

Kế Hoạch Phá Hoại

Contents

Kế Hoạch Phá Hoại	1
1. Chương 1: Anh Em Nhà Họ Nguyễn	2
2. Chương 2: Nghi Phạm Vào Tầm Ngắm	3
3. Chương 3: Anh Em Hợp Tác	4
4. Chương 4: Kế Hoạch A	6
5. Chương 5: Đối Thủ Đáng Gờm	9
6. Chương 6: Kế Phá Đám	11
7. Chương 7: Bạn Thân Cũ	12
8. Chương 8: Bộ Ba Gấu Trúc	14
9. Chương 9: Gặp Phải Oan Gia	16
10. Chương 10: Phá Đám	18
11. Chương 11: Thu Phục Đệ Tử	20
12. Chương 12: Sự Cầm Đỗ Của “giẻ Rách”	23
13. Chương 13: Bảo Mẫu Bất Đắc Dĩ	25
14. Chương 14: Tiếp Cận Em Chồng Tương Lai	28
15. Chương 15: Ngày Xui Xẻo	30
16. Chương 16: Bắt Nạt Giẻ Rách	32
17. Chương 17: Bất Ngờ	34
18. Chương 18: Anh Có Ăn Kem Không?	36
19. Chương 19: Thanh Mai Trúc Mã	39
20. Chương 20: King & Queen	40
21. Chương Ngoại Truyện 1: Chai Nước, Thuốc Xổ & Berberin	42
22. Chương 21: Cầm Trại	44
23. Chương 22: Góc Nhỏ Trong Tâm Hồn	47
24. Chương 23: Khánh Lâm ~	49
25. Chương Ngoại Truyện: Con Nhà Tông	51
26. Chương Ngoại Truyện 2: Chai Nước, Thuốc Xổ & Berberin	53

Kế Hoạch Phá Hoại

Giới thiệu

Thôi khỏi giới thiệu nhân vật, các bạn đọc sẽ biết ^__~ Bạn của mình nói tính cách nữ chính có hơi g

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ke-hoach-pha-hoai>

1. Chương 1: Anh Em Nhà Họ Nguyễn

Tôi tên là An Thy, cái tên nghe rất dễ thương phải không? Tôi đang ở cái tuổi mười bảy bẻ gãy sừng trâu. Cơ mà tôi chưa đủ độ ảo tưởng sức mạnh để thử nên cũng chưa biết có thành công hay không. Nhờ thử xong sừng trâu không gãy mà gãy xương tay thì xong đời. Mà ngộ nhờ sức khỏe tôi nó có phi phạm bẻ gãy được sừng trâu thật thì cũng đền ốm hay con trâu nó điên lên đạp cho phát thì cũng thăng thiên. Tôi là một cô nhóc hiền thực, dễ thương. Theo tôi thấy thì mình đúng quả là mẫu con gái mà các bạn nam cần tìm. Vậy mà mười bảy tuổi rồi vẫn chưa có mảnh tình đất vai. Haizz...Đúng là hồng nhan bạc phận. Ông trời đúng quả là bất công.

Tôi có khá nhiều qui tắc sống mà mấy con bạn tôi nói rằng “thật với vắn và kỳ cục”, chẳng hạn như ra đường thấy người đẹp trai gọi là anh còn không thì gọi là chú. Đừng nghĩ rằng tôi hâm trai, tôi chỉ hâm trai đẹp thôi. Tính cách của tôi thì như đã nói, hiền lành tốt bụng, thủy mị nét na. Mặc dù chẳng ai chịu công nhận điều đó. Không sao, mình thế nào mình biết là được rồi. Còn chúng nó nghĩ sao thì kệ chúng nó. Chỉ cần mấy anh trai đẹp đừng nghĩ giống chúng nó là được.

Tôi không phải người dễ dãi, cứ trai đẹp thì ngắm. Trai được đưa vào tầm ngắm của tôi cũng phải đầy đủ tiêu chuẩn, được tuyển chọn cẩn thận đấy. Thứ nhất: đẹp trai, đương nhiên. Thứ hai: Không gay. Thứ ba: Học giỏi. Tôi nghĩ điều này là vô cùng quan trọng. Vì ngộ nhờ nó ngu ngu làm ảnh hưởng đến hệ thống gen kiệt xuất của gia đình tôi thì thật là có lỗi với tổ tiên. Mà đang ngắm trai sao mình đã chuyển sang vấn đề hôn nhân đại sự thế này? Mình đúng quả là người có tầm nhìn xa, biết lo cho tương lai sau này mà.

Quên chưa giới thiệu một chút về lý lịch bản thân. Tôi thì có một bản lý lịch khá là hoành tráng. Tôi nghĩ mình chắc phải là hậu duệ mấy chục đời của Nguyễn Trãi hay Nguyễn Du gì đó. Cùng họ Nguyễn với nhau cơ mà? Kiểu gì mà chẳng có liên quan. Gia đình tôi có lý lịch trong sạch từ đời ông cố cố của cố cố. Bố mẹ tôi thì cũng đều mười mấy năm tuổi đảng. Chưa kể đến tôi lại là một công dân ưu tú tuân thủ luật pháp chưa giết người cướp của bao giờ, nội quy trường lớp thì cũng thực hiện nghiêm chỉnh. Chỉ có thỉnh thoảng đi học muộn với bị ghi sổ đầu bài vì tội nói chuyện riêng thôi. Với cái bản lý lịch sáng chói này thì tôi hoàn toàn đủ điều kiện thi trường an ninh. Quên quên, lạc đề mất rồi.

Tôi có một người anh trai, nó rất đáng ghét. Phải nói là cực kỳ đáng ghét. Nói vậy thôi chứ anh em tôi cũng thương yêu nhau dữ lắm. Nhất là khi bị mẹ phạt. Lúc đấy chẳng hiểu sao hai đứa đồng tâm hiệp lực, cùng chung ý chí đã man. Đấy gọi là có phúc không cùng hưởng, có họa cùng chịu. Thôi, này giờ nói cũng nhiều rồi, nhường mic cho anh trai tôi vậy.

“Ê! Cái con kia! Mày tự sướng này giờ cuối cùng cũng chịu nhường mic cho anh rồi đấy hả?” Đừng có nghe con này nó nói nhảm. Nó vốn bị bệnh hoang tưởng bẩm sinh về khả năng của bản thân. Mà cũng phải công nhận là ông trời bất công thật. Cùng một bố mẹ sinh ra sao cái gì tốt đẹp nó cũng lấy hết vậy trời? Bức xúc nhất là khoản chiều cao. Ai đời anh trai mà chỉ cao hơn em gái được có hai phân. Nó thì cao những 1m62, con gái như thế là quá chuẩn rồi còn gì? Còn mình thì còn chưa đủ chiều cao trung bình của nam giới

Việt Nam nốt. Nó chỉ cần đi đôi giày năm phân là đã cao hơn mình những ba phân rồi. Chẳng nhẽ mình cũng đi giày độn cho đỡ mất mặt? Đúng là bất công, càng nói càng bức xúc mà. Còn khoản học hành mình cũng thua xa nó. Lúc nào cũng bị mẹ bắt noi theo gương em gái?! Thật là ngược đời. Có phải tại mình lười học gì đâu? Tại ông trời bất công đấy chứ! Mình thì học học mệt ra, còn nó thì hết ăn rồi ngủ, nghe nhạc, đọc truyện, online thế mà sao thành tích học tập vẫn cứ hơn mình mới đau khổ chứ? Mình thì từ bé không có duyên với gái, chưa tán mà chúng nó chạy quên cả xách dép. Còn nó thì từ bé trai theo cả lũ. Mình là mình hơi bị ức chế nên thấy thằng nào khả nghi là ra tuyên truyền con em mình nó bị les chỉ thích con gái thôi. Thế nên đừng hỏi tại sao giờ nó vẫn ế. Hehe...nói nhỏ thôi đấy. Nó mà biết chắc nó xé xác mình mất. Con này nó ác lắm, không nể tình máu mủ ruột rà gì đâu. À quên, xin tự giới thiệu mình là Nguyễn Đăng Khoa năm nay mình 18 tuổi...

“Anh nói hơi nhiều rồi đấy! Em mới là nữ chính cơ mà. Xin lỗi..nhưng anh chỉ là thằng nam phụ. Haha... Đừng có cố cày nói xấu em làm gì.”

2. Chương 2: Nghi Phạm Vào Tâm Ngắm

Vào một ngày không mây mưa hay sương mù trở gió, tôi bỗng dưng cảm thấy muốn bùng học, đầu óc cứ như đang trên mây nên cho dù học cũng chẳng vào. Tôi liền nghĩ ra kế giả vờ đau bụng trốn học chơi. Thật đúng là định mệnh mà. Trong khi lia lảo ngáo ngơ nhìn đất nhìn trời nhìn mây thì tôi vô tình tia thấy một anh rất rất là đẹp trai. Chỉ là đá bóng thôi mà! Có cần đẹp trai thế không? Nhìn đường bóng di chuyển chuẩn không cần chỉnh rất ư là đẹp mắt. Ôi mẹ ơi! Sao có một người như thế này trong trường mà bấy lâu nay mình không hề hay biết nhỉ? Xem nào...Đẹp trai, đã đáp ứng được yêu cầu thứ nhất. Nhìn chuẩn men thể kia chắc là không gay đâu nhỉ? Không sao, vấn đề này mình có thể nhờ thằng Hải ái kiểm tra cũng được. Mấy đứa như nó nhận ra đồng loại nhanh lắm. Nhìn mặt mũi thì cũng có vẻ thông minh. Được rồi. Duyệt. Hehe...chuẩn bị tinh thần đi anh đẹp trai. Anh đã bị An Thy này nhắm trúng rồi thì còn lâu mới có đường thoát.

Tôi mãi nhìn anh ta đến nỗi hai con mắt muốn lồi ra đến nơi rồi. Đang mãi ngắm trai thì bị bóng bay vào mặt ngã sòng soài hôn đất. Thế này thì huỷ hoại hết cả nhan sắc rồi còn đâu? Xui xẻo ơi! Mày đến thật là đúng lúc. Mày có cần làm chị mất mặt trước trai đẹp như vậy không? Thời buổi này đúng là ở hiền không gặp lành, ở ác sống lâu. Thôi bây giờ mình phải sống ác ác một tí mới được. Mà cái hoàn cảnh này đúng là trở trêu, thật là xấu hổ. Giá như có cái lỗ mà chui xuống, tôi bị què quá nên vẫn nằm im ăn vạ.

- Em gì ơi! Em không sao đấy chứ? - ời, cái giọng nói trầm nam tính nghe mới êm tai làm sao.

Cơ mà ngại lắm, đối mặt với anh đẹp trai thế nào đây? Thôi giả vờ ngất luôn vậy. Thế là tôi được anh đẹp trai bế à không bế vào phòng y tế. Vì vẫn giả ngất nên tôi đã bị vụt mất cơ hội làm quen. Haizz... Thế đấy! Thôi không sao, cá đã vào tâm ngắm không lọt lưới được đâu mà sợ. Mà anh ấy có bạn gái chưa nhỉ? Mà cũng kệ chứ, cùng lắm thì ta đập chậu cướp hoa. Những thứ không phải của mình thì phải giành giật nhiệt tình rồi nó cũng sẽ là của mình.

Xem nào, đầu tiên cần phải tìm hiểu một chút thông tin về đối tượng. Lúc này, tôi có ti hí mắt nên cũng kịp nhìn bằng tên anh ấy là Vương Hoàng Nguyên - Lớp 12 Lý. Chỉ cần bấy nhiêu thôi là đã đủ để hội bà chín của con Như điều tra tung tích nghi phạm. Xong. Kế hoạch quá hoàn hảo.

Kế hoạch đó rất hoàn hảo cho đến khi con Như thông báo một tin sét đánh ngang tai là anh ta đã có người yêu. Duyên phận thật là trở trêu. Đúng là chán như con gián trong đàn gián vừa mới bị giải tán. Trong đầu tôi bây giờ toàn là hình ảnh mấy con gián bò ngang bò dọc. Theo thông tin từ hội bà tám thì anh ta là học sinh mới chuyển đến từ tuần trước. Thảo nào mà mình không biết, tuần trước bị thủy đậu bị bôi xanh lét toàn thân mặt mũi đâu mà mò tới trường? Nhắc đến lại bức mình. Ai đời mười bảy tuổi đầu rồi mà còn bị thủy đậu nữa? Hồi nhỏ thấy mấy đứa bạn xanh xanh đỏ đỏ khắp người, mà hình như chỉ xanh thôi chứ không có đỏ thì phải? Mà kệ đi, vấn đề đấy không quan trọng lắm. Nói chung lúc đấy tôi còn lấy bút màu dạ chấm tùm lum lên người để cho bằng bạn bằng bè. Không những xanh mà đỏ, tím, vàng đều đủ cả.

Hơi bị rục rở luôn. Xong cái móng cũng rục rở không kém. Mẹ vục cho vì cái tội vẽ linh tinh lên người kỳ muốn trầy da mà mãi không hết. Lại nhắc đến vụ bị ăn roi. Hồi bé tôi có hơi cá tính, nghịch ngợm “một chút” nên cũng “thỉnh thoảng” bị ăn roi. Nhớ hồi mẫu giáo lên nghịch sơn trong kho thế là bị đổ hết lên người. Từ đầu đến chân phủ nguyên một màu vàng chói loá. Số tôi hình như có duyên với tắc kè hoa thì phải? Khỏi nói, tóc bị sơn dính bết lại, nguyên quả đầu của tôi bị cưa trọc. Đương nhiên với bản tính trẻ trâu và bản tính sáng tạo thích đặt biệt danh của bọn trẻ lớp mầm thì tôi có một cái tên mới là Thy “trọc”. Ôi mẹ ơi! Đúng là kỷ niệm muốn quên cơ mà khó quên. Mỗi lần nhớ đến là tôi chỉ muốn khóc thét. May mà em tóc cũng chỉ ra đi tìm đường cứu nước có tầm vài tháng, một năm gì đó và giờ thì chẳng đứa nào còn nhớ cái vụ đó cả. Amen.

Đấy đấy! Lại lạc đề rồi. Đang nói về trai cơ mà nhỉ? Quay lại với chủ đề trai đẹp. Cái này phải gọi là có duyên mà không có phận. Đúng người nhưng sai thời điểm. Qua kiểm duyệt bởi thằng Hải ái thì anh ta không gay. Đạt tiêu chuẩn thứ hai. Theo thông tin của con Như thì anh ta học hành cũng thuộc top của lớp. Đạt tiêu chuẩn thứ ba. Có sao “cây hoa” đấy sao lại có “chậu” rồi cơ chứ?? Thật là muốn khóc quá đi!

Mà ta là ai? Nguyễn An Thy tiếng tăm lừng lẫy mà phải để thua một con nhỏ bánh bèo nào đấy hay sao? Mặt ta vốn dày ta không biết ngại, nay ta phải đi giặt lại tình yêu. Uầy, phải công nhận mình có khả năng thiên phú thơ ca. Lại thêm một lý do để anh bỏ cái con bánh bèo đấy để yêu em Vương Hoàng Nguyên ạ ~^o^~

3. Chương 3: Anh Em Hợp Tác

- Thy! Thyyy!!! - ông anh đáng kính vừa cầm em gấu hello kitty của tôi phũ phàng phang vào đầu tôi một nhát. Đang bận nghĩ kế chia rẽ mà bị phá đám, bực cả mình.
- Anh điên à? Định giết người à?? - tôi vừa vuốt lại tóc vừa lườm lão.
- Gọi mãi mà mày có thưa đâu. Mà đang nghĩ gì mà nhìn mặt mày dâm thế?
- Cái gì? - tôi tức quá cầm gối phi thẳng mặt lão.
- Nói nhảm. Nhìn mặt mày gian thế? - Đăng Khoa vút lại chiếc gối rồi ngồi xuống giường tôi. - Nhìn mày gian lắm em ạ. Mày lại đang bàn mưu tính kế hại người đấy hả em?
- Gì mà bày mưu tính kế hại người? Anh đừng có mà ngậm máu phun người. Anh em với nhau mà thế đấy.
- Đừng có bày đặt giả nai với anh. Anh hiểu mày quá mà. Lúc này nhìn mặt mày gian lắm! Tháng trước mày vừa nhát ma mấy thằng bạn anh làm chúng nó chạy mất dép xong còn gì?
- Ai bảo anh nhân lúc bố mẹ đi vắng đưa cả đám bạn về nhà ăn chơi nhảy múa. Nhà thì có em gái mới lớn mà dám rước một đám con trai về thế à? Em chẳng qua là muốn bảo vệ bản thân.
- Mày không hại người ta thì thôi chứ ai dám động đến sợi tóc của mày. Mà đã ai làm gì mày đâu?
- Phòng còn hơn chống. Mà em chưa mách bố mẹ là còn may cho anh đấy lại còn lắm chuyện.
- Rồi. Anh biết mày tốt rồi, tốt quá cơ. Tốt đến nỗi lấy cái quần đùi mà anh thích nhất lau nhà hả? Ôi! An Thy à! Em quả là một đứa em gái đáng yêu. - cái giọng the thé muốn nổi da gà của lão Khoa làm tôi liên tưởng đến người hoàng tộc Kenny Sang.
- Anh cứ quá khen. Em chỉ lấy lau nhà thôi chứ có vút đi đâu. Nếu thích anh vẫn có thể mặc mà. Mà em dùng nó để lau dọn cái bãi chiến trường anh bày ra chứ ai?
- Thật là! Ai đời em gái cãi anh trai nhem nhem như thế?
- Tại anh đã không lắm tài mà nhiều tật bị em bắt thóp nên mới thế thôi!
- À mà lúc này anh đang định nói chuyện gì thế em gái nhỉ? - lão lại đánh trống lảng đấy.
- Sinh sản và giới tính. - tôi tỉnh bơ.

- Cái con...này. Mà không troll anh không chịu được à? - lão Khoa nhăn mặt.

- Thôi được rồi. Em cũng không rảnh mà nói chuyện tào lao với anh. Thực ra em đang bị thích một người....

- Thích thì nhích. Thế thôi, sao phải xoắn?

- Đừng có nhảy vào họng em như thế. Đã nói hết đâu? Vấn đề ở đâu là “hoa đã có chậu” hiểu chưa?

- Thì đập chậu cướp hoa.

- Cảm ơn anh đã nói ra điều mà ai cũng biết.

- !!!!

- Em đang nghĩ kế chia rẽ đây. Tự dưng anh vào phá còn gì?

- Không biết là con nhà xấu số nào đây? Haizz...

- Tuy biết mẹ nhặt anh ở gầm cầu nhưng bao nhiêu năm chung sống cũng phải nảy nở tình thân chứ?

- An-Thy! Muốn chết hả? Cái gì mà gầm cầu ở đây??

- Hihi...Em đùa tí ấy mà. Anh trai yêu quý của em ơi!! - tôi bỗng đổi tông giọng mà đến chính mình cũng thấy ón.

- Lại gì đấy? Mắc ói quá! Muốn nhờ vả gì thì nói luôn đi! - lão bĩu môi.

- Thực ra thì...Em chợt nhớ ra anh ở câu lạc bộ bóng đá...hì hì...

- Thì sao? Liên quan??

- Anh ý hình như cũng thế á.

- Thì sao? Chẳng liên quan - lão ta khoanh tay vênh mặt tự đắc tỏ vẻ không quan tâm. Nhìn rất muốn đâm cho nhát. Nếu không phải do nể tình anh em thì với một đứa nhất đẳng huyền đai karate như tôi, chỉ cần một nhát là lão tàn một đời hoa tan ba đời chuối lâu rồi.

- Nếu anh không giúp em thì ngày mai mẹ sẽ biết anh chính là người đánh vỡ lọ hoa pha lê của mẹ. Anh à! Đồ lỗi cho động vật là không tốt đâu! Con mèo đó thật đáng thương, mẹ đã cho nó nhịn nguyên một ngày đấy anh biết không? Cái bình hoa đó rất đắt tiền. Không biết...

-Thôi được rồi! Mà đúng là quỷ chứ không phải em tao. Mà thằng vô phúc đấy là thằng nào?

- Vương Hoàng Nguyên, 12 Lý.

- Hả? Là nó?

- Anh quen à? Anh ấy mới chuyển đến mà? Anh ấy từ chối lời tỏ tình của anh hả?

- Con điên. Mà nghĩ anh mà thế đấy hả?... Đúng là ông trời sắp đặt mà! - lão xoa cằm nhìn xa xăm.

- Anh nói cái quái gì đấy? Em chẳng hiểu gì cả. Ah! Hay gia đình anh ấy và gia đình mình quen nhau, rồi em và anh ấy có hôn ước từ nhỏ mà em không hề hay biết? Ủa! Như film ý nhỉ? Thích thế!

- Mà bị ảo hả em? Xem film nhiều quá đấy mà! - lão nhăn mặt lắc đầu.

- Thế thì là gì? - thật đúng là làm người ta mất hứng, ảo tưởng này giờ >.

- Mà biết nhỏ Phan Thuỳ Dương 11 Anh không?

- Không biết và cũng chẳng cần biết. Em trước nay chỉ quan tâm trai thôi.

- Ngu thế!! Bạn gái thằng Hoàng Nguyên đấy đấy! Tình địch mà không biết hả?

- Hả thật á? Nhưng mà sao anh biết rõ thế?...Hay là.... - tôi cười gian.

- Ồ. Thực ra thì anh cũng thích nó. Nhưng mà nó bảo nó có bạn trai rồi. Định áp dụng chính sách “đẹp trai không bằng chai mặt” cơ mà bây giờ thằng đấy lại chuyển đến trường mình. Muốn chai mặt cũng chẳng được. - lão thở dài.

- Quá tốt rồi. Anh em mình hợp sức chia rẽ cặp đôi vịt trời chúng nó nhá?
- Anh em với nhau có khác. Hợp ý nhau ghê.
- Em tưởng anh được nhặt ở gầm cầu?
- Cái con này!! Lại nữa? Muốn chết à?
- Người ta đùa tí thôi mà! Hi hi... Em tính cả rồi, kế hoạch bây giờ như thế này @#\$\$%^&*#\$\$%#.... OK?
- Có vẻ hay đấy! OK luôn.

4. Chương 4: Kế Hoạch A

Đầu tiên là kế hoạch A: Tiếp cận đối tượng. Đặt tên theo Alphabet như vậy cho dễ nhớ nhỉ? Theo kế hoạch, tôi sẽ là một cô em gái đáng yêu mang đồ ăn đến cho đội bóng của anh trai để gây ấn tượng. Kế hoạch quá ư là hoàn hảo cho đến khi....

- An Thy! Sao bánh của em lại có vị mặn? - lão Khoa cắn một miếng bánh ngu ngơ hỏi tôi.
- Phải đấy! Sao bánh lại mặn mặn thế này nhỉ? - mấy lão trong đội bóng cũng thắc mắc.

Tôi vội lấy một miếng bánh ăn thử. Thật sự bây giờ tôi rất muốn chửi thề. Thằng Hải Ái chết t*ệt!!! Mày sẽ chết với tao. Sáng nay thấy mắt giật liên tục là đã nghi gặp điềm rồi mà. Bố cái thằng suốt ngày khoe khoang về trình độ nữ công gia chánh thế này thế nọ, nấu ăn còn hơn cả đầu bếp nhà hàng năm sao. Uống công tôi đã tin tưởng giao phó sự kiện trọng đại của cuộc đời mình cho nó thế mà bây giờ lại thành ra như thế này đây. Thật là mất mặt mà. Hừ.

- À, đây là bánh Orakazu của Nhật Bản. Đặc trưng của bánh là có vị mặn. Chắc tại các anh ăn chưa quen chứ em thấy nó cũng ngon mà. Bánh này bây giờ rất được ưa chuộng ở Nhật. - lạy chúa, đừng có thằng nào lên google tra nhé! Ngay giờ chém gió linh tinh đấy!
- Thế à? - lão Hưng “cháy” nhớn mày nghi hoặc.
- Đương nhiên rồi ạ. Bánh này rất tốt cho những người yếu sinh lý. - oái! Chết cha! Mình nói linh tinh cái quái gì thế này? Chắc là bị lây bệnh biến thái của lão Khoa đây mà. Mất hết cả hình tượng thực nữ.
- !!! - cả lũ nhìn tôi mắt chớp chớp mồm đớp đớp. À bỏ cái mồm đớp đớp đi, tôi hay bị nói theo dây chuyền ý mà.
- Ý em là ăn cái này sẽ học giỏi môn Sinh học và Vật lý. - tôi cười cười chữa ngượng.
- Em vui tính thật.

Thật là muốn khóc quá đi! Mà sao nãy giờ không thấy anh Hoàng Nguyên đây nhỉ? Đừng nói là hôm nay anh ý bận không đến nhá? Đúng là “chưa chết đã thiêng”. Vừa nhắc tào tháo, tào tháo đến liền. Mà sao mình lại so sánh trai đẹp với tào tháo nhỉ? Thứ nhất, đây là tướng của Tàu Khựa. Thứ hai, nghe cứ như cái thứ khiến cho người ta...chạy vào wc với vận tốc nhanh hơn cả gió ý. Mà hình như suy nghĩ của mình dạo này có hơi bựa thì phải *chep chẹp*.

- Nguyên đến muộn thế? Lại đây ăn bánh này! - cái lão nhiều chuyện tên gì gì đấy mà tôi quên xừ nó rồi kia! Ăn thì ăn đi còn mời anh ăn làm gì? Ngoài cái vụn có vị mặn ra thì những thứ khác tôi cũng đâu có đảm bảo được.
- Tao không thích đồ ngọt. Chúng mày cứ ăn đi! - yep! Tuyệt vời, may thật.
- Cái này không phải đồ ngọt. Nó có vị mặn, tên là gì ấy nhỉ? Ozawa gì gì nhỉ? - cả đám cười khùng khục. Bố cái thằng bệnh hoạn. À nhầm nó bệnh thôi chứ không hoạn. Mà tên bánh là gì ý nhỉ? Lúc nãy chém dài quá chẳng nhớ nổi nữa.

- Là Orikaza ạ. - tôi nói đùa.

- Hớ. Anh tưởng là Orakazu? - lão Khoa nhiều chuyện. Đồ phá game!!

- Đâu. Chắc anh nghe nhầm đấy! Em nói làm sao em quên được. - kể ra da mặt mình cũng dày thật. Nói dối không chớp mắt luôn.

- Em! Cô bé hôm trước? Ừm...An Thy? Anh thấy trên bảng tên ghi vậy. - anh ngạc nhiên cố nhớ lại.

- Dạ? - tôi giả vờ không hiểu.

- Anh xin lỗi vụ hôm đó. Anh cũng không cố ý...quả bóng...- anh gãi đầu, chắc đang bối rối trước vẻ đẹp nghiêng thùng đổ xô của tôi đây mà.

- À, em cũng quên vụ đó rồi. Cũng không có gì đâu ạ. - anh à! Nếu như anh mà không đẹp trai thì sẽ thành có gì đấy ạ.

- Bánh em làm à?

- Dạ...vâng.

Anh lấy ăn thử. Mô phật, tội lỗi, tội lỗi. Em vô can trong vụ này nhé! Là anh tự ăn, em không hề bảo anh ăn nhé! Có trách thì trách thằng Ái kia kìa ạ. Có lẽ tôi nên chuồn khỏi hiện trường thôi nhỉ? Nhỡ họ có mệnh hệ gì thì còn chối bỏ mọi tội lỗi được chứ? Cả ngày hôm nay họ ăn biết bao nhiêu thứ chứ đâu phải đám bánh đấy.

- Thôi, em về trước ạ! Em chợt nhớ tí nữa có ca học thêm.

- O, người ta vừa đến mà mày lại bỏ về là sao? Mày có chịu đi học thêm bao giờ đâu mà sao lại học hành gì ở đây? - lão Khoa kéo tôi lại thì thầm.

- Có vấn đề nảy sinh. Khó nói lắm...

Mặc kệ ánh mắt khó hiểu của lão Khoa dõi theo, tôi chuồn lẹ ngay và luôn. Đến nhà cái thằng ba hoa bốc phét kia để xử nó mới được.

- CÁI CON TRẮM PHONG!!!! - tôi lia nguyên cái túi xách vào mặt cái đứa đang nằm trên sofa xem ti vi, trên bàn la liệt đồ ăn.

- Ahhh! Mày định giết tao à? - thằng Hải bật dậy.

- Mày giết tao thì có. Vụ đám bánh là như thế nào đây? - tôi hậm hực ngồi xuống ghế.

- Bánh làm sao? Có vấn đề gì à? - nhìn cái bản mặt ngây thơ vô số tội của nó tôi chỉ hận là không thể tạt cho nó lít axit vào mặt.

- Mày-đã-ăn-thử-chưa-mà-dám-đưa-cho-tao?

- Chưa. - nó đáp tỉnh bơ mới sợ chứ.

- Cái con...Ah!! - tôi hét lên rồi phi thẳng gối vào mặt nó. - Bánh quái gì mà mày uối thay đường thế hả?

- Muối? À mà nhà tao hết đường rồi. Cho tạm cũng được, có sao?

- Con điên. - ôi trời ơi! Chưa thấy đứa nào ngu như cái thằng à mà nhảm con này. Cũng tại tôi ngu si mới tin mấy cái lời chém gió như thần của nó. - Tao muốn hỏi mày một điều.

- Điều gì?

- Mày ngu bẩm sinh hay do có tập luyện? ĐƯỜNG VỚI MUỐI MÀ MÀY BẢO KHÔNG KHÁC NHAU LÀ SAO? - tôi sắp phát điên vì nó mất. Con dở hơi! Con thần kinh! Thật muốn tự tử vì nó mà!! Cũng may mà tôi “thông minh vốn sẵn tính trời” không thì thật là mất mặt.

- Tao làm sao mà biết được là nó khác nhau. Cùng là gia vị mà.

- Sao mày kêu là mày nấu ăn giỏi lắm cơ mà? Mất bao nhiêu là tiền nguyên liệu của tao. Cả cái này nữa, bao nhiêu đồ ăn ta dâng ày...

- Ai bảo mày ngu làm chi. Tao nói thế mà cũng tin. Nói chung đồ ăn vào bụng chị rồi thì còn lâu mới nôn ra.

- Mà ngoài muối ra mày có cho “phụ gia” gì khác không đấy?

- Chẳng biết được. Tao cho linh tinh lắm. Mỗi thứ một ít.

- !!!!

Bố cái con bệnh hoạn, thần kinh, dở hơi. Tao hận mày!!

Đúng như dự đoán. Từ chập tối đến giờ lão Khoa ôm luôn cái nhà vệ sinh mãi chẳng chịu ra. Tôi nghĩ cái con dở kia mà điều chế thuốc trị táo bón thì bán chạy phải biết. Nhảy như thế cơ mà? Mẹ tôi ái ngại:

- Cái thằng...học không lo học suốt ngày tụ tập bạn bè ăn uống linh tinh. Bây giờ bị như thế này mới thối. Cũng đáng đời lắm.

- !!! - tôi thấy hơi chột dạ. Cảm giác tội lỗi hơi nhen nhói.

- Thy, đi mua cho anh con vĩ Berberin đi! Bị thế này cũng do ăn ở đấy. - mẹ tôi lắc đầu đi xuống lầu.

Không nghi ngờ gì nữa, chắc chắn trăm phần trăm thủ phạm là đám bánh đó. Mà nếu như vậy thì ai ăn cũng sẽ bị vậy. May mà tôi nhanh trí nuốt luôn hai viên thuốc từ chiều rồi không thì chắc giờ...thật không muốn nghĩ đến. Chắc không chỉ lão Khoa mà có khi nguyên đội bóng giờ cũng...như vậy nhỉ? Tôi vừa gián tiếp gây ra một vụ “chạy tào tháo đuổi” tập thể.

cốc cốc

- Ai...đấy? - tiếng lão Khoa rên hừ hừ trong phòng.

- Em đây, em vào nhá? - tôi có hơi e dè nhưng cũng chẳng đợi lão đồng ý đã đẩy cửa bước vào. - Anh trai!!!

- Im đi! Mày hại anh mày ra nông nỗi này. Bây giờ còn bày đặt hỏi han quan tâm à? - lạ nhỉ? Ai thêm quan tâm lão? Nãy giờ đã hỏi han gì đâu?

- Đây là sự cố ngoài ý muốn. Em vô can.

- Vô can? Mày nói hay nhỉ? Bánh do mày mang đến mà giờ nói vô can. Ôi trời ơi! Sao tôi khổ thế này! Bị chính con em gái nó hãm hại đến nông nỗi này. - lão nói không ra hơi mà vẫn còn cố cày. Khổ thân, chắc mất nước dữ lắm.

- Anh Khoa! Ngày mai có ai hỏi anh có bị gì không thì anh cứ bảo là không sao nhé! Nhá!!! - tôi xuống nước năn nỉ.

- Wae?

- Thì nếu anh không bị gì thì em sẽ vô can trong vụ ngộ độc tập thể này. Em mới nhờ bạn xin được sổ của con nhỏ Thuỳ Dương đó rồi. Anh hiểu ý em chứ?

- Được rồi. Nể tình anh em, anh sẽ giúp mày vụ này.

Trời ơi! Thật là nói mà không biết ngượng mồm. Vì gái mà dám nói nể tình anh em? Thôi, mình đang phải xuống nước năn nỉ lão, coi như không chấp nhặt lão vậy. Kế hoạch A bước đầu thất bại suýt thảm hại. May mà nhờ đầu óc thông minh hơn người của An Thy này cứu vớt không thì đúng là thảm hại.

5. Chương 5: Đối Thủ Đáng Gờm

Vì kế hoạch lần trước bị tan tành mây khói như vậy nên tôi quyết định tiếp tục triển khai kế hoạch A đợt hai, gọi tắt là Kế hoạch A.2 đi. Nghe cứ như chiến dịch quân sự ý nhỉ? Lần này mà tôi còn cho thằng Hải nhúng tay vào thì tôi thề tôi không bằng con nó luôn. Người ta thường nói: “Không có chó bắt mèo ăn c**” Nhưng thiết nghĩ mèo thì ăn ... thế quái nào được? Thế nên không có chó thì kiếm con chó khác chứ ta đây đích cần mèo. Đạo này hình như mình có hơi bựa thì phải? Mà thôi, buôn chuyện ngoài lề thế là đủ rồi. Bây giờ phải vào vấn đề chính. Hôm nay bỗng cung ở hội nghị quốc gia. Các bộ lão xưa kia mở Hội nghị Diên Hồng để bàn về chiến lược quân sự. Còn tôi ngày nay mở Hội nghị Hồng Nhan để bàn về chiến lược của trai. Cũng chẳng khác nhau là mấy nhỉ :3 :3 Hội nghị do tôi chủ trì, đương nhiên. Đã có con Như sẽ chịu trách nhiệm “Truyền thông và quan hệ công chúng”. Còn thằng Hải cho làm chân lon ton sai vặt. Cho chết cái thằng khoác lác, giờ nó phải làm osin cho tôi để trả nợ đồng đồ ăn tôi đã dâng tận miệng cho nó với tính thêm cả tiền bồi thường thiệt hại vụ bánh...bánh gì gì ý nhỉ? Lại quên xừ nó tên rồi.

- Tao có ý này. - con Như bỗng nảy ra ý kiến - Thằng à mà nhầm con Hải Anh nó quen với bọn chuyên Anh nhiều lắm.

- Hải Anh nào? - tôi cầm ly nước lên toan định uống.

- Tao chứ ai. - thằng Hải ỏng ẹo. Tôi bị sặc nước phun luôn nước vào mặt lão Khoa làm lão la oai oái.

- Gì đấy? Diên à? - tôi vuốt ngực.

- Mày diên ý. Từ giờ tên tao là Hải Anh. Tao mới đổi tên cho nó nữ tính.

- !!!

Cái thằng này càng ngày bệnh càng nặng. Mà quên, nó thích là con gái thì chuyển sang gọi hần nó là con vậy.

- À mà lúc này mày đang nói cái gì hả Như? - tôi ném cho nó quả táo đồng thời với thêm một quả để ăn.

- Hình như con Hải Anh nó quen thân với bọn chuyên Anh nhiều phết đấy! Ngày trước nó chẳng định thi chuyên Anh còn gì?

- Liên quan quái gì?

- Sao hôm nay mày ngu thế nhỉ? - nó dí đầu tôi.

- Yên, bố đang ăn. Con đỡ này.

- Con Hải Anh chính là ứng cử viên sáng giá cho nhiệm vụ làm gián điệp thăm dò tình địch của mày đấy.

- Cái gì? Nó á? Không-còn-cách-nào-khác-à?

- Còn nhưng không hiệu quả. Đó là cách tốt nhất. - nó nhìn tôi trần trối.

Trời ạ! Lúc này vừa sống chết thề thốt là lần này mà còn cho cái con xằng pha nhót kia nhúng tay vào thì không bằng con nó luôn. Ah! Đúng rồi! Chắc lúc này ý mình là nếu để nó nhúng tay vào thì mình không ngu bằng con nó luôn. Điều đó là điều dĩ nhiên rồi. À mà nó gay thì có con thế quái nào được nhỉ =))

- Hải Anh!!! - tôi đổi giọng gọi nó.

- Gì cưng?

- Tao với mày ý, bạn bè với nhau bao nhiêu năm nay.

- Thì sao??? - nhìn cái mặt hả hê vênh váo của nó thật sự tôi rất muốn cho ăn tát. Bình tĩnh nào, kiềm chế là sức mạnh. Mình đang nhờ vả nó cơ mà? Không nhờ được thì tí vả sau.

- Chuyện của tao cũng như chuyện của mày. - tôi vẫn giữ nguyên “tông giọng của kẻ nhờ vả”.

- Bỏ của mày cũng như bỏ của tao? - mắt nó sáng lên.

- Cái con điên này. Nói nhẹ không nghe hả? Bố mà không nhờ được là bố vả cho bây giờ. Mà không nhìn thấy cái đai đen karate sừng sững trên tủ kính kia hả con? - tôi nổi giận chống nạnh quát. Cái gì thì cái chứ trai là không thể đụng chạm đến được. Vớ vẩn.

Mà con này là cứ phải thể mới xong cơ. Nói nhẹ không ưa, cứ để mình phải động tay động chân mới được.

Nhờ quen biết rộng nên con Hải Anh nhanh chóng xin được số điện thoại của nhỏ Thủy Dương đấy và cũng hóng hớt được khá khá thông tin. Nhỏ này bề ngoài nhìn cũng được cơ mà không bằng tôi :3 Dương nhiên rồi. Theo thông tin từ hội bà tám hay hớt thì tính cách nhỏ này khá thân thiện, tốt bụng, hiền lành, ngây thơ bla bla... Nói chung mọi người đều nói rất tốt về nhỏ này. Mình cướp người yêu nhỏ có ác quá không, nó sẽ không vượt qua cú sốc này mất. Nhưng mà tôi sống vì bản thân chứ không phải vì đứa khác. Nó có vượt qua hay không thì cũng kệ nó chứ, nó đã có lão Khoa ở bên cùng vượt qua “khoảnh khắc khó khăn ấy” rồi. Tôi vừa mới suy nghĩ đến một vấn đề vô cùng quan trọng mà suýt nữa thì quên mất. Tôi từng đọc ở đâu đó một câu có nội dung đại loại như thế này: “Khi bạn cướp người yêu của người khác, thứ bạn có được chỉ là một kẻ phản bội”. Ngẫm cũng đúng. Nhưng đừng vội nghĩ chỉ vì thế mà tôi đã bỏ cuộc. Người ta nói mỗi cây mỗi hoa mỗi nhà mỗi cảnh. Tôi cũng từng đọc được một câu khác: “Cướp người yêu của người khác không có gì là xấu. Chỉ là ta giúp họ nhận biết được rằng họ chưa thực sự yêu nhau”. Tôi nghĩ là mình nên bổ sung chiến lược một chút. Bây giờ phải làm thế này cho lão Khoa của đồ được nhỏ Dương. Rồi hai người đó sẽ trở thành cặp nhân vật phản diện. Còn tôi nghiêm nhiên trở thành một cô gái tốt bụng ở bên an ủi kẻ bị người yêu phản bội theo trai. Được. Quá được. Kế sách quả là in.

Tôi cho họp hội nghị gấp, ra quyết định triển khai kế hoạch. Khởi nói, lão Khoa mừng rơn. Chắc lão cảm động dữ lắm, không ngờ là mình lại đối tốt với lão như thế ý mà. Em gái vô cùng, vô cùng xin lỗi anh trai nha! Nhưng em cũng chỉ là muốn giúp cho anh mau chóng có người yêu thôi mà. Theo như kế hoạch, con Như sẽ giả vờ tông vào xe nhỏ Dương rồi bỏ đi. Lão khoa sẽ anh hùng cứu mỹ nhân xông pha ra giúp. Những tưởng kế hoạch trôi chảy ai ngờ lại gặp phải sự cố bất ngờ. Chẳng là sau khi con Như tông xe vào nhỏ Dương....

- Đi đứng thế à? Ra đường mắt cứ tớn lên nhìn trai chứ không nhìn đường thế hả? - nhỏ Dương oang oang.

Tôi đứng hình luôn. Sao bảo nhỏ thân thiện, tốt bụng, hiền lành gì gì đó cơ mà? Hoá ra là tin vịt hết hả? Con Như cũng đứng hình vài giây rồi nhanh chóng bỏ đi.

- Bà chưa chửi xong mà đã phải mông bỏ chạy thế hả? Con kiaaaa!!! - nhỏ Dương hét ầm lên.

Shock. Con nhỏ này cũng chanh chua chẳng kém ai đâu. Tôi quay sang nhìn thấy lão Khoa cũng đang đứng hình nhìn nhỏ không chớp mắt.

- Ê ê! Sao em thấy bảo nhỏ này hiền lành lắm cơ mà? Bọn trường mình đồn toàn tin vịt nhỉ? - tôi lay lay lão.

- Không phải tin vịt đâu. Anh mà để ý lâu rồi, rõ ràng là rất “chuẩn gái ngoan” cơ mà nhỉ? - lão nói nhưng mắt vẫn dán chặt vào cái con nhỏ đang phui phui quần áo đứng dậy miệng lẩm bẩm gì đó.

- Há? Thật á? Thế hoá ra trước giờ con này toàn giả nai rồi còn gì.

- Đáng yêu mà. - nói rồi lão phi ra đỡ nhỏ, dựng xe đạp giúp.

Tôi có nghe nhầm không nhỉ? Đáng yêu á? Lão bị điên à? Cái con giả nai level max đấy thì đáng yêu cái nỗi gì? Mà nhìn kia, trước mặt trai lại giả vờ e thẹn, dịu dàng kia. Ôi trời ơi! Con này nó không phải dạng vừa đâu. Đây chính là cái thể loại “Con nai vàng ngơ ngác đập chết bác thợ săn” đây mà. An Thy tôi đây gặp phải đối thủ đáng gờm rồi đây. Cũng không dễ đối phó đâu. Cơ mà nhìn cái kiểu đơng đưa ngựa mắt của nó thế kia thì lão Khoa cũng có cơ hội cao phết. Uống công lúc này mình còn dlay dút không đành lòng cướp người yêu nó cơ đấy!

6. Chương 6: Kể Phá Đám

Vì có sự cố bất ngờ phát sinh nên tôi đành phải lên kế hoạch B. Tôi nghĩ nát óc mà chưa ra được cái tên thật hoành tráng cho kế sách này. Đại loại nội dung của nó là tôi sẽ cho lão Khoa tấn công từ con nhỏ Thủy Dương đó trước. Mọi tội lỗi sẽ đổ lên đầu hai bọn họ :3 Tuy kế hoạch B là chủ đạo nhưng sẽ được tiến hành song song với kế hoạch A. Nghe có vẻ hơi rắc rối thì phải. Đúng rồi đấy! Sẽ là cả một quá trình gian nan khi đối thủ của bạn không phải nai mà là một cáo chính hiệu. Nhưng rất tiếc cáo với chị thì cũng chẳng là cái quái gì đâu. Chị đây chấp tất.

Mấy ngày nay lão Khoa cứ mặt sùng mày sủa nhìn đã đáng ghét nay còn càng ghét hơn. Chuyện là suốt mấy ngày lão nhắn tin chat chit với nhỏ đó, nói chuyện thân thiết lắm rồi. Lão nghĩ chắc nhỏ kết lão rồi nên mời đi chơi vào cuối tuần cơ mà nhỏ lại từ chối bảo bận nhưng lão biết thừa là nhỏ đi hẹn hò với Hoàng Nguyên. Thằng anh trai tôi nó bị ảo tưởng sức mạnh nặng nề lắm rồi. Nghĩ sao mà mới tán mấy ngày đã khiến nhỏ đó đổ trước cái nhan sắc chim rơi cá chết chìm của lão? Haiz... Đừng hỏi vì sao trước nay gái thấy anh chạy quên xách dép. Chưa gì mà đã sồn sồn lên như thế. Lại phải để An Thy này ra tay rồi.

Hôm nay tôi đành phải mặt dày đi phá công khai cái đôi vịt trời đó mới được. Định lôi con Như đi cùng để giảm độ mặt dày bằng cách dàn cảnh “tình cờ gặp được anh”. Cơ mà nghĩ đi nghĩ lại thì tôi thấy con Hải Anh vẫn là hơn, không sợ bị bạn giật bốp.

Tối qua tôi đã cảnh cáo nó là đúng 7h30 phải có mặt ở cửa Lotte. Vậy mà tôi chờ gần 15’ rồi chưa thấy cái mặt nó đâu.

- Alo! Con kia, mày đang ở đâu? - tôi quát vào điện thoại.

- Tao...đang...đến. - nó nói bằng giọng ngái ngủ rồi tắt máy luôn.

Kiểu này có khi bây giờ nó mới dậy cũng nên. Tôi tiếp tục chờ, 15’ nữa trôi qua mà vẫn chưa thấy nó đến. Bực mình thật! Tôi phi thẳng đến nhà nó, bấm chuông inh ỏi.

- Thy hả cháu? Thằng Hải nó đang trên phòng đó.

Thấy chưa? Tôi biết ngay mà! Cái con điêu toa này! Đang đến của nó đây hả?

- Con lợn kia!! Mày có dậy đi không thì bảo?? - tôi lột chăn của nó, hét ầm lên.

- Ahhh!! Biết rồi!! - nó bật dậy chạy thẳng vào nhà tắm.

Cái con này đáng ngủ kỳ cục thật. Tuy nó gay nhưng dù gì cũng là con trai. Quên mất. May mà nó không khoẻ thân ngủ đấy!

Ừ ạch chờ lôi được con lợn kia đi đến nơi thì đã thấy đôi vịt kia tay trong tay ra về. Thật muốn giết người quá đi! Thôi, coi như trời đánh tránh miếng ăn, cho chúng nó ăn trong yên bình vậy.

Theo họ đến rạp chiếu phim, tôi cố tình mua vé gần bọn họ. Tôi cũng phải khâm phục trình độ diễn xuất tài năng của mình ghê gớm. Giả vờ như thật.

- Ô! Anh cũng đi xem phim ă? Trùng hợp ghê. - tôi tỏ vẻ ngạc nhiên.

- Ủ. Hôm nay ngày nghỉ mà. - anh cười, còn nhỏ đó cũng cười thân thiện. Nó lại đang giả vờ đấy.

- Anh thích xem phim kinh dị ă? - tôi cố bắt chuyện.

- Ủ. Bạn gái anh cũng thế.

- Cậu không sợ à? Cậu gan dạ thật đấy! - tôi tỏ vẻ khâm phục rồi lại quay sang nhìn anh - Em thì sợ mấy thứ máu me kinh dị lắm. Nhưng mà bạn nó cứ kéo đi.

- Mà mà cũng biết sợ hả Thy? - con Hải Anh kéo tôi lại thì thầm.

- Đây gọi là giả vờ yếu đuối hiểu chưa con lợn?

- Bản thân tao tự nhận thấy tao gay hơn mày đấy! - nó bĩu môi.

- Con lợn teo cơ delta! Trật tự đi! Phim chiếu rồi này.

Một lát sau....

- Ah! Trời ơi! Bị chặt đầu rồi kìa.

- Ah! Ăn thịt người kìa! Ghê quá!!

Cả buổi tôi cứ la hét rồi lợi dụng túm tay Hoàng Nguyên. Tự thấy bản thân đúng là da mặt dày. Có khi lột bớt bán mặt nạ cũng được đấy nhỉ?

- Em xin lỗi nha! Em dễ bị sợ mấy thứ này lắm. - tôi giả vờ.

- Không sao. Cũng không có gì. - anh cười gượng.

- Mình xin lỗi nha! Chắc bạn không để tâm đâu nhỉ? - tôi mỉm cười nhìn nhỏ Dương.

- Cũng không có gì mà. Mình không để ý đâu. - nó giả vờ cười. Nhìn cái cơ mặt nó giật giật này giờ là tôi thừa biết nó đang rất muốn xé xác tôi ra cũng nên. Diễn giỏi lắm! Chị sẽ cùng diễn cùng với em.

- À, hôm nay là sinh nhật Hải Anh. Trùng hợp gặp hai người, nó muốn mời cả hai người ăn trưa không biết anh và Dương có thể đi cùng cho vui không ạ?

- Như vậy phiền hai bạn lắm. - nhỏ cười gượng.

- Không sao đâu. Hôm nay sinh nhật nó mà mọi người bận hết. Sinh nhật có hai người buồn lắm. Nó rất hy vọng có thêm bạn cho vui.

- Ê mày! Vụ sinh nhật là sao đấy? - con Hải Anh kéo tay tôi thì thầm.

- Yên tâm, tao trả tiền. Mày không phải lo.

- Hai người cùng đi đi! Hải Anh rất mong hai người có thể cùng đi đó! Sinh nhật năm nay buồn quá! - nó nghe tôi nói vậy là nhiệt tình lên hẳn.

Hai người đó cũng miễn-cưỡng đồng ý. Coi như bước đầu thành công. Lúc chọn món nhỏ Dương lại bắt đầu giả vờ e thẹn “Bạn cứ gọi hộ mình đi. Gì cũng được. Mình dễ ăn lắm”. Vậy hả? Vậy chị sẽ gọi cho em món mà em cả đời nhớ mãi nha! Tôi gọi cho nhỏ món gà nướng Satay. Chắc chắc. Khổ thân em nó. Nhỏ này bị dị ứng với đậu phộng. Mà cái món gà này thì có nước sốt đậu phộng. Em ý đã ăn rất ngon cho đến khi...

- Sao ngứa thế nhỉ? - nhỏ khó chịu gãi... như khi ý.

- Bạn làm sao vậy? Khó chịu chỗ nào hả? - tôi giả vờ quan tâm.

- Hình như em bị dị ứng rồi. - nhỏ Dương mắt rơm nước nhìn Hoàng Nguyên rồi quay sang hỏi tôi. - Món này nguyên liệu là gì vậy?

- Dương nhiên là gà rồi.

- Ý mình là các phụ gia khác cơ.

- À. Có một chút hành tây, ớt, chanh, bột nghệ và hình như cả nước sốt đậu phộng thì phải.

- Hả? Chết rồi. Xin lỗi mọi người mình vào nhà vệ sinh một lát. - nói xong nhỏ chạy bán sống bán chết phi thẳng vào nhà vệ sinh.

Nói là một lát nhưng này giờ có mà mấy chục lát rồi ý. Nhỏ này bị dị ứng nhẹ nên chắc chỉ nổi mẩn đỏ và làm bạn với wc một chút thôi. Cơ mà chiêu này thâm độc quá. Đừng trách chị ác độc. Đáng lẽ không như vậy đâu nhưng tiếc là chị mới phát hiện em chính là con nhỏ đáng ghét đó. Thật đúng là duyên số.

7. Chương 7: Bạn Thân Cũ

- Mày nhận ra tao từ khi nào? - tôi vừa về đến nhà đã thấy con nhỏ Thuý Dương chờ ở cổng.

- Cũng mới thôi. Lâu rồi không gặp, cô bạn thân yêu quý của tôi. - tôi nhếch mép cười gượng tay định bắt.
 - Khỏi cần.- nhỏ liếc mắt khinh thường. - Mày đừng có phá tao với Hoàng Nguyên nữa.
 - Ôi! Bạn thân nói gì vậy mình không hiểu?
 - Mày đừng có giả vờ. Mày hiểu tao nói gì mà. Tình yêu vốn chỉ dành cho hai người. Vậy mà có người hình như không biết đếm - nó khoanh tay tiến về phía tôi.
 - Chỉ là học hỏi bạn thôi mà.
 - Mày nghĩ sẽ thắng được tao?
 - Tao của năm năm trước khác bây giờ. Mười đứa như mày bây giờ tao cũng không ngán đâu. Bạn-tốt-a. - tôi mỉa mai.
 - Tốt. Có cố gắng. Để xem một con nhỏ ngốc nghếch như mày thì làm được gì.
 - Phải rồi. Về độ đánh đá, chanh chua và giả tạo như bạn thì mình đâu thể sánh được.
 - Tao không phủ nhận điều này. - cái con này còn mặt dày hơn cả tôi thì phải.
 - Người ta có câu: “Thà khốn nạn công khai còn hơn giả nai thánh thiện”. Giả như mọi người nhìn thấy được bạn Thuỳ Dương bây giờ nhỉ?
 - Mày... Chuyện lúc trước mày vẫn muốn trả thù tao sao?
 - Đến Tầm còn biết lấy oán báo oán nữa là. - tôi ghé sát mặt nó săm soi - Tốt bụng? Hiền lành? Mày á? Công nhận đấy.
 - Chuyện cũ qua rồi. Tao với mày bây giờ nước sông không phạm nước giếng. - nó lùi ra mấy bước.
- Đúng lúc thẳng Bin hàng xóm dội nguyên xô nước xuống. Báo hại nhỏ ướt như chuột lột từ đầu xuống chân.
- Ah! Em xin lỗi! Chị Thy, em không cố ý dội nước vào bạn chị đâu! Tại em không để ý. Chị ơi!! - thẳng Bin rối rít.
 - Không sao đâu. Nhỏ bạn chị nó HIỀN LÀNH THÁNH THIỆN lắm. Nó không để tâm đâu. - tôi cố tình nhấn mạnh.
 - Coi như mày khiêu chiến với tao trước. - nó lườm tôi cháy mặt rồi ngúng nguẩy bỏ đi.
 - Bin! - tôi gọi to.
 - Gì chị? Em bảo là không cố ý mà!
 - Ai làm gì mày đâu. Định cảm ơn tí thôi. - tôi nháy mắt rồi vào nhà. Mặt nó ngu ngơ nhìn theo khó hiểu.
- Đúng là trái đất hình tròn. Nhớ hồi đó tôi với nhỏ chơi với nhau thân thiết lắm. Nhỏ thì cũng chăm chỉ còn tôi thì khá lười nhưng thành tích học tập lúc nào cũng hơn nhỏ rất nhiều. Tôi có thích một cậu bạn cùng lớp. Bọn tôi là kiểu “tình trong như đã mặt ngoài còn e”. Ông trời oái oăm thế nào lại sắp đặt cho nhỏ đó và tôi cùng thích một người. Nhỏ bắt đầu đi nói xấu tôi với mọi người, gây hiểu lầm giữa tôi và cậu bạn đó. Thế đấy! Tất cả chỉ vì sự ganh ghét đố kỵ mà nó lại làm như thế ư? Tôi đã nói rồi. Gì thì gì chứ riêng trai là không thể động đến được. Mối thù này tưởng chừng đã đi vào dĩ vãng khi nhỏ chuyển trường đi nhưng nào ngờ duyên số lại sắp đặt cho tôi gặp lại nhỏ. Chắc là do ăn ở hiền lành nên ông trời thương tình cho tôi cơ hội trả thù đây mà.
- Chiều nay đội bóng có lịch tập. Yep. Lần này không được để bị như lần trước nữa. Tôi mang Kimbap đến, bọn hấn vừa nhìn thấy đã xanh mặt. Tuy lần trước tôi cũng đã tạo chứng cứ ngoại phạm nhưng bọn hấn chắc cũng không khỏi nghi ngờ. Coi thường nhau vừa thôi chứ.
- Mọi người ăn đi! - tôi mỉm cười còn bọn hấn nhìn nhau với vẻ mặt hình sự. Chắc đang đấu tranh tư tưởng dữ lắm. - Anh Hưng! Ăn đi! - tôi nhìn cảnh cáo.
 - Tưởng đại đen mà anh sợ chắc. - hấn lẩm bẩm.

- Há? Anh nói cái gì?

- Đâu đâu! Anh bảo nhìn ngon nhỉ. Anh ăn, anh ăn mà. - lão miễn cưỡng ăn. Ăn một miếng rồi lại gấp thêm một miếng.

- Thế nào? Ngon chứ?

- Ngon. Ngon thật đấy! - thấy thế mấy lão còn lại không e dè nữa mà cũng xông vào chiến nhiệt tình.

Đương nhiên rồi. Không ngon làm sao được. Tôi đã phải năn nỉ gây lười bà chị họ nữ công gia chánh mới làm hộ cho. Kêu nể tình chị em mà cũng mất mấy tờ poster đấy! Còn không ngon nữa thì đúng thật không còn gì để nói.

- Thy, sao dạo này em tốt thế nhỉ? Lạ thật đấy!- lão Hưng vừa nhai nhồm nhoàm vừa nhìn tôi nghi hoặc.

- Em vốn tốt từ bé mà, có gì lạ đâu. Phải không? - tôi lườm hắt bằng ánh mắt “anh thử nói không xem”.

- Ủ, ừ phải rồi. Em vốn tốt từ bé mà. - lão Hưng mấy lần bị tôi tấn cho vì cái tội đùa quá chớn nên bây giờ mà thấy tôi lườm là lão im ngay.

- Hay là An Thy định tán anh nào trong đội hả? Anh nghi lắm. - lão Tuấn nhú mày cười gian.

- Đúng rồi đấy! Sao biết.

- Kinh nha! - cả lũ ồ lên.

- Hay là em thích anh? Cứ nói ra đi không cần ngại đâu. - lão Hưng cười cười.

- Chắc vậy.

- Ôi! Không ngờ em lại thâm thương trộm nhớ anh cơ đấy! Vậy mà không nói sớm.

- Làm gì?

- Để lúc em tỏ tình anh còn từ chối ý mà haha...

- Đồ thần kinh. Anh muốn ăn dế không?

- Món mới à? Có ngon không? - lão Hưng ngu ngơ hỏi.

- Thằng ngu! - cả lũ đánh đầu lão tới tấp - Ngu vừa thôi cho bố mày ngu với. Thằng đàn.

- Có đồ ăn là tốt rồi. Anh đừng có nhiều chuyện. - xong tôi kéo lão Khoa lại thì thầm - Anh, Hoàng Nguyên đâu?

- Nó có ca học thêm hôm nay không đến được. - lão tỉnh bơ.

- Cái gì? Sao anh không nói sớm?

- Ngu gì mà. Thế có mà mất ăn à? Hờ hờ...

Thật tình ngay lúc này đây tôi rất muốn đá phăng cái con lợn này sang lò mổ. Tưởng tượng cảnh lão bị chọc tiết xong kêu éc éc mà thấy hả lòng hả dạ ghê gớm. Uống phí công ta mang đồ ăn đến lại dâng hiến không cho lũ lợn kia. Ahhh! Thật tức chết mà.

8. Chương 8: Bộ Ba Gấu Trúc

Hôm nay bố mẹ về quê, chỉ có mỗi tôi với lão Khoa ở nhà nên tha hồ quậy. Lúc tối con Như có gửi cho tôi link cái trò Bloody Mary. Đầu tiên, tôi thấy có một đĩa đốt ba cái nến trước gương mờ mờ lấm lấm cái quái gì thì tôi cũng chẳng nghe rõ. Khổ ngu tiếng Anh nó thế. Nó cứ lảm nhảm mãi cái câu gì gì đấy xong cầm quyển sách lên đọc cái gì gì đó. Tôi bắt đầu thấy nhảm rồi đấy. Nó nói xong tự dừng có cái nhạc nổi lên, điện tắt ngúm, rồi sáng, rồi lại tắt liên tục. Xong tự dừng trong gương hiện ra một đĩa khác mặc váy cô

dầu vung tay mấy nhất đứa kia ngã ra máu me đầy mình. Áo tung chảo. Chẳng có gì đặc sắc. Lò mò lên YouTube thấy có cái “Ấm ảnh kinh hoàng” click luôn.

-
- Anh Khoa!! *Cộc cộc* Anh Khoa! *Bộp bộp* Mở cửa cho em nhanh lên!!!! Nhanh lên!!!
 - Gì thế? Nửa đêm nửa hôm không để cho anh mà ngủ à? - lão Khoa mở cửa ngáp ngắn ngáp dài.
 - Tôi phi luôn vào phòng lão trùm chăn.
 - Ê con kia! Về phòng đi chứ!
 - Không! Cho em ngủ đây đi mà! Em vừa xem phim ma.
 - Kệ mà chứ! Về phòng đi. Mà nằm đây thì anh nằm đất à?
 - Không lẽ là em? Anh trai phải nhường em gái chứ?
 - Anh nhường ày kính anh đấy. Đây là giường ai? Vớ vẩn. - xong lão nằm xuống trùm chăn ngủ.

Mình có người anh trai tốt bụng quá cơ, nhường nhịn em gái quá cơ. Trần trọc mãi vẫn không ngủ được. Tôi cứ tưởng tượng đến cảnh bị rút chân với cảnh con ma đứng trên nóc tủ xông nhảy xuống ý. Bỗng dưng thấy lão Khoa bật dậy, mắt vẫn nhắm nghiền còn mồm lẩm nhẩm linh tinh cái gì đó. Ủa, ông này bị mộng du à? Tôi đập cho lão một phát lặn luôn xuống đất rồi lại thấy lão ngáy khò khò. Ngủ quái gì mà miệng há hốc chảy ke dòng dòng. Kinh thật đấy! Ngộ nhỡ đang đêm lão lại lên cơn mộng du cầm dao thái mình thành mấy khúc thì sao nhỉ? Nhưng mà về phòng ngủ một mình cũng sợ cơ. Thôi kệ, sợ lắm. Ngủ đây vậy, về phòng chắc mất ngủ với cái “Ấm ảnh kinh hoàng” kia mất.

Sáng ra ngủ dậy với hai con mắt thâm quầng như gấu trúc. Ông trời ơi! Nếu bà trời có lỡ GATO với nhan sắc của con thì ông cũng không cần phải vì vợ mà làm con ra nông nổi này đâu nhé! Tôi vào phòng mẹ bôi bôi trát trát lên mặt để che cái vết quầng đáng ghét này đi cơ mà xong thấy nó cứ thế nào ý, không bằng vẻ đẹp tự nhiên vốn có của tôi. Lại hỷ hục tẩy trang, đeo kính râm vậy. Chứ không nhìn mặt hình tượng lắm.

- Sao đeo kính râm mà? - vừa đến lớp con Như đã tò mò.
- Đau mắt đỏ. - tôi uể oải.
- Đau mắt đỏ lây qua đường hô hấp và nước bọt. Lây của anh nào đấy? - nó cười gian.
- Được thế đã tốt. Nhìn này! - tôi bỏ kính ra. Điều ngạc nhiên là thấy mắt nó cũng thâm quầng giống tôi.
- Gì cơ! Mỗi thế mà cũng bày đặt. Tưởng gì cơ. Như tao đây này, có sao đâu.
- Mà làm sao mà cũng bị thế?
- Cày truyện đêm. Còn mà?
- Xem phim ma sợ không ngủ được.
- Haha... Mỗi cái đấy mà mà cũng sợ á?
- Cái mà gửi cho tao nhạt toẹt, chẳng sợ gì cả. Tao xem cái khác.
- Đúng lúc con Hải Anh đến cùng đôi mắt gấu trúc. Ngạc nhiên chưa? Bọn tôi cứ như bộ ba gấu trúc ý nhỉ?
- Ố ố. Đồng hương! Nhầm đồng chí à mà nhầm đồng đồng...
- Đồng cái đầu mà ỷ! Ngủ văn vừa thôi chứ! - tôi chán nản lắc đầu.
- Sao mắt mà lại thế kia? - con Như cười tươi rói vì có thêm đứa chung cảnh ngộ.
- Thức khuya nhẩn tin với trai. - thằng à nhầm con Hải Anh toe toét.
- !!! - tôi suýt sặc nước bọt.

Chơi với mấy đứa gay công nhận là thích thật. Tôi sẽ không phải lo nó giật bồ. Mà nó có giật được thì mình cũng chẳng cần tiếc mấy thằng biết rung động trước con trai đó làm gì. Nhưng chơi với gay thì thích

thôi chứ nếu thấy hai đứa gay ở gần nhau là tôi muốn nổi da gà. Nhiều lúc còn muốn cắn lưỡi tự tử. Chẳng hiểu sao mấy đứa gay toàn bọn cao ráo, trắng trẻo đẹp trai. Nếu tụi nó không mở mồm ra thì đảm bảo cả lũ xách vác chạy theo. Lần đầu gặp cái con dở người ngày tôi còn ngỡ nó là soái ca cơ đấy! Suýt thì tôi cũng... À mà thôi, chuyện đau buồn không nên nhắc lại. Thằng này gay thì gay thật cơ mà gái theo cũng không ít. Mấy bạn trẻ ngày nay cứ bị nhiễm truyện ngôn tình ôm ảo tưởng cảm hoá hot gay. Đáng... à mà thôi. Tưởng tượng cảnh mấy con UFO mổ bụng ăn thịt người thắc mắc với nhau “Sao thịt chúng nó đáng thế nhỉ?” buồn cười đau cả bụng

- Ê! Xuống canteen không? Hải Anh đói.

- Có. Mà bỏ ngay cái kiểu nói sến sẩm đấy đi. Bỏ đập cho bây giờ.

- Có sao đâu. Hải Anh thấy đáng yêu mà! An Thy đừng nói thế Hải Anh buồn đấy! - bố cái con đã bệnh lại còn hoạn :3

- !!!

Vừa xuống canteen đập ngay vào mắt tôi là cảnh Hoàng Nguyên và cái con nhỏ đó đang hú hí với nhau. Nhìn ngứa cả mắt. Không sao, sang chào buổi sáng tí nhỉ?

- Thuỳ Dương! Ở anh Nguyên cũng ở đây ă? Trùng hợp thật! Em với anh cũng có duyên ghê nhỉ? - anh cười rồi gật đầu chào con nhỏ thì cười gượng giả tạo như mọi khi. - Cửa Dương này! Lúc nãy có cái anh đẹp trai nhờ mình chuyển cho bạn đó! - tôi chìa ra hộp xôi kèm mảnh giấy “Chúc Thuỳ Dương của anh ăn ngon miệng ^^”.

Khỏi nói, Hoàng Nguyên nhìn thấy thì cau mày còn mặt nhỏ hết từ vàng chuyển đỏ rồi xanh. Con này cũng tán nhiều trai lắm. Chưa chắc nó đã nghĩ tôi cố tình trục trặc nó đâu. Có khi lại tưởng của thằng nào nó mới tán thật cũng nên.

- Thôi! Em đi trước nhá! Minh đi đây! Chúc hai người ăn vui vẻ.

Vui thật! Ăn vui vẻ được nữa mới là lạ đấy! Mới sáng ra đã gặp chuyện vui rồi :3

9. Chương 9: Gặp Phải Oan Gia

Hôm nay được tan học sớm mà bố mẹ với lão Khoa cũng đều chưa về nên tôi không có chìa khoá vào nhà. Bình thường hay ỷ lại với cả cồng lười quen rồi nên hôm nay mới ra nông nổi này đây. Tôi quăng cặp qua cổng rồi ngồi bệt xuống đất dựa vào cổng...ngủ. May mà trời hôm nay cũng râm không thì nắng hắc mồm. Đang liu thiu ngủ ngon lành thì tự dưng tôi bị một ngoại lực đẩy ra khỏi trạng thái cân bằng và hôn đất. Tiên sư cái thằng mất nét nào phá giấc ngủ của chị mày.

- Mất dạy! Chị mày đang ngủ, thằng nào đấy hả? - tôi lồm cồm bò dậy quát lớn.

- Con gái con đứa mà ngủ giữa đường giữa chợ thế hả? - đập vào mặt tôi là một tên con trai mặt tây tây đang cười nham nhở.

- Cổng nhà tôi thì tôi ngủ đấy! Làm sao? Cái loại con trai mà vô duyên vô dáng vô dạng vô hình!!

- Tôi vô hình mà cậu cũng nhìn thấy hả?

- Chị đây được trời ban khả năng thiên phú có khả năng nhìn xuyên thấu hiểu chưa?

- Chết! Nhìn xuyên qua được cả quần áo luôn hả?

- Chị em với nhau không cần phải ngại đâu.

- Có muốn kiểm tra không?

- Đã bảo chị mất thần nhìn chỉ có chuẩn xác trở lên rồi mà.

- Tôi thấy mắt thần cậu đúng là có vấn đề rồi. Vẫn nên kiểm tra thì hơn. - nói rồi cậu ta giơ tay tháo thắt lưng.

- Cái thằng biến thái mất dạy! Cút ngay không bà đập cho bây giờ! - tôi quát lên rồi cũng quay lưng lại. Tôi nghe tiếng nó cười đắc thắng rồi bỏ đi.

Bố cái thằng bệnh hoạn biến thái, bố lão mất dạy!! Từ bé đến giờ chưa thấy thằng nào mặt dày tâm thần phân liệt như cái thằng này. Mà nó ở đâu chui ra không biết. Hôm nay là ngày gì mà lại gặp phải cái thằng dở người này vậy?

Từ chập tối đến giờ không hiểu sao mắt tôi nó cứ nháy liên tục. Giống y hệt cái vụ bánh thần thánh của con Hải Anh. Dự là mình sắp gặp điềm. Mãi không ngủ được, tôi ra ban công tưới cây. Chắc chẳng có con nào điên như tôi mà nửa đêm đi tưới cây, cây chết bố nó mất. Kệ đấy, chết thì chôn hể hể.

- Ê! Hà mã! - bỗng nghe thấy một chất giọng quen quen vang lên, tôi liền quay mặt sang ban công nhà bên cạnh. Ô cái thằng mất dạy lúc sáng kia! Sao nó lại ở đây nhỉ?

- Ô cái thằng biến thái kia! Gọi ai đấy hả? - tôi hếch mặt. Ở đây ngoài tôi ra còn ai nữa đâu. Nó dám gọi mình là hà mã á? Bố lão thật!

- Tôi gọi cậu đấy. Con gái con đũa ngủ ngày cày đêm chẳng khác gì hà mã cả.

Ô cái thằng này trí tưởng tượng ngu si nhỉ? Bao nhiêu con vật đáng yêu như mèo này, gấu này, chó này à nhằm không có chó...mà nó lại bảo tôi giống hà mã à? Con đấy xấu như con lợn ý! Nó dám so sánh nhan sắc của mình với cái con xấu hoắc ấy à? Đúng là thằng mất gấn ở mông mà!

- Đã ai nói cậu rất vô duyên chưa? - tôi cố kiềm chế cảm xúc không là tôi đã bay sang bên đấy đập cho nó vài nhát rồi.

- Rồi. Tôi luôn tự hào về điều đó.

- Tôi chưa thấy ai mặt dày như cậu.

- Tất nhiên. Hàng độc mà.

Nói thật là tôi cũng đến bó tay với cái tên này luôn. Điên hết thuốc chữa. Bệnh này nặng lắm rồi, không mau đưa vào Thường Tín nhanh thì ra đường dễ cắn người lắm!

- Mà sao cậu ở đây? Trộm hả? Ah! Bin, Bin! Mày ngủ chết trương lên để cho trộm nó vào nhà ngang nhiên thế hả? - tôi hét lên.

- Cậu có thấy thằng trộm nào ngu đến mức vào nhà người ta xong đứng tán phét với hàng xóm không? - cậu ta nhăn mặt.

- Trộm á? Trộm đâu? - thằng Bin lật đật chạy ra.

- Nó đứng lù lù đây mà mày không thấy à? - tôi chống nạnh.

- Chị ơi! Mai phiên em trực nhật nên phải dậy sớm. Em không rảnh thức khuya đùa với chị đâu nhá! Đây là anh Jack, anh họ em, trộm đâu ra. - nó vươn vai ngáp rồi đi vào nhà.

- Thấy chưa hả hà mã? - cậu ta khoanh tay nhìn tôi bằng ánh mắt kiêu "thấy chưa hả con ngu" nhìn muốn tát cho phát.

- Hà mã cái gì? Đồ điên, dở người. Tên quái gì mà Rách. Cái gì rách? Giẻ rách à??

Tôi ngúng ngẩy vào nhà đóng cửa cái rầm. Bực cả mình. Hà mã? Cái con mặt bò thân lợn đấy mà nó dám so sánh với mình? Được lắm! Sớm muộn ta sẽ cho nhà ngươi thấy được sự lợi hại của An Thy này. Người sẽ phải hối hận vì dám đắc tội với ta ngày hôm nay.

- Hôm nay lớp ta sẽ có một bạn mới. - cô chủ nhiệm bước vào đồng dạy nói.

Đang tranh thủ ngủ nhưng tôi cũng cố banh mắt góc dậy xem mặt mũi thằng nào con nào hâm đơ gần cuối năm rồi còn chuyển trường.

- Mình là Jack Williams mới từ Mỹ về. Tên tiếng Việt của mình là Khánh Lâm. Rất vui khi được gặp mọi người.

Ồi cha! Cái thằng giẻ rách kia đây mà! Bày đặt “mình từ Mỹ về” có cần khoe thế không? Mà giỏi tiếng Anh thì vào chuyên Anh xừ nó đi! Sao vào lớp toán làm chi? Nhìn cái mặt nham nhở của nó là đã muốn đập cho vài nhát rồi. Đã thế nó lại còn ngồi bàn ngay cạnh bàn mình chứ.

- Hehe, hà mã, có duyên ghê ta. - cậu ta quay sang cười cười.

- Giẻ rách, tôi quen cậu à? - tôi làm bộ mặt tỏ vẻ không quan tâm.

- Mà quen cái bạn đẹp trai kia hả Thy? Giới thiệu cho tao đi! - con Hải Anh kéo tay tôi thì thầm.

- Con diên! Thằng đấy mới ra tù đấy! Không phải từ Mỹ về đâu.

- Hả? Mà tội gì? - nó sững sốt.

- Cướp, hiếp, giết. - tôi giả vờ tỏ vẻ nghiêm trọng.

- Thật á?... Mà dám lừa bố thế à? - nó đột nhiên sực tỉnh - Nó như thế mà vào được trường mình à?

- Hề hề, bố đùa tí. Ai bảo mày ngu.

- Mà quen nó à? Bố hỏi thật đấy, không đùa đâu.

- Chút chút.

- Thích thế! Bạn ý đẹp trai lai Mỹ... - con Hải Anh mắt ánh lên tia háo sắc.

- Nhìn kỹ giống Nhật, nhìn thật giống chó.

- Lần đầu tiên tao thấy mày làm kẻ thù với trai đẹp đấy!

- Thằng biến thái mất dạy đấy mà đẹp trai cái nỗi gì?

- Làm gì mà thù hằn kinh vậy?

- Mày không cần biết. Mày chỉ cần biết là tao cực kỳ, cực kỳ ghét nó hiểu chưa?

Đường đường một đấng nữ nhi hào kiệt mà lại để cho cái thằng dở hơi đấy chơi đùa. Để cho chúng nó biết chuyện đó thì thật là mất phong độ quá đi!

10. Chương 10: Phá Đám

Vừa nhận được mật báo của con Như bắt gặp cái cặp đôi trời đánh kia đang tay trong tay hẹn hò. Tôi vội vàng sửa soạn qua loa, thực ra khâu này là không cần thiết vì tôi vốn đẹp sẵn rồi mà. Cơ mà đẹp rồi ta vẫn muốn đẹp hơn. Vừa ra khỏi cổng, đang loay hoay đóng lại đã thấy cái tên dở người kia đứng trên ban công vẫy vẫy:

- Nè! Đi đâu đấy?

Tôi liếc hần ta bằng nửa con mắt tỏ vẻ khinh thường rồi quay lưng đi. Thấy vậy, cậu ta chạy nhanh xuống nhà đuổi kịp tôi.

- Này! Sao tôi gọi mà cậu dám lơ đi là sao?

- Thứ nhất: Tôi có tên đằng hoàng. Thứ hai: Bơ cậu là quyền của tôi có gì mà dám hay không dám. Thứ ba:...Nhìn thấy cậu là máu tôi lại lên não. - tự dưng bí từ quá, bình thường thấy người ta nói ba điều nên tôi cũng phải đứ đờn cố nặn ra đủ ba lý do.

- Thế bình thường máu cậu không lên não à? Thảo nào... - hắn ta chếp miệng.
- Tôi không rảnh để ở đây lăm nhăm với cậu. - tôi bỏ đi không thèm quan tâm.
- Cậu đi đâu đấy? - cậu ta cũng đi theo.
- Đi đâu kệ tôi, liên quan quái gì đến cậu? - tôi bực bội.
- Tôi mới về đây nên chẳng có bạn bè gì với cả cũng chẳng biết đi đâu.
- Nhìn mặt tôi giống đang quan tâm không?
- Cậu dẫn tôi đi chơi đi! Ở nhà chán lắm.
- Kệ cậu chứ! Ai quan tâm. Tôi đâu phải bảo mẫu của cậu đâu.
- Đi mà! Dù gì cũng là bạn cùng lớp kiêm hàng xóm với nhau. Đi!
- Hôm nay tôi bận rồi. Cậu rất tốt... nhưng tôi rất tiếc. - tôi cười đắc chí.
- Cậu đi đâu cho tôi đi với. - ơ sao cái tên khùng này dai như đĩa thế nhỉ?
- Rắc rối thật đấy! Tùy cậu thôi. - tôi đành miễn cưỡng đồng ý. Bực cả mình, tự dưng có một cái đuôi không biết có cản trở đại sự không nữa.

Từ bé đến lớn tôi chưa thấy cái tên nào mà lăm mồm như tên này. Đã thế lại còn hay hỏi mấy câu ngớ ngẩn như trẻ bị down nữa chứ.

- Việt Nam bây giờ nhìn khác nhỉ? Hồi tôi còn bé đường xá không đông xe cộ như thế này.
- Đất nước đương nhiên phải phát triển.
- Sao tôi thấy nhiều người nói những từ tôi không hiểu được. Hồi tôi còn bé...
- Stop ngay cái “hồi tôi còn bé” đi nhá! Bực cả mình.
- Tại tôi mới về mà. Cái gì cũng thấy lạ lẫm.
- Tôi thắc mắc không hiểu sao cậu vẫn cạnh khoé giỏi thế nhỉ?
- Đấy là khả năng thiên phú.
- Đừng có bắt chước tôi.

Mãi làm bảo mẫu cho cái thằng bé 17 tuổi, to đầu mà ngu này mà tôi quên mất chuyện đại sự quốc gia. Nhìn cách đẩy mấy bàn là một con vịt và một con ếch đang cười cười nói nói với nhau. Đừng hiểu lầm là tôi đang ở sở thú. Con vịt kia chính là con cáo thành tinh đội lột còn con ếch kia chính là hoàng tử ếch của tôi đấy ạ. Khi nào anh tiến hoá thị lực nhìn nhận ra con người thật của nhỏ Dương đó thì coi như anh mới thành hoàng tử được. Còn bây giờ anh vẫn là ếch, ai bảo có mắt mà không nhận ra công chúa An Thy này rành rành trước mắt lại đi tán tỉnh cái con vịt đấy làm gì?

Tôi vẫn chưa nghĩ ra làm sao để phá tụi nó bây giờ. Đã thế cái tên khùng kia lại cứ phá làm đứt xừ nó mạch suy nghĩ.

- Này, cậu ăn đi chứ! Tôi đâu có bỏ thuốc đâu. - tên đó nhìn tôi nhú mồm.
- Đúng rồi! Thuốc! Hay thật, cũng phải cảm ơn cái tên dở này mà tôi mới nghĩ ra cách.
- Cậu chờ tôi một lát. Chỉ 10 phút thôi.
- O...này....

—10 phút sau—

- Không! Tại sao tôi phải làm thế? - tên giẻ rách khoanh tay quay mặt đi.
- Đi mà! Giúp tôi đi! Năn nỉ cậu đấy!
- Tôi phải tu nhân tích đức, không thể tiếp tay cho cậu giết người được.

- Tôi có giết nó đâu? Chỉ là tôi...hại nó “một chút” thôi.

- Một chút? Lại còn có kiểu hại một chút cơ à? - cậu ta bĩu môi.

- Giúp tôi đi! Tin tưởng lắm tôi mới nhờ cậu đấy! Thôi, đi đi! - tôi vừa nói vừa đẩy cậu ta.

Cậu ta lườm tôi rồi cũng miễn cưỡng đi đến quầy phục vụ. Nhan sắc đúng là vũ khí lợi hại nha! Cậu ta mới chỉ cười rồi nói với một cô bạn phục vụ ở đó “Bạn để mình bê giúp cho” vậy mà cô bạn đã mặt đỏ bừng bên lên ngại ngùng rồi cơ đấy. Theo như lời tôi nói, cậu ta bỏ một ít thuốc vào cốc sinh tố của nhỏ Dương. Bây giờ việc duy nhất tôi cần làm là ngồi chờ kết quả. Điều tuyệt vời đang chờ đợi ta phía trước. YOLO.

- Con gái các cậu thật lắm chuyện và phức tạp. - tên giẻ rách cau có ngồi xuống bàn.

- Mẹ cậu sẽ không thích điều này đâu.

- Kệ mẹ tôi.

- Dương nhiên là kệ mẹ cậu rồi. Tôi còn chưa biết mặt bà ấy nữa là haha...

Khi tận mắt nhìn thấy nhỏ Dương mặt nhăn nhó bỏ vào nhà vệ sinh tôi hả hê vô cùng. Từ giờ tôi sẽ toàn tâm toàn ý tin tưởng tuyệt đối vào chất lượng của hãng thuốc này. Tôi nghĩ mình nên tích một chút trong túi xách thỉnh thoảng xem có đứa nào nhờn thì bỏ thuốc nó chơi.

- Ê! Đi chơi không?

- Đi đâu. - hắn ta tỏ vẻ vô cảm.

- Chúng ta sẽ đến một nơi để chiêm ngưỡng những kỳ quan vĩ đại của thế giới.

- Hả? Kỳ quan thế giới gì ở đây?

- Tôi chưa nói hết câu. Đừng có nhảy vào họng người khác như thế. Ý tôi là xem qua màn ảnh ý. Đi xem film.

- Chẳng có gì vui. Tôi xem suốt rồi.

- Phim ngoài rạp là phim điện ảnh nổi tiếng, đặc sắc, nghệ thuật, chứa đầy tính nhân văn chứ không như mấy cái film cậu hay xem đâu.

- Ý cậu là gì?

- Không có gì. Nói chơi vậy thôi. Đi chơi bắn súng sơn đi.

- Có vẻ hay. - cậu ta xoa cằm suy nghĩ.

- Cậu trả tiền. OK? - tôi cười gian.

- Biết ngay mà, đang thắc mắc sao cậu tự dưng tốt thế.

Tôi là người khá thích mấy cái trò bạo lực, bắn nhau kiểu này lắm. Từ bé tôi đã không thích chơi mấy trò thiết kế thời trang hay nấu ăn gì gì đấy mà mấy đứa con gái cùng tuổi hay chơi. Tôi thích chơi Alien Shooter - Bắn quái vật, CF - Đột kích hay mấy trò tương tự vậy. Lý do tôi cũng khá thân thiết với đám bạn của lão Khoa cũng là trước kia tôi cũng hay đi đánh team Liên Minh LOL với mấy ông ấy. Ai cũng phải phục sát đất một đứa con gái như tôi mà lại có năng khiếu mấy trò game gần mức for men như vậy. Vậy nên tôi cũng khá tự tin khi rủ cái tên giẻ rách đi bắn súng sơn. Tôi được cái tính thù dai nên lần này định trả thù vụ lần đầu gặp mặt cho hắn thua thảm hại ê chề. Ai ngờ bị hắn bắn cho thua thảm hại. Đúng là gây ông đập lưng ông. Sớm biết bên Mỹ hắn cũng là cao thủ trò này thì tôi đã không tự rước nhục vào thân như vậy rồi. Bực cả mình.

11. Chương 11: Thu Phục Đệ Tử

Tôi mới nghiệm ra được một điều: Nếu có sự trợ giúp bởi nhan sắc của tên giẻ rách kia thì có lẽ kế hoạch của tôi sẽ thuận lợi hơn nhiều. Làm sao để thu phục hắn bây giờ nhỉ?

Tôi nghĩ muốn một người theo mình vô điều kiện thì trước tiên phải nắm được điểm yếu của kẻ đó. Điểm yếu của hắn là gì ta? Hắn có bí mật nào dấu diếm mọi người không nhỉ? Con người không ai là hoàn hảo cả, vì vậy nên chắc chắn hắn sẽ phải có điểm yếu nào đó.

- Chị Thy! Nhà chị mới đổi pass wifi à? - tiếng thằng Bin ý éo gọi ngoài ban công.
- Ồ. Đạo này mạng lag quá. Chị nghĩ chắc đứa nào hack được pass nên đổi.
- Mật khẩu nhà chị ký tự tầm lum thế ai mà hack được. Cá mập cắn cáp quang đấy.
- Thằng dở người. Cắn cáp quang nó lại giết cho tung người. Con cá mập nào lại muốn tự tử thế?
- Răng cá mập cách điện mà. - nó cố cãi cùn.
- Cách điện á? Mày điên vừa thôi em ạ. Pass là thy9#.... - tôi đang nói dở thì đột nhiên nhớ ra một chuyện vô cùng quan trọng nên dừng luôn.
- Chị đọc tiếp đi - thằng Bin đang nhập pass dở ngẩng mặt lên nhìn tôi.
- Tại sao chị phải đọc pass ày nhỉ?
- Đi mà chị! Chị em với nhau từ thời cời trường tắm chậu.
- Bố tát cho giờ.
- Chị! Đi mà! Bố mẹ em toàn 9 giờ tối là rút wifi rồi.
- Thì sao? Liên quan gì đến chị?
- Cho em pass đi mà chị Thy xinh gái.
- Chị đẹp chị tự biết không cần mày khen. Muốn pass á? Hơi khó đấy! Trừ khi.... - tôi cố tình ngân dài chữ cuối đầy ẩn ý.
- Trừ khi làm sao chị?
- Tên giẻ rách kia sợ cái gì nhất?
- Giẻ rách? Ai cơ chị?
- Thì cái thằng anh họ mày chứ ai.
- À. Anh ấy á? Anh ấy sợ chuột thì phải.
- Ra đây chị nói thâm *&%\$@#* ok?
- Không được đâu. Anh Jack biết là em chết chắc.
- Yên tâm chị bảo kê cho.
- Chị bảo kê xong có gì em tự chịu chứ gì? - nó nhăn mặt.
- Thế mày có muốn pass không?
- ...Có...Trời ạ! Chỉ vì pass wifi mà mày nỡ bán rẻ cả anh họ mình như vậy sao? Mày càng ngày càng tha hoá rồi Bin ạ! - nó ngửa mặt lên trời lẩm nhẩm độc thoại.

Kiểm một con chuột quả thật đúng là cả quá trình nan giải. Nhà tôi thì không có chuột rồi. Chẳng nhẽ ra cống bắt? Ờo ôi, thôi thôi, dẹp. Tôi đi mua một con chuột bạch nhưng thấy em nó trắng trẻo xinh xắn thế này làm sao hù được cái tên kia? Chuột ơi! Tha lỗi cho chị, chị cũng không muốn đâu nhưng tình thế ép buộc. Chị vô cùng xin lỗi vì đã trót nhuộm em thành cái màu đen đen bẩn bẩn như thế. Chỉ là màu nước thôi mà. Yên tâm, nếu em còn sống sót sau vụ này chị sẽ tẩy trắng cho em bằng HClO hần hoi. Nếu cần chị sẽ cố điều chế ozon cho em bằng tia lửa điện.

Theo kế hoạch, tôi lên vào phòng cậu ta rồi chờ cậu ta về thì đặt em chuột xinh xắn lên giường. Đứng ở một góc đẹp nhất có thể chụp toàn cảnh. Tôi cầm điện thoại chuẩn bị tư thế sẵn sàng.

cách

- Ahhh!!!!

tạch

- Hình đẹp lắm! Cảm ơn đã hợp tác. - tôi cười đắc chí cất điện thoại vào túi quần.

- Cậu...cậu đang làm cái quái gì ở đây? - mặt hắn vẫn biến sắc.

- Không có gì. Tôi chỉ đang thực tập làm nhiếp ảnh gia thôi. Bắt trọn từng khoảnh khắc.

- Làm ơn mang cái thư gôm ghiếc kia ra khỏi đây mau lên đi.

- Em nó dễ thương thế này mà. Cậu làm thế em nó buồn đấy! - nói rồi tôi mang theo bé chuột ra khỏi phòng, cố tình đóng cửa thật mạnh để trêu ngươi cậu ta.

- AN THY!! LÚC NẤY CẬU NÓI ẢNH GÌ ĐẸP CÔ??? - cậu ta hét oang oang ngoài ban công. Người ta đi được vài tiếng đồng hồ rồi mới ngộ ra à? Tốc độ xử lý thông tin của bộ não cậu ta đúng là chậm thật đấy.

-Ồn ào quá!! Hàng xóm người ta lại lôi cả họ ra chửi cho bây giờ. - tôi bịt tai vờ không biết gì.

- Lúc nãy cậu nói ảnh gì cơ? - hắn sốt ruột.

- Ảnh nào? Tôi làm sao biết được.

- Ảnh cậu chụp tôi hay sao ý.

- Cậu nghĩ mình là ai mà tôi phải chụp cậu?

- Cậu chụp cái gì trong phòng tôi?

- Yên tâm tôi không chụp lịch sử web hay ảnh nude của cậu đâu.

- Làm như tôi không biết dùng tab ẩn danh không bằng ý lại để cậu chụp lịch sử web chắc? Ảnh nude á? Con gái thời nay đúng là... - cái thằng này miệng lưỡi cũng sắc bén gồm. Mẹ hắn thật có phúc vì đỡ tốn tiền mua dao.

- Mở Facebook đi! Tôi vừa gửi ảnh cho cậu đấy! - tôi cũng chẳng thèm đôi co chấp vặt với cậu ta nữa làm gì.

- Cậu...dám gài tôi hả?

- Sao không dám? Ảnh bạn Việt kiều Hotboy nhìn thấy bé chuột đáng yêu sợ mặt cắt không còn giọt máu đu người ôm cửa hắn là sẽ được rất nhiều like và ment trên confession.

- Con đó mà đáng yêu cái nỗi gì?

- Cậu có biết em nó đã hy sinh anh dũng trong quá trình tẩy trắng về màu lông ban đầu không? Cũng may mà nó được chết khi trên người khoác bộ lông trắng. Cầu nguyện cho em ra đi thanh thản. Amen. - tôi vờ làm động tác cầu nguyện của người theo đạo thiên chúa.

- Tẩy trắng cho chuột? So Crazy.

- Đừng có chém tiếng anh với những người...ngu anh như tôi. Tẩy trắng cho chuột thì sao?

- Thì nó chết chứ sao.

- Ở đấy, sao nó lại chết nhỉ?

- Cậu tẩy trắng nó kiểu gì?

- Thả nó vào chậu nước Javel. Quần áo còn trắng được nữa là chuột.

- Nước thường còn chết được nữa là... Cậu ác vừa thôi chứ. Đến động vật cũng không tha. - cậu ta chép miệng lắc đầu.

- Ai mà biết được.

- Mà khoan. Cậu đánh trống lảng cũng giỏi lắm. Bức ảnh kia là sao? - cậu ta sức nhớ ra.
- Là thế đó. Tôi chỉ chụp lại khoảnh khắc đáng nhớ mà thôi.
- Tôi với cậu không thù không oán. Sao cậu làm thế?
- Không thù không oán? Nói nghe hay nhỉ? Ngay từ lần đầu tiên gặp nhau câu đầu đẩy tôi ngã dập mặt đấy!
- Cậu thù dai vừa thôi.
- Quân tử có thù phải trả.
- Cậu có phải quân tử đâu?
- Cái gì cơ?
- Thôi được rồi. Thế bây giờ cậu muốn thế nào?
- Chúc mừng cậu vì cuối cùng cũng ngộ ra được chân lý. Tôi muốn cậu hợp tác.
- Hợp tác vụ gì? Tôi được lợi gì?
- Tôi sẽ không đăng bức ảnh này lên. Cậu còn đòi hỏi gì nữa. Tí tôi inbox cho. Tuyệt mật quốc gia phải bí mật.

12. Chương 12: Sự Cám Dỗ Của “giẻ Rách”

- Kìa, nhỏ đó kìa. Nhớ là chỉ được tán rồi đá thôi ok? - tôi giựt giựt áo tên giẻ rách.
- Biết rồi. Mà trước nay toàn gái tán tôi thôi đấy. Không ngờ có ngày tôi phải đi làm cái chuyện nhảm nhí này.
- Bớt ảo đi bố. Tính bố bản bựa như vậy ai thêm. - tôi bĩu môi.
- Ờ, tính bố bản bựa thế đấy, còn hơn con. Suốt ngày bày trò hãm hại con gái nhà lành.
- Cậu đừng có để cái bộ mặt nạ da nai của nó đánh lừa. Con đấy thì hiền lành cái nổi gì?
- Hơn cậu là cái chắc.
- Thôi, bớt nhảm đi. Con nhỏ đó vào thư viện rồi kìa. Mau vào đó thể hiện sự quyến rũ chết ruồi của mình đi.

Khi nhỏ Dương đang loay hoay kiễng chân cố với một quyển sách trên cao, tên giẻ rách nhẹ nhàng đến bên:

- Để mình giúp. - kèm theo là nụ cười toả nắng. Ôi mẹ ơi, con nổi hết gai ốc rồi. Sao mà sến quá vậy?

Nhỏ Dương cười e thẹn nhận lấy sách. Tên giẻ rách khoe rằng thêm lần nữa rồi chảnh chọe bước đi để lại nhỏ Dương tiếc nuối nhìn theo. Sao nhìn có vẻ lãng mạn nhỉ? Có khi mình thành bà mai cho đôi này cũng nên. Không được! Như thế chẳng khác gì làm việc tốt không công cho tụi nó. Việc mình phải làm là cho tụi nó thê thảm mới đúng chứ nhỉ? Thôi kệ, tách nhỏ ra khỏi Hoàng Nguyên trước đã rồi tính sau.

- Thế nào? Thấy sức hút của tôi chưa? - chẳng biết tên giẻ rách đứng bên cạnh tôi từ lúc nào.
- Sức hút ruồi ngang với abcxzy.
- abcxzy là cái gì?
- Ruồi hay bâu vào cái gì?
- Ruồi là con fly ý hả?
- Ờ.

- Shitttt!

- Cái đó thường trực ở mồm cậu đấy à?

- Cậu vừa phải thôi. Tôi đang giúp cậu đấy.

- Đúng là vừa được tiếng vừa được miếng. Đã được tán gái rồi lại còn kể công.

Trường tôi sắp có cuộc thi “Nhà vô địch rubik” nên người người nhà nhà đều luôn thường trực trên tay là khối rubik. Tôi thì cũng không biết chơi đâu nhưng cũng đủ đờn đưa đòi cho bằng bạn bằng bè. Lắp mãi mà không được một mặt nốt nói gì sáu mặt như chúng nó. Ít ra con Như với con Hải Anh cũng còn lắp được hai tầng. Thấy cái thằng tổ trưởng lắp được sáu mặt tôi xí xốn mượn nó. Vừa xoay nghịch được ba nhất thì tên giẻ rách nhảy từ đâu ra:

- Đầu không? Xem ai nhanh hơn? Cậu thua tôi là cái chắc.

-...Ok. Tôi sợ cậu đấy.

Khỏi nói, hấn tròn mắt nhìn khi mà tôi chỉ chưa đầy mười giây đã xoay xong sáu mặt trong khi hấn chỉ vừa xong một mặt.

- Tôi bảo này, ở đời nên biết mình là ai. Không biết tự lượng sức mình là điều không nên.

- Không thể nào. Sao cậu có thể? Thánh rubik à? - hấn lẩm bẩm.

- Đâu dám. Kỉ lục thế giới có 5.25 giây. Tôi làm sao sánh bằng.

Tôi cười đểu trả lại rubik cho tên tổ trưởng rồi về chỗ. Cậu ta bùm miệng cười nhưng may mà không vạch mặt trò ăn gian của tôi. Tên Lâm quê độ, cho chết cái tội thích sĩ cơ.

Theo như thông tin của con Như thì Hoàng Nguyên là cao thủ rubik của lớp. Ồ, hay đây. Mình có thể lợi dụng giả vờ nhờ anh dạy chơi rubik. Mà dạy thật chứ giả vờ cái gì. Tôi cũng có biết chơi quái đâu. Đây là nhờ vả với mục đích trong sáng :v

Chiều nay tôi lại đến xem đội bóng tập. Lần này cạch mặt không có bánh trái gì nữa. Toàn dăng không tận miệng cái lũ heo ăn hôi đấy.

- Anh Nguyên! Dạy em chơi cái này được không? - tôi đập nhẹ vào vai anh từ đằng sau. Chờ anh quay mặt lại tôi giơ khối rubik ra.

- Khoa nhà em chơi cũng cao thủ lắm đấy!

- Ôi dào, lão ý chỉ dạy gái thôi chứ em gái hỏi lão toàn tính phí thôi.

- Em biết lắp mấy tầng rồi?

- Một mặt còn chưa xong nữa nói gì tầng ạ.

- Em nhìn nhá, muốn cho cái này vào vị trí này thì phải làm thế này. - anh lấy khối rubic trên tay tôi rồi xoay xoay. - Em làm thử xem.

- Thế này ạ?

- Không. Làm như thế thì cái này sẽ bị xuống dưới. Phải làm thế này nếu không sẽ được cái này mất cái kia.

Anh cứ nỗ lực giảng giải cho đứn ngu lâu dốt bền lâu tiếp thu như tôi. Cuối cùng thì sau một buổi chiều thì tôi cũng biết lắp một mặt. Suýt thì quên mất vụ kế hoạch dụ dỗ Dương. Tôi lấy một cái sim điện thoại khuyến mại ra lắp vào máy nhắn tin cho nhỏ Dương:

“Chào bạn, mình làm quen được không?”

“Được bạn ạ hihi...^^...”

“Mình là người sáng nay đó”

“Vây hả? Cám ơn bạn lần nữa nha :) ”

“Không có gì. Mình rất sẵn lòng giúp đỡ những bạn nữ dễ thương như bạn”

“Hihi...Bạn khéo ăn nói thật”

“Bạn có người yêu chưa vậy?”

“Chưa bạn. Hỏi chi vậy ^^”

“Ồ thế cái người hay đi cùng bạn là ai vậy?”

“À đó là anh họ mình. Mọi người cứ hay hiểu lầm đồn thổi linh tinh á.”

”Vậy hả? Mà khuya rồi, chúc bạn ngủ ngon :) ”

“Pipi. Bạn cũng vậy”

Tôi biết ngay mà! Con nhỏ này tán trai là chuyên gia. Có người yêu rồi mà còn “đấy là anh họ mình”. Xin lỗi vì chị đã gieo cho em mộng tưởng. Tên giả rách biết vụ này mình chết chắc. Mà như thế là mình giúp hần cơ mà nhỉ? Mình không bắt hần trả ơn thì thôi.

Sáng hôm sau, khi vừa thấy Khánh Lâm nhỏ Dương đã cười duyên nháy mắt đưa tình. Hần huých tay tôi:

- Cậu ấy bị làm sao đấy?
- Con nhỏ đó bị tật ở mắt ý mà.
- Sao cậu không nói sớm? Trời ạ! Đồ độc ác!
- Độc ác bình thường.

Hần mà biết cái chuyện hôm qua chắc là để đề phòng ảnh bị đăng lên confession hay ngộ nhờ lộ ảnh nude toàn thân thì hần sẽ giết mình phi tang xác xong vào tù còn hơn. Mình làm thế có ác quá không nhỉ? Mà kệ chứ! Lỡ làm xù nó rồi bây giờ ăn năn được cái tích sự gì? Hơn nữa mình cũng chẳng việc gì phải ăn năn trong khi mình đang làm việc tốt là làm mai cho chúng nó cơ mà.

13. Chương 13: Bảo Mẫu Bất Đắc Dĩ

Dẫu biết rằng trước đây mình cũng từng là trẻ con nhưng không hiểu sao tôi cứ bị ghét bỏ nó thế quái nào ý. Ai bảo nữ chính cứ phải hiền thực nết na, ngu ngơ ngốc nghếch? Ai bảo nữ chính là người yêu quý trẻ con? Tôi đây tuy hiền thực nết na nhưng không ngu ngơ ngốc nghếch như chúng nó. Cũng chẳng yêu quý trẻ con chút nào. Xin chú thích là trẻ con ở đây với tôi thường là những đứa dưới 10 tuổi. Cũng có một số trường hợp ngoại lệ nhưng khá ít. Vì tôi không thích cái tính cọt nhả, xí xốn của đa số tụi nó. Người ta nói chẳng sai chút nào: “Ghét của nào trời trao của đấy”. Cuộc đời tôi tự dừng lại xuất hiện không những một mà tận hai đứa bé là sao? Đùng ai vội nghĩ lung tung nhé! Tôi không thích cách suy nghĩ của bạn ;)

Đang ngủ trưa lại ngủ chiều thì nghe có tiếng chuông cửa. Tôi bắt đắc dĩ xuống mở cổng.

- Cháu chào dì ạ.
- Mẹ đâu Thy? - dì cười gật đầu rồi hỏi.
- Mẹ cháu trong nhà ạ. Ken, Min chào chị chưa? - tôi lườm hai thằng em họ tiểu quỷ.
- Chào chị Thy xấu xí. - chúng nó đồng thanh.
- Hai đứa này sao nói với chị thế hả? - dì út lườm tụi nó.

Tôi là tôi hơi bị muốn cho hai thằng nhóc sinh đôi này mỗi đứa ăn một cái tát rồi đấy. Trong đám trẻ con mà tôi từng gặp, hai đứa này là hai thằng nhóc cứng đầu khó bảo, khó ưa nhất luôn đấy. Lúc này mà không có người lớn ở đấy đảm bảo hai thằng này ăn tát thật rồi. Mới có 3 tuổi đầu mà đã không coi ai ra gì thế hả? Liệu hồn đấy, chị sẽ cho hai nhóc chúng mày biết tay.

- Thy ơi! Xuống đây mẹ bảo! - đang lười nhác nằm trên giường thưởng thức snack thì tôi nghe có tiếng mẹ gọi.

- Dạ, mẹ gọi con?

- Mẹ với dì đi có việc một chút. Con trông hai em giúp dì nhé! - what? Mẹ tôi vừa mới nói cái gì ý nhỉ? Tôi? Trông hai thằng quỷ sứ đó hả?

- Dạ vâng ạ. - tôi mỉm cười cố nén đau thương.

Thật sự là hai thằng nhóc đó đúng là quá rắc rối. Sao tôi phải trông tụi nó vậy trời? Lão Khoa thì đi đú đờn với lũ heo ở đội bóng.

- Chị Thy Min muốn đi tè.

- Ken cũng muốn đi tè.

- 3 tuổi đầu rồi chứ bé bỏng gì mà có mỗi chuyện đó cũng bảo chị? Vào nhà vệ sinh tự giải quyết. - tôi vẫn dán chặt mắt vào cái TV.

- Chị Thy! Min làm sao tự làm được?

- Thế Min nghe câu “Nam nữ thụ thụ bất thân” chưa? Không nói nhiều. Tự vào nhà vệ sinh. Thằng Ken tụt quần giúp thằng Min. Thằng Min tụt quần giúp thằng Ken. Xong. Có gì khó? Buồn thì đi nhanh đi không ra hết nhà chị bây giờ.

-Một lát sau-

- Em muốn xem siêu nhân.

- Em thích xem Lý Tiểu Long cơ.

- Không thấy chị đang xem các oppa à? - mặc kệ cho thằng Min lay tay trái, thằng Ken thì lay tay phải tôi vẫn vừa ăn hoa quả vừa xem TV.

- Huhu...Ken muốn xem siêu nhân cơ. Ken không thích mấy chú này đâu.

- Thằng kia! Ai ày gọi oppa của chị là chú hả? - tôi lườm thằng Ken.

- Min muốn xem Lý Tiểu Long cơ. Mấy anh này xấu òm.

- Hai đứa này im hết ngay!! - tôi quát chúng nó.

- Huhu...Mẹ ơi!! huhu... - chúng nó khóc lóc ăn vạ tập thể.

Đấy mà, tôi nói đâu có sai. Chúng nó thật là rắc rối và đáng ghét. Minh mà trông chúng nó thêm lúc nữa chắc lát nữa là đá bay tụi nó ra đường mất. Ta đâu có năng khiếu trông trẻ con đâu. Biết làm thế nào bây giờ? Để chúng nó khóc thế này mãi nhưc đầu lắm! Ah! Đúng rồi! Tên giẻ rách!! Chuẩn luôn!

- Alô! Sang ngay nhà tôi có việc gấp! Nhanh nhá! 5 phút. Không sang nhà người chết chắc với ta.

- Trời ơi! Chuyện quái gì đang xảy ra ở đây vậy? - tên giẻ rách vừa vào đến cửa đã bị hai tai nhả mặt.

- Cậu muốn làm thế nào thì làm, miễn sao làm cho hai đứa này ngậm miệng lại là được. - tôi lấy quả táo trên bàn ung dung cắn.

- Em tên gì? - hắn ta cúi người xuống cười hỏi hai thằng nhóc.

- Em là Ken.

- Em tên Min.

Hai thằng nhóc vẫn sụi sụi khóc nức lên nhìn rất chi là khó ưa. Lại bắt đầu ăn vạ xong nói xấu chị An Thy xinh gái này đấy!

- Sao hai em khóc? - tên đó lại cười dụ dỗ trẻ em. Đúng là trẻ không tha già không thương mà. Mấy thằng nhóc bé tí xúu mà cũng bày đặt tán tỉnh. Chẹp chẹp.

- Chị...Chị Thy quát tụi em..hic... - thằng Ken vừa nắc vừa mách lẻo.

- Cậu đúng là người chị tốt mà! - tên giẻ rách nhìn tôi lắc đầu.

- Điều đấy tôi tự biết không cần cậu phải nói. - tôi vẫn thản nhiên tiếp tục gặm táo.

- Chậc chậc... Anh chơi siêu nhân với hai em nhá? - hắn tiếp tục công cuộc tán tỉnh hai thằng em họ tôi.

—Lát sau—

- Anh ơi! Anh là người yêu chị Thy à? - thằng Min ngu ngơ hỏi.

- Chị Thy xấu tính lắm! Anh bỏ chị ý đi! - thằng Ken chu mỏ.

- Hai thằng kia muốn ăn tát à? Thích nói xấu chị không? - tôi hếch mặt lườm tụi nó.

- Anh thấy chưa? Chị Thy dữ như bà chằn ý. Không dễ thương như bé Nhím ở lớp Ken.

Tôi lườm hai đứa nó như muốn phóng tia lửa điện. Còn tên Giẻ Rách thì ôm bụng cười rồi xoa đầu hai đứa chúng nó:

- Hai em còn bé mà thật biết nhìn người.

- Tên kia! Nhà người nói cái gì đấy? Thấy trẻ con có những suy nghĩ sai lệch là phải uốn nắn chứ ai lại cổ vũ như thế?

Hắn ta không nói gì mà cứ cười cười lảm nhảm với hai đứa kia. Bực cả mình. Sao mình cứ như con tịt kị bị tịt nó xa lánh thế nhỉ? Dám bỡn ta à?

- Cái này chơi làm sao? - tôi cầm cái máy xúc giờ lên hỏi.

- Chị Thy ngốc lắm không biết chơi đâu. - thằng Min lè lưỡi.

- Dám bảo chị ngốc à? Mày thì khôn lắm đấy! - tôi nhéo má nó.

- Ah đau...Em mách mẹ đấy!

- Cho mày mách luôn. Chị sợ đấy? - tôi nhéo thêm cái nữa vào má bên kia cho nó chừa cái tội dám thách thức chị Thy này cơ.

- Này! Sao cậu cứ bắt nạt trẻ con thế? - tên giẻ rách xoa xoa má thằng Min.

- Min lớn rồi, không phải trẻ con.

- Đấy! Cậu thấy chưa? Nó bảo nó lớn rồi còn gì.

- Thật là bó tay với cậu luôn.

- Đưa đây đây tôi bó giúp. Bó luôn cả chân cũng được. Bác sĩ tương lai hẳn hoi nhé mà chi phí thì hoàn toàn free.

Kính coong

Có tiếng chuông cửa, mẹ và dì đã về. Ôi may quá! Tạ ơn Đức mẹ đồng trinh. Cuối cùng thì mình cũng đã thoát khỏi hai đứa nó.

- Mẹ! - hai đứa nó chạy ào ra cổng.

- Hai đứa ở nhà có ngoan không?

- Hai đứa nó nghịch lắm dì ạ! Cháu bảo mãi mà tụi nó chẳng nghe lời gì cả. - tôi nhanh nhẩu.

- Mẹ dặn hai đứa phải ngoan rồi cơ mà? - dì út nhíu mày nhìn tụi nó.

- Mẹ! Chị Thy nhéo má con. - thằng Min mách lẻo.

- Chị véo yêu mà! Có đau đâu? - tôi lại tiếp tục nhanh nhẩu ^__^
- Tôi đến bái phục cậu đây. - tên giẻ rách thì thầm.
- Sự phụ cậu mà lại. Thôi! Về đi! Lượn đi cho nước nó trong.
- Đồ vắt chanh bỏ vỏ.
- Vắt chanh xong không bỏ vỏ thì giữ lại để ăn nốt à? Đồ dở hơi.

Hắn ta đuổi lý lườm tôi rồi chào mẹ tôi xong đi về. Mặc kệ ánh mắt và nụ cười đầy ẩn ý của mẹ, tôi đi vào nhà.

T/g: Tại mình đang nuôi một ẻm nữa nên nếu có ra chap muộn thì nhớ nhắc nha! Nếu viết bị xuống tay thì cứ thẳng tay ném đá :p

14. Chương 14: Tiếp Cận Em Chồng Tương Lai

Tôi cảm thấy kế hoạch của mình dạo này có vẻ không hiệu quả. Wae? Hoạt động không tích cực? Có vẻ đúng. Mà lạ nhỉ? Sao mình lại có thể hơi hột với trai đẹp như vậy nhỉ? Rồi, rồi, có lẽ mình nên tích cực hơn chút nữa. Không thể để chúng nó hạnh phúc như thế mãi được. Lão Khoa dạo này thích con nhỏ nào bên trường Star thì phải. Đúng là có mới nới cũ mà. Lúc trước thì kêu thích nhỏ Dương, nào thì quyết tâm tán đổ, nào thì trao trọn trái tim mất rồi. Thôi nào, anh hai à! Anh có vẻ có nhiều trái tim quá nhỉ? Anh nói vậy có cảm thấy ngứa mông không? Bây giờ lại nói đó chỉ là cảm nắng nhất thời, còn cái nhỏ mới quen mới là tình yêu đích thực tìm kiếm bấy lâu nay. Vậy là không thể trông chờ gì ở lão nữa rồi! Không sao, dù gì thì mình cũng chẳng có nguyện vọng muốn con nhỏ Dương chảnh choẹ đó làm chị dâu mình. Chắc cái nhà lúc đấy xảy ra thế chiến thứ ba mất. Bây giờ chỉ có thể phụ thuộc vào bạn Giẻ Rách đáng mến thôi. Mình sẽ cố gắng đầu tư cho tên này mới được. Lần này sẽ phải là một kế hoạch hoàn hảo và chuyên nghiệp hơn trước. Làm thế nào để tạo cảnh cho thật lãng mạn bây giờ nhỉ? Chắc chắn phải dùng chiêu hùng cứu mỹ nhân rồi. Nhưng cụ thể là gì? Tông xe? Không không, chiêu này xài rồi. Gọi hội chặn đường? Hổ báo cáo chồn quá! Nhẹ nhàng thôi! Xì lốp xe? Có vẻ được đấy nhỉ? Duyệt! Quyết định thế đi!

- Sự bố cái đứa nào xì lốp xe tao. Hừm! Đúng hôm nhà sửa xe đóng cửa chứ! Chúng mày bị rảnh à mà làm mấy cái trò vô bổ này...bla bla....

Nhỏ Dương dắt xe ra khỏi cổng trường, vừa đi vừa lảm bảm chửi rửa. Mỗi thế thôi có cần chửi lảm vậy không? Làm tôi hắt xì này giờ. Bực cả mình!

- Lâm, Lâm! - tôi đập rất cả tay mà hắn vẫn không thèm thừa lấy một câu. - Đi làm nhiệm vụ của mình đi.
- Trẻ trâu.
- Trâu bò gì ở đây. Đi nhanh đi.
- Thật là nhảm nhí. - hắn lảm bảm bước đi miễn cưỡng.

Nói là miễn cưỡng vậy thôi chứ tôi thấy hắn cũng diễn đạt lảm mà. Cứ phải tỏ vẻ như thế làm gì? Lại chả thích quá đi chứ! Nhìn cảnh trai gái đèo nhau giữa trời nắng cháy cả mỡ thật là lãng mạn biết bao. Mà cũng thật là GATO với chúng nó. Bao giờ mình mới được ngồi sau xe trai lê mồn dếp như thế kia?

Nhỏ Dương như vậy coi như xong đi, bây giờ đến lượt tôi tiếp cận Hoàng Nguyên. Người ta nói lùi một bước tiến hai bước. Cơ mà An Thy ơi! Mày có cần hạ sách như vậy không? Thôi, vì con em sau này mình cần phải hy sinh mới được. Theo như giám sát của con Như mấy ngày nay thì chiều nào em gái Hoàng Nguyên cũng lau nhà rồi đổ nước xuống đường. Cô bé này có vẻ thích tưới cây công cộng nhỉ? Hay định ám hại người qua đường đấy? -_- Và theo như kế hoạch bày ra thì tôi phải tiếp cận cô nhóc này. Nói rõ ra nữa thì là tôi sẽ trở thành nạn nhân trong vụ tạt nước để làm quen. Đúng thật là hạ sách mà! Thôi, không sao! Vì sự nghiệp tán trai đẹp, cố lên!!

- Kìa kìa, nó sắp đổ nước rồi kìa! Nhanh lên! - con Như đẩy tôi ra, nó có vẻ còn nóng hơn cả mình ý nhỉ?

Tôi nhắm mắt làm liều phi ra.

Ào

- Ahhhh!!!!

Ôi trời ơi! Nếu được chọn lại, tôi thề là sẽ không bao giờ làm cái việc ngu si, ngốc xít này! Từ bé đến giờ chưa bao giờ thấy cái loại nước nào mà kinh dị như hỗn hợp nước này. Mùi nước lau nhà Sunlight cộng với bụi bặm và gi gi gi gi những cái gì nữa thì tôi cũng không biết xộc vào mũi khiến tôi cảm giác buồn nôn. Từ đầu đến chân là một cảm giác nhớp nháp khó chịu. Chắc trông tôi bây giờ tệ hại lắm. Bây giờ thì tôi đã hiểu tại sao con Như nó còn nóng hơn cả tôi như vậy rồi! Bọn bè đúng là cái bọn khốn mà! Nhất là cái lũ bạn thân. Không sao, phải nhẫn nhịn, như thế đương sự mới có cảm giác hối lỗi.

- Chị ơi! Chị có sao không? Em xin lỗi, em không để ý! - cô nhóc chạy từ trên lầu xuống rồi rít.

- Không...không sao... đầu em. - tôi đã phải cố gắng đè nén cái cảm giác kinh-dị-tởm này xuống để nở nụ cười tươi nhất có thể.

- Hay chị vào nhà em thay đồ nhé?

- Chị không có đem theo. - sao mình lại có thể quên thứ quan trọng như vậy cơ chứ? Sao cái con bạn “tốt bụng” kia nó không nhắc mình nhỉ? Tốt thật đấy!!

- Không sao. Chị có thể lấy đồ của em. Em xin lỗi lần nữa nhé!

- Không sao mà em.

Cô nhóc này có vẻ khá lễ phép. Nếu làm em chồng mình thì cũng không tệ. *chep* Lại bắt đầu lo nghĩ xa xăm rồi. Hai chị em chúng tôi có vẻ khá hợp gu à nha! Cùng có sở thích ngắm trai đẹp như anh sói Song Joong Ki hay City Hunter Lee Min Ho. Đều thích nghe nhạc Kpop Balad, xem phim đọc truyện.

- Em đang xem cái gì đấy? - tôi vừa từ nhà tắm ra, đang lau khô tóc.

- 3 Idiots. Hay cực chị ạ.

- Phim Ấn Độ à? - tôi cũng tò mò ngồi xuống giường xem cùng.

“Suốt 32 năm qua ông đã không ngừng sàm sỡ các sinh viên. Tôi tin chắc sự nỗ lực của ông sẽ còn tiếp tục. Chúng ta cảm thấy sững sờ trước một người mà trong suốt cuộc đời mình đã sàm sỡ nhiều sinh viên như thế. Cùng với sự huấn luyện nghiêm khắc, ông đã tạo khả năng chịu đựng cho các sinh viên. Ông dành từng phút để sàm sỡ. Hãy tiếp tục phương pháp của ông. Ngày mai sinh viên ICE sẽ đi khắp nơi trên thế giới. Bất cứ nơi đâu, chúng tôi hứa sẽ tiếp tục sàm sỡ. Chúng ta sẽ kéo lá cờ sàm sỡ trên khắp thế giới. Chúng ta sẽ cho thế giới thấy khả năng sàm sỡ của chúng ta. Không sinh viên ở bất cứ nơi nào trên thế giới có thể so sánh được. Xin chào ngài bộ trưởng. Ngài đã mang tới cho học viện này điều duy nhất nó cần. Đó là bộ ngực. Ai cũng có ngực nhưng họ cất nó ở trong túi. Không ai sẵn sàng đưa tặng cả. Ngài bộ trưởng, ngài đã hào phóng tặng bộ ngực cho kẻ sàm sỡ sinh viên không thương tiếc này. Ngài có thể thấy ông ta làm nó lớn lên như thế nào.”

Xem phim này cười đau cả bụng. Tưởng tượng trường tôi cũng có một đứa ngáo ngơ như thế lên phát biểu bài diễn văn chắc hiệu trưởng trường tôi không chỉ bóp cổ nó như ông Virus mà chắc đá bay nó ra khỏi cổng trường luôn quá.

(T/g: xin lỗi mọi người, mình không có thói quen ment trong truyện nhưng lần này phá lệ. Đoạn này chỉ mang tính chất PR cho phim “Ba Chàng Ngốc”. Hay và ý nghĩa lắm ạ. Ai chưa xem thì xem thử đi nhé ^__~)

Hai chị em đang mãi xem phim thì nghe tiếng chuông cửa.

- Chắc anh trai em về đấy. - nói rồi nhỏ chạy xuống mở cổng.

Tôi thì đương nhiên sẽ đi xuống theo. Mình còn phải giả vờ ngạc nhiên nữa chứ nhỉ?

- O, anh trai em đây hả Linh?
- Vâng, chị quen anh em à?
- À, cũng chút chút ý mà. Anh Nguyên, em với anh coa duyên ghê nhỉ?
- À, ừ. Mà sao hai đứa lại quen nhau?
- À thì chuyện là....bla bla....

Nhóc Linh kể lại chuyện một cách sinh động. Hoàng Nguyên trở mắt nhìn nhóc lắc đầu.

- Linh, chắc chắn. May mà không phải bác tổ trưởng dân phố đấy. Không thì em chết chắc với mẹ.

Hờ hờ, thế chẳng khác gì anh nói may mà trúng tôi cả == Anh đang làm em buồn đấy. Không sao, nợ cũ nợ mới khi nào mà anh đổ rồi em tính luôn một thể. Chuẩn bị tinh thần dân đi anh ạ.

15. Chương 15: Ngày Xui Xẻo

Tôi đang cố gắng suy nghĩ xem có cách nào hay ho để mau chóng kết thúc kế hoạch không. Nghĩ mãi mà chưa ra. Bỗng dưng con nhỏ ngồi bàn sau chẳng biết vừa đi tán trai ở đâu về mà nhìn mặt te te tổn tổn:

- Thy! Có anh đẹp trai nào tìm mày kia!
- Thật không đấy mày? Mày mà lừa tao là tao giết đấy!
- Bố lừa mày làm gì? Không tin thì thôi!

Tuy hơi nghi hoặc nhưng tôi vẫn ra cửa lớp xem sao. Biết đâu nó nói thật?

Ôi mẹ ơi! Đừng nói là con đang mơ nhé! Hoàng Nguyên kia!!! Chính là anh ấy! Anh đang đứng ngoài hành lang kia! Anh ấy tìm tôi? Yep

Lấy điện thoại làm gương chỉnh lại tóc một chút, tôi mới nhón gót hồng bước tới chỗ anh:

- Anh tìm em ạ? - làm ơn nói ừ đi anh! Lỡ mà con nhỏ kia nói điều thì quê độ chết mất.
- Ừ. - anh ý nói ừ kia!! ^O^
- Anh tìm em có chuyện gì không ạ?
- Lớp em hôm nay có tiết địa đúng không? Anh thấy trên thời khoá biểu ở sảnh.
- Vâng. - tụt hết cả cảm xúc! Nhưng để xem anh nói gì tiếp đã nào.
- Em cho anh mượn sách được không? Cuối giờ anh sẽ trả.
- Được ạ. Nhưng anh mượn làm gì ạ? - mắt tôi giật giật.
- À, anh mượn cho Dương. Hôm nay cô ấy quên vở mà cô địa thì khó tính nên... - anh chỉ cười trừ gãi đầu. Anh à! Nếu có thể em sẽ giết anh rồi quăng xác xuống sông luôn đấy! Anh tin không?? Anh nói thế thì thà tạt thẳng cốc nước lạnh vào mặt em nó còn đỡ hơn. Mà nói vậy thôi chứ anh mà dám tạt nước thật thì...Yên tâm! Anh chết chắc!! Đẹp trai thì lúc đó cũng thành chí phèo luôn, em không nể tình đâu.
- Em chợt nhớ em quên vở ở nhà rồi ạ! - đã thế tôi không mượn đấy! Làm gì được nhau nào? Chết cái tội làm chị ảo tưởng này giờ __-
- Vậy em mượn ai lớp em giùm anh được không?
- Lớp em chúng nó toàn bọn ki bo thôi anh ạ! Chúng nó giữ đồ còn hơn giữ mả tổ à nhằm giữ tiền ạ.
- Không thể mượn được hả em?
- Vâng. Không được đâu ạ. Em rất tiếc vì điều này. Xin lỗi anh nha!
- Không có gì. Anh là người đi mượn mà. Thế thôi anh về lớp nhá!

- Vâng. Bye anh!!! - tôi mỉm cười vẫy tay. ^_ ^

Muốn bùng cháy!!! Tức lộn hết cả ruột gan >>.< vừa="" vào="" lớp="" đã="" thấy="" chinh="" ình="" trước="" mắt="" là="" con="" lợn="" hải="" anh="" đang="" gác="" chân="" lên="" bàn="" ngủ="" ngáy="" o="" o.="" giận="" cá="" chém="" thót,="" tôi="" đập="" cho="" nó="" một="" phát="" ngã="" lăn="" quay="" xuống="" nền.="">

- Tiên sư đứa nào phá giấc ngủ của bà. Dám đập bà hả? - nó vừa lồm cồm bò dậy vừa chu chéo chữ.

- Mày nằm ngủ gác chân lên bàn chảy cả nước dãi tùm lum kinh chết đi được. Mấy anh đẹp trai vừa đi qua đây! Mất hết cả hình tượng. - tôi lắc đầu chép miệng.

- Hả? Thật á? Chết tao rồi. - nó vội vàng lôi gương, lược, phấn, son ra tút lại nhan sắc.

Vẫn bực mình. Phải kiếm cái gì đó trút giận mới được.

- Hải Anh.

- Cái gì? Không thấy tao đang làm đẹp à?

- Kiểm tra gì phá chơi đi!

- Có vẻ hay. Nhưng trò gì mới được?

- Đẹp mấy cái này đi! Đi theo tao!

- Từ từ chờ tí.

- Nhìn kìa! Có thấy nhỏ Dương không? Bây giờ mày giả vờ thế này *%#&@%@% được không?

- Chuyện nhỏ. Dễ ợt.

Theo như kế hoạch từ trước, đợt cho nhỏ Dương đi đến gần, con Hải Anh giả vờ đẩy tôi và tôi sẽ “lỡ tay” làm đổ chậu nước xuống tầng một. Các bạn biết rồi đấy, theo lý thuyết thì chậu nước sẽ tạt vào nhỏ Dương. Tôi còn muốn úp luôn cái chậu vào đầu nó cơ nhưng mà.... “Niềm ao ước chỉ là ước ao. Vì thực tế chỉ là phũ phàng”. Con Hải Anh còn vu vơ hát mới sợ chứ!

- Im đi con dở! Chết đến nơi rồi mà còn hát.

Tell me why??? Tại sao ông trời lại đối xử ác tặc với tôi như vậy chứ? Tôi ăn ở tốt như vậy cơ mà? Tăng cân ầm ầm luôn ý T_T Cô Kim “kết tửa” nổi tiếng đây mà? Cô ơi em không có cố ý. Đây hoàn toàn là do lỗi kỹ thuật. Lỗi kỹ thuật cô ạ! Từ nay em sẽ thực hành nhiều hơn để lần sau tạt cho chuẩn xác. Cũng tại cô cơ, tự đứng sao lại đi qua đây làm gì? =.=

- Em giờ đây đã xa ngút ngàn. Bỏ lại đây cuộc tình hoang mang. - con Hải Anh lại tiếp tục hát -_-

- Mày bị cuồng Phạm Trưởng à? Im đi không bố giết giờ. Chết chắc rồi! Mau mau, vào lấy lược giấy ăn phấn son gì mang hết ra đây nhanh lên!!!

- Làm gì mày? Trước khi chết muốn make up à? Tao không trang điểm cho xác chết đâu.

- Con điên này! Bố bảo lấy thì lấy đi. Nói nhiều.

Tôi cấp tốc chạy xuống thấy mặt cô đang...rất chi nguy hiểm. Cũng phải thôi! So với cái hỗn hợp nước lau nhà Sunlight kia thì Sunlight cũng chẳng là cái beep gì. Nó là dung dịch nước lau bảng, phấn và quan trọng nước đây là nước mưa lấy trong cái bể vô-tích-sự sau trường tôi. Nói là vô tích sự vậy thôi chứ nó là bể của ký túc xá nhưng vì ký túc xá đang xây nên bỏ không. Vậy nên tôi không dám đảm bảo là không có mấy con loăng quăng hay gì đó đâu T_T

- Cô ơi! Em xin lỗi! Tại bọn em đùa nhau hơi quá! Cô ơi! Không phải vì em ganh tỵ nhan sắc cô nên hạ thủ đâu!! - tôi lấy giấy ăn lau mặt cho cô. - Cô ơi em có mang cả đồ make up xuống này ^^.

- Trong trường học mà nó đùa gây ảnh hưởng đến mọi người thế à. Cuối giờ dọn nhà vệ sinh cho tôi. - mất công khen vậy mà vẫn bị đi dọn vệ sinh vậy à?

- Cô ơi! Hôm nay trời nóng cô ạ! Nước này mát cô ha! Khoe được cả nội y này cô. Màu hồng. Rực rỡ cô nhỉ?

- Con điên. Mày nhắm cái gì đấy? - con Hải Anh kéo tay tôi thì thầm.

- Dọn thêm cả nhà vệ sinh nam. - cô đứng hình rồi kiên quyết nói. Khen vậy mà còn bị phạt nặng thêm là sao?? T_T

- Cả hai bọn em ạ? - tôi chỉ con Hải Anh. Bọn bè là để lúc hoạn nạn cùng chịu mà :v

Cô nhìn nhìn nó rồi gật đầu sau đó đi thẳng về dãy phòng dành cho giáo viên.

- Há? Cả em ạ? - nó đứng hình mặt ngơ ngơ.

Vậy là có hai con dở cuối giờ ở lại đi dọn vệ sinh. Cái trường gì mà học sinh vô ý thức. Nhà vệ sinh quái gì mà mùi kinh dị như...cái nhà vệ sinh >>.< đeo="" những="" ba="" cái="" khẩu="" trang="" mà="" mùi="" vãn="" nòng="" nặc="" muốn="" điếc="" mũi.="" hôm="" nay="" là="" ngày="" gì="" vậy="" trời?="" ta="" hận,="" hận="" sao="" cái="" thẳng="" xui="" xẻo="" cứ="" ám="" ta="" vậy??="" có="" cần="" ta="" lập="" đàn="" đuôi="" nó="" đi="" không??="" từ="" bé="" đến="" giờ="" cứ="" ám="" hoà="">

16. Chương 16: Bắt Nạt Giẻ Rách

Nhiều lúc tôi nghĩ không biết có hồn ma đẹp trai nào đi theo ám mình giống trong truyện nên mình mới xui xẻo vậy không? Nếu vậy thì tôi thích thần chết hay thiên thần đi lạc hơn. Mà biết đâu vào một ngày đẹp trời nào đó tôi sẽ gặp được một bà lão huyền bí rồi nghe một câu tiên tri sau đó sẽ gặp được một hoàng tử? Thôi được rồi. Tôi thừa nhận đạo này hay cây truyện nên bị nhiễm X X khiến cho suy nghĩ có hơi bị hư cấu. Tất cả những thứ tôi có bây giờ chỉ là hai con bạn thân điên dở và một thằng đệ tử ăn hại =.= à mà suýt quên cái thằng mang tên “xui xẻo” ám quẻ nữa. Tự hỏi thằng xui xẻo nó có đẹp trai không? Chắc không đâu nhỉ? Vậy thì mau biến đi để anh may mắn đẹp trai đến ám

Lôi điện thoại ra gọi cho thằng Giẻ Rách để ban thánh chỉ mà mãi nó mới chịu nhấc máy:

- Làm cái gì mà chị gọi mãi không nghe máy hả thằng kia!!!! - tôi gắt âm lên qua điện thoại.

- Đang bị...

- Mày mà bị đến tháng hả?

- Con điên. Đang tiêu chảy.

- Thằng bệnh hoạn này!!!! Tao cần mày khai báo à?

- Ai bảo mày thích hỏi cơ. Tốt bụng thì mang cho tao vỉ thuốc.

- Kệ mày chứ. Đáng đời.

Bực cả mình. Chưa thấy cái thằng con trai nào mà vừa thô vừa bựa như nó. Cái loại vô duyên bẩm sinh, mất nét từ bé. Bây giờ tôi với nó xưng mày - tao luôn rồi. Vâng, cách xưng hô rất Việt Nam và quan trọng là rất tiện để chửi nhau :3

Tôi với nó chẳng hiểu có thù oán kiếp trước gì mà sao như chó với mèo. Ý tôi nó là chó còn tôi là mèo :3 Hay kiếp trước tôi là công chúa còn nó là thái giám thâm thương trộm nhớ phò mã nên sinh lòng đố kỵ ghen ghét ôm lòng thù hận đến tận kiếp này?! Ai da! Phải công nhận càng ngày trí tưởng tượng của mình càng phong phú nha ~(+ + +)~

Nói vậy thôi chứ An Thy tôi là người thủy mị nét na, tốt bụng có tiếng mà o Ra hiệu thuốc mua cho thằng dở dầy vỉ thuốc rồi đến thăm nó. Khổ thân thằng bé Mà sao nhà cửa bừa bộn như vậy? May mà bố mẹ thằng Bun đi công tác không thì đã đá bay hai con lợn này ra gầm cầu lâu rồi. Cửa nhà thì không khoá. Trộm nó lại vào khiêng mang bán sang Trung Quốc làm trai bao bây giờ thì vui :3 Lên phòng nó thấy cửa phòng mở toang. Nó nằm rũ trên giường như con chuột chết. Ừm, hình như phép so sánh của mình có vẻ hơi bị thái quá thì phải.

- Chẹp. Vui không em? - tôi khoanh tay đứng dựa vào cửa cười đều.
- Vui con khi. Đang mất nước.
- Đắng lòng thanh niên ủ dột nghĩ quẩn vì mất nước. Cách mạng sẽ cảm kích mày lắm đây. Mà nước mình đang độc lập tự do mà. Nói gở là điều không nên. - tôi cố tình giả vờ không hiểu.
- Im đi... Đừng có lảm nhảm... Đang mệt...không muốn cãi nhau...đâu.
- Thuốc này. Thấy tao tốt bụng chưa? - tôi tiến đến rót nước đưa tận miệng nó.
- Sao hôm nay...mày tốt...quá vậy.
- Dưỡng sức đi em. Dù gì mày cũng là đệ tử của chị mà. - tôi cười gian tà.

Có ai nghĩ đó không phải là thuốc chữa tiêu chảy không? Những ai đang có suy nghĩ như vậy thì xin lỗi, cho tôi nói thẳng: “SAO LẠI CÓ THỂ NGHĨ TÔI LÀ CON NGƯỜI NHƯ THẾ??? Đúng rồi đấy! Tôi là con người như thế đấy :3” Mà đừng ai vội có suy nghĩ đen tối gì đâu đấy! Không phải thuốc ngủ hay thuốc bậy bạ gì đâu. Tôi chưa đến mức biến chất Như vậy đâu. Chẳng qua đó là thuốc xổ thôi mà. Người ta bảo “Lấy độc trị độc”. Tôi cũng chỉ là nghe theo lời dạy bảo của ông cha ta thôi mà :v Chúc em lên đường thượng lộ bình an (*- *)

- Mày cảm thấy thế nào? - tôi hồi hộp nhìn nó.
- Vẫn thế... Vừa uống...thuốc chưa kịp thấm.
- Yên tâm. Mai tao xin nghỉ học cho. Yên nghỉ nhé • •
- Mày nói... thế ý gì?
- Tao xin lỗi trước nha!!! Bye em. Chị về đây.

Tôi bỏ về trong cái nhìn ngỡ ngàng đến ngu si của nó. Nói như thế mà không hiểu. Ngu vừa thôi chứ! Không sao, lát nữa nó sẽ tự khắc hiểu thôi ý mà.

Hôm sau đến lớp tôi viết giấy xin nghỉ học cho nó rồi tự mình mạo danh nó ký tên hân hoi. Thấy tôi tốt bụng chưa? Tôi tốt quá mà ^^ lớp tôi thì bọn con gái nhao nhao lên rồi đòi đến thăm nó. Tôi cảm thấy mình quá là nhân từ khi viết lý do nghỉ học là đau dạ dày thay vì tiêu chảy. Haizzz. Cũng nên giữ hình tượng cho nó còn đi quyến rũ trai. Không thì gái nó cũng chạy.

Cả lớp tôi rờn rần kéo nhau đến nhà nó thăm nom. Nó thì lờm tôi cháy mặt. Còn tôi thì vẫn giả vờ ân nhân cứu giúp. Khi cả lớp đã về hết, chắc thấy tôi vẫn ngồi đấy ăn vạ nên nó bực tức lên tiếng:

- Mày còn không về đi? Định ở đây hại tao tiếp à?
- Mày nghĩ thế oan cho tao. Tao buồn đấy! ~T_T~
- Thôi đi mẹ! Muốn gì nói đi.
- Thực ra thì bụng dạ con còn yếu, không nên ăn đồ linh tinh. Mẹ là mẹ rất lo cho con đấy.
- Ý mày là gì?
- Tao chỉ có lòng tốt muốn giải quyết giúp mày đồng đồ ăn có nguy cơ gây nguy hiểm thôi mà.
- Mày tốt thật. - nó mỉa mai.
- Đương nhiên. Thôi, mày đang ốm yếu, ăn thế nào được? Để tao giải quyết cho. Để lâu lại hết hạn sử dụng. Ông cha ta đã dạy rằng không được hoang phí. Mình là phận con cháu phải biết tiếp thu và phát huy. - Tôi vừa nói vừa vơ đồng hoa quả bánh kẹo toan mang về.
- Ăn xong đồng đấy mày sẽ từ hà mã tiến hoá thành lợn đấy!
- Cái thằng đã ngu sinh còn bày đặt... Định để ày quả táo cơ mà đã ác thì ác cho chót vậy. - nói rồi tôi quay lại lấy nốt quả táo trên bàn rồi phui mông đi về.

Nó đang ốm yếu không làm gì được nên tha hồ bắt nạt. Cảm giác rất phởn. Haha... Mà kể cả nó có không ốm thì cũng lờm khờm là tôi cho tan xác. Tôi là ai chứ? Nhờn với đại đen là không được :3

17. Chương 17: Bất Ngờ

Từ bé mình vốn đã có khả năng thiên bẩm làm nghệ sĩ. Ấy vậy mà chưa có ai phát hiện ra tài năng của mình để mình toả sáng. Hồi tiểu học xung phong mãi cũng chỉ được đứng làm nền chứ đâu có được hát. Cô nói chất giọng mình rất khoẻ và vang theo một cách “đặc biệt”. Đặc biệt cơ đấy! Vậy mà không inh hát chính là sao? Đến mic cũng chẳng được cầm nốt ý. Buồn! -_- May thay trường tôi bây giờ lại phát hiện ra tài năng của tôi. Tôi đã được chọn vào đội văn nghệ của trường ^__^ Rồi An Thy này sẽ có cơ hội được toả sáng. Nhưng sự thật bao giờ cũng phủ phàng hơn tưởng tượng. Hoá ra cái giàn “ca sĩ” trường tôi toàn là hát nhép =.= Mình còn tưởng trường mình toàn những Vietnam Idol cơ đấy. Được cái danh đi văn nghệ hoá ra cũng lại làm nền chứ gì đâu T__T

Tôi đã bắt đầu cảm thấy nhàm chán. Sao mình có thể tham gia cái này cơ chứ? Thật vớ vẩn!! Ta là ca sĩ tương lai mà phải hát nhép thế à? Bực cả mình. Đang hậm hực thì thấy Hoàng Nguyên đi đến, tôi đứng phắt dậy niềm nở:

- Anh Nguyên, anh đến đây làm gì ạ?
- Em có thấy Dương đâu không?
- Không ạ =.=
- Tí gặp Dương em nhắn giùm anh là 5h chiều đến quán Trà Sữa nhé! Hôm nay cô ấy không mang điện thoại.
- Vâng. Anh yên tâm, em sẽ nhắn mà.
- Cảm ơn em trước.
- Không có gì đâu. Anh đu thông thả!!!

Cơ hội cho ta đến rồi. Vui vật vã. Tôi nhanh chóng lợi dụng thời cơ này bảo tên giả rách dụ à nhằm mời nhỏ Dương đến quán Mocha đối diện quán Trà Sữa. Sẽ sao khi chàng thấy nàng quên hẹn đi cùng thằng khác? Vui mà. Rồi tôi chỉ cần nói là quên không nhắn lại là xong. Có lẽ ông trời cảm nhận được sự tốt bụng bất diệt trong con người mình nên đã tạo cơ hội ỉnh đây mà o Thấy chưa? Ổi hiền gặp lành mà. Ông bà xưa nói cấm có sai bao giờ.

- Lâm! Ra đây tao bảo. 5h chiều nay mày mời con Dương kia đến quán Mocha đi. Quyền rũ lừa tình kiểu gì cũng được. Nhớ ngồi ở chỗ nào lộ thiên nhất có thể càng tốt.
 - Tiền ai trả?
 - Dương nhiên là mày rồi. Hối ngu.
 - Mày đang nằm mơ hả? Sao tao phải trả?
 - O, mày đi ăn với gái còn bắt tao trả tiền là sao?
 - Tao cần à? Lợi ích thuộc về ai?
 - Ôi trời! Đúng là càng giàu càng keo mà. Vừa được ăn được nói vừa được gái mang về.
 - Tao cũng đâu có nhu cầu.
 - Thế nào? Mày thích cái chị không?
 - Thích đấy! Làm gì được tao.
 - Nhìn này. Cảnh giường chiếu đồng tính của hotboy Khánh Lâm. - tôi giờ điện thoại ra cho nó xem ảnh.
- *Tôi không thích cách suy nghĩ của bạn*

- Con này mày ăn nói linh tinh vậy? Mày nói thế người ta lại hiểu lầm tao.
- Sự thật sẽ được hiểu theo cách nghĩ của mọi người.
- Được rồi. Bó tay mày luôn.

Chuyện bức ảnh thực ra cũng khá thú vị. Hôm đó tự dưng trở trời thế nào mà lại mất điện giữa trời nắng nóng. Wifi không có điện thì bằng không mà dùng 3G thì sợ tốn kb. Tôi chán quá không có việc gì làm nên mò sang nhà thằng Bun chơi. Vớ vẩn thế nào mà bắt gặp cảnh hai anh em nhà nó cởi trần nằm ôm nhau ngủ dưới sàn. Chắc do hiệu ứng trời nắng cộng với mất điện đây mà. Rảnh rồi sinh nông nổi tôi lôi điện thoại ra chụp kiểu ảnh làm kỷ niệm. Cho chết, ai bảo ngủ mà không khoá cửa nhà? Bây giờ thì đúng là quá hữu ích.

Kế hoạch khá là suôn sẻ. Mọi chuyện đều diễn ra theo đúng như dự đoán. Và tuyệt vời hơn là hôm sau Hoàng Nguyên mời tôi đi xem film. Ngạc nhiên chưa? Tôi cũng thắc mắc là sao anh có thể thay đổi nhanh như vậy?! Kệ, trai đẹp mời đi xem film ngu gì mà từ chối. Định làm giá tí nhưng thôi, nhờ vừa bảo “em hơi bận” anh lại bảo luôn “thế để anh mời con khác” thì thôi xong. Lại ngồi nhà tiếc đứt ruột. Đôi khi cũng phải sang chảnh đúng lúc.

Đang xem phim bỗng có cảm giác như có ánh nhìn xẹt điện vào mình. Quay về phía sau thấy nhỏ Dương đang nhìn mình chằm chằm. Trùng hợp ghê nhỉ? Hoá ra nó đi cùng bạn. Là vô tình hay đi cố ý đi theo dõi đây? Càng tốt, tôi liền ngồi sát vào Hoàng Nguyên, giả vờ thì thầm khen bộ film cho con nhỏ kia ghen.

Có lẽ do lúc đó bỗng bột chưa suy nghĩ kỹ nhưng khi suy ngẫm lại tôi cảm thấy có chuyện không bình thường ở đây. Sao mọi chuyện có thể dễ dàng thuận lợi như thế? Chỉ vì chuyện chiều qua mà hôm nay tôi đã có diễm phúc được mời đi xem film? Mà sao lại có thể trùng hợp như vậy? Chẳng nhẽ đi theo dõi người yêu mà kéo theo cả lũ bạn cùng lớp như thế? Tôi xin phép vào nhà vệ sinh một lát để chải chuốt là phụ chứ đi vệ sinh là chính. Đương nhiên, ngồi xem phim gần 3 tiếng như thế lại còn uống cả chai nước ngọt :3

- Sao anh làm thế với em? - tôi vừa đi ra đã thấy nhỏ Dương đang đứng “nói chuyện” với Hoàng Nguyên.
- Sao là sao? Em cũng biết ghen à? Vậy chiều qua em đi với ai? Lúc đó em có nghĩ anh sẽ ghen không?
- Anh theo dõi em?
- Chỉ là tình cờ thôi. Thế nào? Cảm giác của em ra sao?
- Cô ta chỉ là quân cờ của anh thôi. Chẳng qua anh muốn làm em ghen? Anh cố tình làm thế.
- Đúng rồi đó. Sao em biết hay vậy? Anh vẫn thắc mắc trước giờ em chưa từng hỏi anh đang làm gì? Ở với ai? Em không hề biết ghen.
- Đây chỉ là tôn trọng và tin tưởng.

Quá đủ. Tôi không muốn nghe thêm một điều gì nữa. Tôi bỏ về. Đừng tưởng tượng cảnh một con dở tàn tạ đi giữa trời mưa mưa nhé! Tôi không phải một đứa uỷ mị và ngu ngốc đến mức làm khổ bản thân vì đứa khác như thế.

Ngày hôm sau, ngày cuối tuần mà đã lâu tôi không ngủ nướng. Dậy sớm và khua hai con bạn thân dậy đi ăn sáng :) Rồi đi uống cà phê. Nghe cứ như mấy mẹ U40 ý nhỉ? Nhưng tôi muốn thay đổi không khí. Muốn yên tĩnh một chút, cảm giác như mình trưởng thành hơn.

- Tao chán rồi mày ạ. Tao nghĩ mình nên bỏ cuộc.
- Bỏ cuộc cái gì? - con Hải Anh nói nhưng mắt vẫn dán vào cái điện thoại.
- Bỏ cái điện thoại đi. Nhìn ngứa mắt quá. Thì kế hoạch tán trai đó.
- Được rồi. Nhưng sao tự dưng lại vậy? - con Hải Anh đặt điện thoại xuống bàn rồi ngẩng mặt ngạc nhiên nhìn tôi như sinh vật lạ.
- Tao cũng nghĩ nên thế - con Như trầm tư này giờ rồi cũng lên tiếng.
- Sao chúng mày tự dưng hôm nay làm sao thế? Như mấy mẹ non. - con Hải Anh cười cười.

- Là cụ non. - tôi chỉnh lại.

- Nói thế cho nó trẻ.

Bỗng tôi nhìn thấy phía cửa nhỏ Dương bước vào. Đi sau là một người đàn ông trung niên. Tôi vội giở tờ báo lên che kín mặt. Họ cũng ngồi ngay phía bên cạnh nhưng cửa hàng này ngăn cách giữa các bàn là hàng rào trắng nhỏ xinh bên trên đặt những chậu hoa giả nên nếu ngồi thì họ sẽ không thể nhìn thấy chúng tôi.

- Dương. Dừng lại đi! Tất cả là lỗi của bố.

- Ông biết mình là bố tôi cơ à?

- Là do bố có lỗi với mẹ con con. Nhưng Nguyên nó là anh trai con mà. Con không thể làm thế.

- Sao? Ông đau lòng à? Vậy sao lúc trước còn làm thế với mẹ con tôi?

Chuyện gì đang xảy ra thế này? Dẫu rằng cô giáo đã dạy không được nghe lén người khác nói chuyện. Nhưng đây là tự nó đập vào tai đấy chứ. Có ai thèm nghe lén đâu. Tôi hơi sốc nhưng chuyện sẽ khá thú vị đây.

18. Chương 18: Anh Có Ăn Kem Không?

Trước giờ tôi vẫn luôn thắc mắc tại sao nhỏ Dương có thể tán trai như thường như thế nhưng chỉ nghĩ do nó lẳng nhăng thôi. Tôi thì cũng chẳng thích vạch mặt kiểu đấy vì nó chẳng dứt điểm. Biết nó lẳng nhăng xong thì sao? Cùng lắm là lại cãi nhau vài bữa xong thôi. Bây giờ thì tốt rồi. Anh em à? Vậy thì chẳng việc gì phải mất công chia rẽ nữa làm gì cho nhọc.

Nghĩ đi nghĩ lại tôi không biết liệu mình có vô tâm quá không nhỉ? Đây là truyện buồn của gia đình nhà người ta sao lại có thể lấy làm niềm vui? Người ta nói không nên cười trên nỗi đau khổ của người khác. Thôi nào, lại đến giờ uống thuốc rồi. An Thy à! Có phải mày lại lên cơn rồi không? Người ta bảo cái gì chứ? Nghe theo lời người ta được tiền chắc?

Nhưng ngẫm đi nghĩ lại thì tôi thấy tại sao cứ mãi phải chạy theo người vốn không thích mình? Tôi đâu có phải đứa tưng tưng hay thần kinh phân liệt gì đâu nên thiếu gì đứa thâm thương trộm nhớ • • Cuối cùng sau một hồi đấu tranh tư tưởng, tôi đã đi đến một quyết định quan trọng của cuộc đời: Cọc sẽ ngồi chờ trâu. Từ nay không đi tán trai nữa, phải để nó tự tán mình.

Còn cái kế hoạch đập chậu cướp hoa mà tôi đã đồn biết bao công sức, áp dụng biết bao khổ nhục kể bây giờ chậu thì vỡ rồi đấy nhưng hoa thì chẳng muốn cướp nữa. Hết thích hoa đấy rồi.

Người ta nói “Sông có khúc, người có lúc” nên đương nhiên việc lúc trước tôi thích Hoàng Nguyên và bây giờ hết thích là chuyện quá là bình thường luôn. Mình đâu có bắt cá hai tay đâu? Mặc dù bây giờ người ta bắt cá bằng lưới hết rồi, mấy ai bắt bằng tay nữa đâu :3 Nhưng thôi, chán bắt cá rồi. So với việc đấy thì ngồi đếm tiền vẫn thích hơn.

Hôm nay tôi có hẹn với hai con dờ kia đi ăn mà chờ mãi chẳng thấy mặt đứa nào.

- A...lo - tiếng con Hải Anh uể oải trong điện thoại.

- Mày đang ở đâu đấy?

- Nơi hạnh phúc thăng hoa và nỗi buồn xoá bỏ.

- Là chỗ quái nào @@

- WC.

- Chúng mày hẹn bố mà chưa con nào vác mặt đến là sao?!!!

- Khỏi cần ...gọi con kia... Chắc nó...cũng như tao thôi... Sáng nay đi ăn quán mới mở....

- Á à. Chúng mày đi ăn mảnh với nhau mà không rủ bố nhá!! Đáng đời chúng mày. Hừ.

Tôi đập máy luôn. Điên tiết với hai con này!! Mà cũng may chúng nó không rủ tôi không lại mắc màn trong WC như chúng nó mất. Lang thang đi dọc bờ hồ bỗng thấy Hoàng Nguyên ngồi ở ghế đá ánh mắt nhìn xa xăm. Trông anh có vẻ buồn, có lẽ là do đã biết mọi chuyện. Tôi mua hai cây kem ốc quế lặng lẽ ngồi xuống bên cạnh anh.

- Ăn kem không anh? - tôi cười toe đồng thời dơ que kem trước mặt anh.

Anh quay sang thoáng ngạc nhiên rồi nở nụ cười. Không phải là nụ cười toả nắng mà tôi từng thấy mà là nụ cười nhạt, lạnh lẽo và buồn.

- đương nhiên là có chứ.

- Anh thất tình à?

- Ừ.

- Anh không hỏi sao em biết à?

- Vậy sao em biết?

- Anh hỏi lấy lệ đấy à? =.=

- Con gái ai cũng khó hiểu thế à? - anh khẽ cười, một nụ cười nhẹ và thoáng qua.

- Sao anh không khóc?

- Khóc?

- Hay là hét đập phá chẳng hạn?

- Có những nỗi buồn không phải chưa đủ lớn để thể hiện mà là nó quá sâu làm ta không thể thoát ra được, chỉ có thể chìm sâu trong tuyệt vọng.

- Anh chế đấy à?

- Ừ.

- Sao anh cứ ừ hoài thế? Đừng có ừ nữa.

- Ừ.

- Em cũng đang thất tình. - tôi thở dài rồi đưa kem lên miệng ăn.

- Em?

- Ừ.

- Em bắt chước anh đấy à?

- Lúc trước em thích anh đấy. - bỏ qua câu hỏi của anh. Tôi nói một câu chẳng liên quan cho lắm. Bỗng thấy mình dừng cảm ghê gớm.

- Anh biết.

- Và đã lợi dụng em?

- Em biết?

- đương nhiên em biết. Anh không hỏi tại sao em thích anh à?

- Tại sao?

- Tại vì anh đẹp trai ^^

- Bây giờ em còn thích anh không?

- Hết rồi.

- Vì anh hết đẹp trai rồi à?

- Vàng.

Tôi nghe tiếng anh cười. Bỗng dưng thấy trong lòng có chút xao động. Tôi cảm giác mặt mình đang đỏ thì phải. Sao tự dưng hôm nay da mặt mỏng đột xuất vậy?

- Bây giờ còn kịp không? - sau một hồi yên lặng, anh lên tiếng.

- Dạ? Kịp gì ạ?

- Nếu anh nói muốn em làm bạn gái anh thì em nghĩ sao?

- Em ghét là kẻ thay thế. - Tôi có chút tự ái, đứng dậy toan bỏ về. Nhưng vẫn ngoảnh đầu nói với một câu

- Kem sắp chảy hết rồi đấy!

Anh nghĩ anh là ai chứ? Dám lợi dụng An Thy này à? Mối thù này đâu thể nào quên? Lúc người ta tán thì sang chảnh, bây giờ thì nằm mơ đi. Ế cũng có cốt cách của kẻ ế. Đâu phải cứ...À mà mình đâu có ế đâu. Chẳng qua là đang chờ người thích hợp thôi. Mà chẳng hiểu sao đến bây giờ vẫn chưa có tên nào đủ dũng khí để tỏ tình với mình nhỉ? Tôi từng đọc một câu trên page Thăng Fly: “Con gái dù lập dị, điên, xấu, béo đến đâu vẫn có thằng yêu.” Huống hồ mình dễ thương xinh xắn thế này.

Vừa về đến cổng đã thấy lão Khoa tay ôm tay níu với một tên nào đó. Ô hô, hoá ra anh mình bây giờ chuyển sang thích con trai cơ à? À, lại còn được trai tỏ tình tặng quà cơ đấy! Tưởng rằng ít ra anh phải là công hoá ra lại là một tiểu thụ. Thật là thất vọng quá đấy.

- Chú về đi. Anh đã nói rồi. Đâm đầu vào nó là phí cả đời trai. - lão Khoa đang nói cái gì thế nhỉ? Chẳng hiểu quái gì.

- Nhưng em thấy cậu ấy có biểu hiện gì đâu?

- Anh là anh trai nó thì phải biết hơn chú chứ. Con Thy nó là les 100% đấy. Anh lừa chú anh được lợi gì đâu?

- Nhưng mà...

- Nhưng gì mà nhưng. Về đi! Thế nhá! Về đi! Anh nói thật đấy! Nói điều làm gì? - lão Khoa xua tay đuổi tên kia.

À há. Hoá ra là như vậy. Tên anh trai đồn mạt kia dám dở trò sau lưng mình. Thật là quá đáng mà! Tôi điên tiết đi đến vật cho lão một cú ngã nhào.

- Anh trai yêu quý.

- Ấy ấy. Có gì từ từ nói. Anh em với nhau đừng động chân động tay như thế chứ!

- Anh em với nhau mà anh thế à?

- Anh chỉ là giúp mày cắt mấy cái đuôi phiền phức đi thôi.

- Anh tốt quá ha. - lão vừa lồm cồm bò dậy đã bị tôi vật lần nữa.

- Ahhh! Từ giờ mình sẽ đi học võ. - lão lồm bồm đầy ai oán.

****Đôi lời****

Đầu tiên, Rin vô cùng xin lỗi mọi người vì sự chậm trễ của chương này. Tại mình mãi cày truyện và do hiệu ứng ăn ngủ của kỳ nghỉ. Mình vô can nha :p

Đây mới là phần quan trọng nhất đây. Mình rất tôn trọng ý kiến của độc giả, vậy nên các bạn sẽ được góp phần quyết định phần kết. Comment xem bạn muốn An Thy thành đôi với ai nhé ;) mình sẽ xem xét, tổng kết các ý kiến để phát triển truyện theo hướng đến cái kết mà các bạn mong muốn :D

19. Chương 19: Thanh Mai Trúc Mã

Nếu nói tôi không buồn thì là đang dối lòng. Mặt dày đi phá đám, tán trai xong lại bị nó lợi dụng để người yêu nó ghen. Bây giờ thì lại muốn mình làm kẻ thay thế. Xin lỗi, chị đây không cần. Nếu không phải do thằng anh ghen ăn tức ở kia phá đám thì chị cũng trai theo cả đám nhá!!! Hơi bị sĩ nhục rồi đấy. Thế quái nào mà tôi lại bấm điện thoại gọi cho thành Giẻ. Nghe nó nói “Alo” mà cũng chẳng biết nói gì vì cũng chẳng nhớ mình gọi cho nó làm quái gì?!

- Mày ơi tao buồn.
- Thì làm sao? - tôi nghe tiếng nó ngáp. Chắc chắc. Chắc con lợn này đang ngủ chiều đây mà.
- Mày hát tao nghe đi.
- Không. Tao biết hát quái đâu. Mày điên à?
- Con chó.
- Gâu gâu.
- Mày sửa chữa hay gì cả.
- Mày lại lên cơn hả hà mã? Giọng mày lạ thế? Nhẹ nhàng lạ.
- Đã bảo đừng có gọi tao bằng cái con mặt bò thân lợn đấy cơ mà???
- Rồi. Đúng là mày rồi. Thế mày muốn thế nào?
- Hát đi.
- Nhà em có nuôi một con chó. Nhà em có nuôi một con mèo. Con mèo thì nó kêu meo meo. Con chó thì nó sủa gâu gâu. Mèo thì bắt chuột. Chó thì giữ nhà. Mèo và chó tuy gần mà xa. Mèo và chó tuy gần mà xa.
- Mày hát cái quái gì đấy? Mày chế đấy à?
- Đâu, tao nghe đứa em họ học mầm non hát mà.
- Con lợn. Mày không biết hát bài tử tế nào à?
- Không. Tao nghe nhạc Âu Mỹ chứ có nghe nhạc Việt đâu mà biết.
- Thôi mày ngủ tiếp đi con lợn.
- Mẹ. Đang ngủ tự dưng gọi bố đây.

Chẳng hiểu sao tôi rất thích chọc tức tên này. Đứa trai đẹp đầu tiên mà ở trước nó tôi thấy mình là mình. Không cần phải giả vờ hiền thực nết na, không cần cố ăn nói nhẹ nhàng hay luyện giọng sao cho nhí nhảnh dễ thương ^^ À không tính mấy đứa gay vì tội nó tuy đẹp nhưng không phải đối tượng của tôi. Mà chắc gì tên này đã chuẩn man? Bây giờ là nhiều trai cong giả trai thẳng lắm. Phải hết sức tỉnh táo mới được.

Chẳng biết làm gì, tôi đành đi làm một việc mà ít khi làm. Tôi chỉ làm nó lúc buồn hoặc lúc mama đại nhân bắt làm. Một việc hết sức vĩ đại và lớn lao. Dạ, vâng, đó chính là dọn phòng. Đầu tiên là xếp mấy đồng sách vở, giấy tờ tùm lum trên bàn. Cái bàn tên là bàn học mà tôi hầu như chẳng bao giờ dùng để ngồi học. Đừng vội thắc mắc, tôi toàn mang sách lên giường học cho thoải mái. Mùa đông học trên giường được rúc trong chăn rất là ấm còn mùa hè mà ngồi bàn học muối đốt chân ngứa bỏ xừ =.= Thế đấy, vậy nên công dụng của bàn học là để sách à nên nói là bày sách thì đúng hơn. Mà bàn học để cạnh giường thì rất chi là tiện cho việc để đồ ăn lên đấy. Vừa học vừa ăn mới học vào được chứ. Ông cha ta đã có câu “Có thực mới vực được đạo”. Và còn một cái tiện nữa là ăn xong rất tiện vứt vỏ bánh kẹo lên đấy để lúc nào nhiều nhiều rồi gom vớt sọt rác một thể ~(+ +*)

~Thôi, này giờ lạc đề quá. Mỗi cái bàn học mà tả lắm quá. Mình thấy phòng mình cũng sạch mà. Sao mami cứ kêu “Mang con lợn bỏ vào đấy là thành cái chuồng lợn luôn” là sao? Chưa bằng 1% của Nodame nốt. Mà Nodame nó ở bản kinh dị như thế vẫn còn có anh Chiaki đến dọn phòng giúp cơ mà? Hay phòng mình chưa đủ bẩn? Biết đâu nếu bắt chúc Nodame chất cả đồng rác vài năm ra sau ban công rồi sẽ có Chiaki

nhà kế bên phiên bản đời thực đến giúp mình. À mà nhà kế bên trái là nhà thằng Bun có mỗi tên Giế với nhà bên phải thì có cái thằng bồ luống phong cách những năm hai nghìn có nốt ruồi bự chẳng ngay mép. Thôi, ta không cần các người cứu giúp linh hồn đâu. Đây, vừa nhắc đến đã thấy nó ra khỏi cổng kia. Ý tôi nói là cái tên nốt ruồi kia kia. Nó còn ngược lên nhìn tôi vẫy tay chào kìa X X sắc, nó thấy mình nhìn nó rồi. Chết đây, tôi cũng mỉm cười méo mó vẫy tay lại. Tự dưng nhớ đến hồi bé, lũ trẻ xóm tôi cũng hay chơi với nhau. Mỗi lần nó chạy về nhà khóc mách bố nó bị tôi bắt nạt là bố nó lại dắt nó sang nhà tôi nghiêm mặt bảo tôi: “Con dâu, đừng có bắt nạt chồng con như thế!”. Ngày đấy còn bé biết dâu rể chồng con là cái qué gì đâu – Về sau cứ bị dụ cho kẹo rồi gọi bố mẹ chồng. Hồi đấy ăn kẹo thấy ngọt lắm cơ mà bây giờ nghĩ lại thấy thật là Đáng Lòng. Bây giờ nếu cho tôi vượt thời gian để gặp bản thân mình hồi đấy thì tôi sẽ tát cho nó phát rồi chửi: “Con ngu!!”. Như thế chắc nó sẽ khôn ra.

Tự dưng thấy lúc bé mình rõ trẻ trâu. Thằng kia nó bằng tuổi lão Khoa, tức là hơn một tuổi. Không phải hồn nên không gọi anh mà là hồi bé toàn bắt nó gọi chị nên quen rồi. Mà hồi bé nó cũng ngu cơ, toàn bị mình bắt nạt. Con trai con đứa gì mà hơi tí khóc nhè. Nhớ lại xem nào...lúc đấy nó cũng không đến nỗi quái dị như bây giờ. Không có bồ luống và không có mở mồm ra là thấy nói “giải phẫu”. Khổ, nó là trai chuyên sinh. Có mơ ước lớn lao từ thuở bé thơ là trở thành bác sĩ khoa sản. Trừ cái nốt ruồi là thương hiệu cá nhân ra thì lúc bé nó cũng gọi là mũm mĩm đáng yêu. Cái má phúng phính nhìn chỉ muốn tát cho phát. Vâng, là tát chứ không phải nhéo đâu. Tát mấy đứa nhiều thịt sướng tay cực :3 Chết, hình như mình lại vừa kích động bạo lực thì phải.

Sao hồi bé mình không biết đến trai đẹp và yêu cái đẹp sớm hơn nhỉ? Ngày đấy chỉ biết ăn với ăn T_T Hồi đấy tôi ngây thơ lắm. Về nhà hỏi mẹ “Chồng là gì?” và được mẹ giải thích “Như bố con là chồng của mẹ” sau đó lại hỏi bố “Con dâu là gì?” và được bố giải thích “Mẹ con là con dâu của ông bà nội con”. Tôi cũng gật gật tỏ vẻ đã hiểu. Nhưng thực ra nói thật là lúc đấy tôi vẫn chưa hiểu cái quái gì đâu. Chỉ nghĩ đơn giản là nếu thằng béo làm chồng mình sau này tha hồ tát và bố mẹ nó là bố mẹ chồng mình thì cũng không tệ, suốt ngày được cho kẹo. Thế đấy, chỉ vì mấy cái kẹo bèo bọt đấy mà tôi tuyên bố với nó “Gia Huy! Sau này mày nhớ phải làm chồng chị đấy”. An Thy, đâm đầu vào tường cho bớt ngu đi. Thực ra mọi chuyện đã chỉ là dĩ vãng cho đến hồi Tết gia đình nó sang nhà tôi chúc Tết và bố nó nói một câu: “Anh chị khách sáo gì chứ, đằng nào sau này gia đình hai bên cũng làm thông gia”. Bố mẹ nhìn tôi với ánh mắt kiểu “con mắt nhìn trai đẹp của mày dạo này xuống cấp thế lắm vậy hả con?”. Bố mẹ nhìn gì vậy chứ T_T ý họ là với lão Khoa kia kia, không phải con.

Dù gì tôi với tên dị đấy cũng miễn cưỡng gọi là thanh mai trúc mã. Trong truyện thanh mai trúc mã của nữ chính toàn soái ca đẹp rạng ngời, phong độ, manly, kool vô đối. Vậy mà sao số tôi khổ thế này. Ngày xưa ngu dữ vậy? Mấy con nữ chính trong truyện toàn ngu ngu ngờ ngờ không quan tâm trai đẹp mà toàn thấy vợ được soái ca là sao? Hận, ta hận. Nhất định bà trời lại lên cơn ghen ghét khiến ông trời công tư không phân minh vì vợ hãm hại ta đây mà.

Có bạn bảo mình truyện còn ít nhân vật nên mình cho thêm nam mới đây. Có ai kết bạn Gia Huy không nào? :v hẳn là cuộc sống An Thy sẽ phong phú lắm đây ^__^ cmt ỉnh ý kiến nào. Có ai biết ta bị cuồng đọc cmt của đọc giả không? :)) khen chê đều được ==))

20. Chương 20: King & Queen

Trường tôi tổ chức một vài cuộc thi nhân ngày cá tháng tư. Nghĩ thấy trường mình rõ dị. Bình thường người ta kỷ niệm 8-3 hay 26-3 gì đấy. Trường mình chơi trội kỷ niệm ngày cá tháng tư Hoạt động cũng chẳng có gì mấy, chỉ có mỗi cắm trại và tổ chức prom. Sự kết hợp có một không hai giữa ta và tây. Đúng là chỉ có thể là trường Moon. Nhưng vấn đề ở đây là prom có tiết mục King & Queen. Lớp tôi đương nhiên là cử thằng Giế đi rồi, gương mặt sáng sủa nhất rồi. Cơ bản là do tối nó ít sữa nên sáng sủa nhiều :3 con gái lớp tôi thì tranh nhau đi thi. Có mỗi dịp để các bạn ấy phô trương nhan sắc mà. Tôi thì chẳng ham hố mấy, đi thi giành giải nhất mất công làm chúng nó GATO. Cuối cùng thì cô quyết định cho nữ bốc thăm. Lỡ khờm thế nào trúng mình mới sợ chứ? Đúng là ông trời không chịu bỏ qua cho người tài đây mà.

- Cảm ơn tao đi. - con Hải Anh ghé tai tôi thì thầm.

- Cảm ơn cái gì?

- Bé mồm thôi. Không nhờ tao dùng mỹ nhân kế dụ thằng lớp trưởng mày nghỉ mày tự đứng bốc trứng chắc? Nếu được giải nhờ chia tao một nửa.

- Hả? Mày tốt quá ha.

Biết ngay mà! Làm gì có chuyện ông trời tự đứng tốt với mình thế?

Tôi thù cái thằng mất dạy nào nảy ra cái ý tưởng dở hơi là những cặp thi King & Queen phải mặc trang phục dạ hội tái chế bảo vệ môi trường (~__~) Trong khi những đứa khác váy áo long lanh mình lại phải mặc mấy cái giấy vụn kết hợp nilon với giẻ lau đầy -__- Đã thế lão Khoa còn cứ chọc ngoáy: “Anh thấy mày làm người mẫu ấy công ty đồng nát cũng hợp đáo để.” Con lợn đấy thì biết gì về cái đẹp cơ chứ? Một người khí chất đầy mình như tôi thì dù có mặc giẻ lau đi chăng nữa thì vẫn toát ra vẻ quý phái, cao sang.

Ồi! Lạ hồn!!! Mà thôi, phải là “Ồi ~ thần linh ơi” cho nó hợp xu hướng. Quả là không hổ danh nhà thiết kế tương lai của lớp tôi. Thiết kế váy xấu không thể tả. Mấy cái lon coca này là sao? Tác dụng của nó là gì? Để tăng tính cái bang chắc? Còn mấy cái dây thừng lằng nhằng này? Để phòng có đứa điên nào trốn trại nhảy lên sân khấu thì trói luôn cho tiện à? Ồi trời!!! Mặc cái này thì đúng là quảng cáo cho công ty đồng nát luôn rồi. Ra đường chắc người ta hốt vào trại thương điên luôn quá.

- Con điên nào trong gương kia? - tôi không tin nổi vào mắt mình chỉ vào gương.

- Mày chứ ai. - con Linh hồ hởi.

- Tao mà xấu thế á?? An Thy đẹp rạng ngời đâu rồi?

- Con lạ má. Kiệt tác để đời của con đấy ạ.

- Xấu v

~ !!!!!

- Tao không mặc cái này đâu. Mày định cho tao giặt giũ người có trang phục rách nát nhất đêm à?

- Trang phục tái chế mà!

- Tao không biết đâu. Có chết tao cũng không mặc cái thứ này lần nữa.

- Thế mày định mặc cái gì?

- Mày may váy bằng giấy ý. May như bình thường, chỉ có điều chất liệu là giấy.

- Dễ rách lắm. Khó may.

- Cái giấy Glitter cardstock người ta bó hoa ý. Mày may mấy lớp vào. Mày phải cố gắng hy sinh vì nghệ thuật chứ. Mai kia tao nổi tiếng sẽ chiếu cố ày làm nhà thiết kế riêng. Thế nhá! Tao về đây.

- !!!!

Công nhận mình thông minh thật đấy, nghĩ ra ý tưởng quá là hay. Nhưng còn cái phần thi tài năng thì sao? Mình nhiều tài năng thế biết thể hiện cái nào bây giờ? Hát thì không được, giọng mình hay thế này không thể tùy tiện cho chúng nó được thưởng thức như thế được. Còn nhảy hiện đại? Thôi thôi, next ngay và luôn. Từ hồi lớp 6 bị bay như siêu nhân suýt gãy cổ thì tôi đã cách mặt không có nhảy nhót gì hết. Hay khiêu vũ nhỉ? Hồi lớp 8 tôi có thích một đàn anh khoá trên ở câu lạc bộ khiêu vũ của trường nên cũng hăm hở làm đơn xin vào câu lạc bộ. Nhưng trong khi thực hiện những động tác bê đỡ tưởng chừng là lãng mạn như trong film thì nó tuột tay làm tôi ngã nằm viện hai tuần liền nên tôi cũng cách mặt luôn. Từ đấy thù luôn thằng đấy chứ không có thích nữa ấy chứ. Thế thì làm gì bây giờ? Vẽ tranh biếm họa giám khảo có vẻ hay?! Ừm...nhưng mà cái thầy giám khảo bị hói! Vẽ có tóc thì thành không giống, không vẽ tóc có khi bị cho tạch vì dám bôi ác giám khảo. Đấy mà! Trời phú cho nhiều tài năng nó cũng khổ thế đấy!

Ồi cái ngày định mệnh ấy cuối cùng cũng đến. Tôi thì khỏi nói rồi, quá là lung linh xinh như minh tinh. Cái thằng Giế nhờ ăn hôi ý tưởng của tôi nên cũng được thơm lây. Nhìn đám cặp đôi hoàn cảnh các lớp khác mà trong lòng dấy lên một sự thương xót mà hả hê khôn xiết. Nhìn như cái con điên giống tôi trong

gương hôm trước ý. Mọi thứ diễn ra quá là suôn sẻ cho đến màn biểu diễn tài năng của tôi và tên Giẻ Rách. Chúng tôi à không, gọi là tôi và hấn đi, biểu diễn ảo thuật. Biểu diễn trò quân bài biến mất mà tôi mới học lỏm trên mạng. Nội dung màn biểu diễn là bạn sẽ nghĩ một quân tú lơ khơ, viết ra giấy đưa cho MC, chúng tôi không biết nó là quân gì nhưng sẽ làm nó biến mất trong 16 quân bài có sẵn. Đáng ra sẽ chẳng có chuyện gì xảy ra nếu cái thằng MC vô duyên nói lảm kia mời đúng Thanh-mai-trúc-mã của tôi lên làm người chơi. Tôi đã nhắc đi nhắc lại là chỉ nhìn vào một quân bài thôi. Nó cũng gật gật tỏ vẻ hiểu biết. Vậy mà khi tôi tráo bài rồi xòe ra để chứng minh là quân bài kia đã biến mất thì nó lại thành ra...

- Quân 7 cơ đúng là đã biến mất. - tên Huy gật gù.

- Đương nhiên rồi. - tôi đắc trí.

- Nhưng quân 10 bích sao cũng không thấy đâu?! - hấn chỉnh lại cặp kính rồi cố nhìn xăm soi.

- 10...10 bích nào? - khoe mắt tôi giật giật. Rốt cuộc tên diên này lại định đỡ trò gì đây?

- 10 bích ngay cạnh 7 cơ ấy. Lúc này tôi có thấy mà?

Chết tiệt! Chì đã bảo chỉ nhìn một quân bài thôi cơ mà? Mày bị lác à mà còn cố liếc sang quân bên cạnh?

Diên tiết!!

Quê độ!!

Tiếc!!

Đương nhiên tiếc rồi. King & Queen được một cặp vé dự Music Bank đây T_T cuối cùng chỉ vì tên Gia Huy đáng chết kia mà phá hỏng tất cả. Thật muốn lòi hấn ra mà giải phẫu xem trong đầu hấn có gì? Biết suy nghĩ không vậy? Nghĩ sao mà đi phá đám con gái nhà lành vậy? Ôi, càng nghĩ càng diên mà!!! Đáng ra ta đã xuất sắc giật giải ngon ơ mà cuối cùng lại chỉ được giải trang phục đẹp nhất. Cả cuộc đời này ta sẽ không ngừng chửi rửa con cháu chắt chít chít của nhà nó.

21. Chương Ngoại Truyện 1: Chai Nước, Thuốc Xổ & Berberin

**** Truyện chưa end nhưng mình nổi hứng viết ngoại truyện về đời con gái An Thy ^__~ Ý tưởng nảy ra trong Event của một group mình làm ad có chủ đề viết truyện về chai nước :v PR chút nha :p Bạn nào có hứng thú thì tham gia nhóm theo link s:// .facebook.com/groups/1596449540591234/. Nhóm có khá nhiều đột phá khỏi lối hoạt động truyền thống, có hẳn chuyên mục đăng truyện theo cung giờ, sự kiện, game,..bla bla... Thôi lảm nhảm thế đủ rồi. Chúc mọi người đọc vui vẻ ***

Trà My, con gái độc nhất trong một gia đình có truyền thống bỉ bựa. Đương nhiên, cô cũng thừa hưởng đức tính tốt đẹp đó. Nói là truyền thống nhưng thực chất mới truyền đến đời của nó là đời thứ hai. Mà hai trong tiếng Anh là số nhiều rồi còn gì? Coi như là truyền thống cũng được mà nhỉ? Nhân một ngày rảnh rỗi sinh nông nổi, hai mẹ con lăm chiêu nhà này bày trò hăm hại thiên hạ chơi. Cũng hơn 40 rồi đấy, chẳng còn trẻ trung gì đâu, nhưng “mẹ trẻ” An Thy vẫn tràn đầy xuân sắc và đam mê ngắm trai đẹp như ngày nào. Đương nhiên rồi, ngắm trai đẹp đâu phân biệt lứa tuổi? Già là không được ngắm mấy em trai trẻ chắc? À mà khoan, ta đâu có già hử con tác giả kia?! Thế đấy, những bà cô già thì thường không chịu nhận mình già. Già đầu rồi mà vẫn suốt ngày đầu độc dạy dỗ con trẻ mấy trò nghịch ngu.

Nhân cơ hội ông xã đi công tác vài ngày, bà mẹ trẻ có chút ngứa ngáy chân tay vì đã lâu chẳng có làm phi vụ gì hot. Hai mẹ con bàn bạc nhau mua nước khoáng đóng chai và kim tiêm về. Ày, đừng vội nghĩ xấu cho hai mẹ con nhà chúng nó nhé, nhà nó không có tiêm virus HIV hay virus ghê lở hắc bào, ebola gì gì đó đâu. Mẹ con nhà nó tốt lắm, chỉ tiêm thuốc xổ vào thôi. Thực ra là vì thương xót ọi người hiện nay có quá nhiều chất độc hại trong người do thực phẩm nhiều độc hại và môi trường ô nhiễm, mẹ con nhà nó chỉ có lòng tốt giúp mọi người thải độc cơ thể thôi mà? Quá là tốt bụng luôn ấy chứ!

Nước khoáng vẫn còn nhãn mác nguyên vẹn, chỉ là được tiên dung dịch thuốc xổ một cách tỉ mỉ từ phía trên gần nắp chai, bình thường ít người để ý đến điều bất thường đó. Đúng là thành tâm giúp người mà, lập hẳn kế hoạch tỉ mỉ cơ đấy ==

Xong xuôi, hai mẹ con bày ra ngoài cửa ngồi bán. Được cái nhà mặt phố tiện hại bố thằng làm quan. Nhà thì giàu nứt đổ đổ vách mà bán nước suối kể cũng hơi kì, ngồi mòn cả mông mà vẫn không thấy ma nào đến mua. Hai mẹ con chuyển sang phát miễn phí. Đồ miễn phí thì ai chẳng ham, đương nhiên người đến nườm nượp. Thế đấy, con người thường nghĩ đến cái lợi trước mắt mà hại chính bản thân sau này.

Một cậu thanh niên đẹp trai mà xấu số dừng xe bên đường bước vào mua nước.

- Cô ơi cho cháu gửi tiền.

- À, đây là sản phẩm mới của công ty phát miễn phí để lấy ý kiến khách hàng ý mà. - mẹ trẻ liến thoắng. Bà cô này cũng không đến nỗi thất đức, ít ra hại người thì không lấy tiền của người ta nữa.

Cậu thanh niên trẻ đẹp trai đương nhiên là có phong thái hút gái rồi. Nhỏ Trà My nhìn nãy giờ không chớp mắt. Định thương tình đổi lại chai nước không chứa độc được nhưng lại nhận được cái nháy mắt khó hiểu từ mama đại nhân nên lại thôi. Mẹ trẻ cố bắt chuyện dụ cho cậu thanh niên ngồi lại chờ thuốc phát tác.

- Cô à, cho cháu mượn... nhà vệ sinh một lúc được không? - cậu thanh niên ngại ngần nói, trên trán lấm tấm mồ hôi.

- Được được. Cháu cứ tự nhiên. - nói rồi bà cô trẻ nháy mắt ra hiệu với con gái.

Nhỏ My cũng chưa hiểu lắm nhưng cũng chỉ 3s sau liền thông nào chạy vội theo cậu thanh niên về phía nhà vệ sinh.

- Anh, chờ đã. - Trà My chặn trước cửa, mặt gian xảo.

- Có gì lát nữa nói, anh đang gấp.

- Anh gấp chứ có phải em đâu? Anh, làm bạn trai em nhé?

- !!!

What the hell? Cậu thanh niên thầm nghĩ không hiểu mình đang gặp phải cái kiểu tình huống gì đây? Được tỏ tình ở cái nơi dị hợm này là sao?

- Nếu anh không đồng ý đừng hòng vào đó. - cô nhóc đắc trí.

Anh đang lạc vào cái thế giới quái quỷ gì vậy? Ngày hôm nay là ngày gì đây? Đâu phải cá tháng tư đâu? Trời, trời, sáng nay anh bước chân nào ra trước vậy?

- Anh suy nghĩ nhanh lên không là không kịp đâu.

- Tùy em. Thế nào cũng được!!

Ở một ngôi nhà kỳ quái nào đó, có một anh chàng chạy vội vào nhà vệ sinh đóng cửa cái rầm, có một cô nhóc vừa đi vừa hát vừa cười như dờ dại.

Vậy đấy, câu chuyện tình yêu lãng mạn bắt đầu từ đó. Dạ vâng quá là lãng mạn với hội FA, tội nó còn đang ngồi nhà khấn vái cầu mưa kia kìa.

Chàng trai, con nhà gia giáo bình thường, thuộc thể loại thanh niên nghiêm túc. Cô gái, thừa hưởng truyền thống gen kiệt xuất của gia đình. Đùng một cái, ông trời cho hai con người ở hai thế giới này đâm sầm vào nhau. Có lẽ...kiếp trước anh hại quá nhiều người...nên kiếp này gặp phải con nhỏ này. Hơi giận đối người yêu, nó liền bỏ thuốc == thuốc gì thì ai cũng biết rồi đấy. Báo hại chàng ta trong túi lúc nào cũng phải thủ sẵn berberin để phòng.

Một chuyện tình ngay từ lúc bắt đầu đã kỳ cục. Sau này còn kỳ cục hơn.

Năm năm sau

~Trong bệnh viện, một chàng trai vừa nhập viện lần thứ 7 trong năm vì vợ bỏ thuốc xổ quá liều dẫn đến kiệt sức vì mất quá nhiều nước.

Ngày hôm đó là một sai lầm! Sai lầm lớn nhất trong cuộc đời Ngô Thanh Tùng này. Đáng ra ngày hôm đó anh không nên vào đó uống nước. À không, đáng ra không nên đi qua đoạn đường đó mới phải. Không, đáng ra nên ở nhà không đi thăm thằng bạn nằm viện. Mà đáng ra là nó không nên tai nạn. Thằng mất toét!!! Ra đường mất cứ hếch lên nhìn gái để đâm vào xe chở lợn. Mà khoan, nên hận con lợn. Thanh Tùng đã thề sẽ hận loài lợn đến suốt đời. Điều đó được chứng minh bằng hành động từ giờ anh sẽ ăn thật nhiều thịt lợn cho bồ ghét. Loài vật đáng ghét này nên bị tuyệt chủng. Tùng ơi, hình như anh bị lây ác độc từ mẹ vợ anh rồi X X

Ra viện, anh tự nhủ lần này phải trả thù người vợ yêu quý của anh. Phải cho ả ta biết mùi vị mà anh đã phải chịu đựng suốt bao lâu nay. Kỳ công ra về người chồng tốt chuẩn bị bữa tối gia đình hạnh phúc. Cẩn thận bỏ thuốc vào bát canh gà của vợ, ầy vậy mà đời lại không như là mơ. Vợ anh chỉ ăn một thìa rồi đổi bát đòi ăn bát của anh vì...nhìn bát anh có vẻ ngon hơn. Rồi rồi, đổi thì đổi, dù sao mẹ cũng ăn một thìa rồi. Bỏ liều cao như vậy chắc thuốc vẫn phát tác. Anh không ăn nữa là được chứ gì? Nhưng mẹ vợ oái oăm lại trừng mắt:

- Sao? Anh chê bát tôi ăn rồi không ăn nữa hả?

- Không không...anh...ăn.

Thế đấy, cẩn răng ăn nuốt nước mắt chảy vào tim. Ai bảo vợ anh quá cao tay cơ? Có chết cũng phải kéo anh theo cùng. Nhưng vấn đề lớn nhất ở đây là nhà bây giờ chỉ có một nhà vệ sinh và vợ anh đang thống trị. Nhà vệ sinh còn lại đang sửa chữa. Đúng là ở hiền mà không gặp lành mà. Anh đành muối mặt chạy sang “mượn” nhà vệ sinh nhà hàng xóm. Thật là không biết giấu mặt vào đâu. Cuộc đời anh vốn là đường thẳng, chỉ vì vợ anh xuất hiện mà gặp toàn ổ gà.

~ End

~P/s: Gửi tặng Tùng My Couple. Anh Tùng biết em lợi hại thế nào rồi đấy :v Lần sau nghịch dại nữa thì chuẩn bị tinh thần lên thốt tiếp nha :v :v

22. Chương 21: Cắm Trại

Sao trên đời lại có loại con trai không biết giữ mình như cái thằng Giẻ Rách kia nhỉ? Thấy gái là mất cứ tớn lên, sau này không lác thì cũng đâm đầu vào cột điện. Ngứa mắt!! Mà cũng đâu ra cái thể loại con gái thấy trai đẹp là xí xốn như nhỏ kia? Con gái con đũa mà da mặt dày đến mức lột thành mặt nạ mang bán được luôn thể? Ồ, nghe cứ như mình tự chửi mình thế này?! Mà không, ta đẹp ta có quyền. Nhỏ đó đâu đẹp bằng ta? = =

Nhìn kìa, chúng nó chụp ảnh với nhau kìa! Khoác tay nhau nữa kìa! Tình tứ quá ha. Ôi nhìn hại mắt biết bao.

- Thy! Mà làm gì ở đây? Sao không ra chụp ảnh kỷ niệm couple hở? - con Như không biết nhảy từ đâu ra đập vào vai tôi.

- Chụp choẹt con khỉ gì? Người ta còn đang bận chụp ảnh với mấy nhỏ bánh bèo kia kìa.

- Sặc mùi ghen tuông.

- Ghen quái gì? Mà điên à?

- Nói thế thôi. Chết người à?

Bep Tôi đưa chân dẫm xuống đất.

- Không chết người nhưng chết con khác. - tôi di di con giấn dưới gót giày.

Thay quần áo rồi, theo lý thuyết thì mát hơn rồi. Cơ mà máu nó cứ sôi sùng sục và không có dấu hiệu giảm
- _ - Bánh bèo! Bánh bèo! Ta muốn ăn bánh bèo. Ta muốn ăn cả một đĩa bánh bèo. Ta ghét bánh bèo!!! Ta

muốn ăn thịt nướng!!! Đứa nào nướng thịt mà thơm thế nhỉ? Oa oa... lần theo mùi thơm tôi đến một đống lửa. Một chàng trai đang ngồi nướng thịt. Ôi, nhìn kìa! Thịt nhìn thật là ngon quá đi. Mà quên, nhìn chủ của mấy em thịt xiên đi! Mãi nhìn thịt mà quên mất :p Hoàng Nguyên? Ôi, không ngờ anh ấy nướng thịt thơm đến thế!! Về đêm cái bụng ta nó lại cứ kêu gào nhớ em người yêu thức ăn của nó. Sớm biết trước như vậy ta đã đồng ý làm người yêu rồi T_T Đáng tiếc đời không như là mơ. Chỉ vì một phút chảnh chó mà bây giờ bị đói như thế này. Mà đáng ra không đói đâu, chỉ tại chất kích thích trong mùi thịt quá lớn làm tiêu hoá hết đồng đồ ăn trong dạ dày ta. Đừng có ai tra google nhé :((lại lộ ra bản chất ngu sinh của ta.

- Hi anh! - tôi ngồi xuống bên cạnh lân la chào hỏi.

- Chào anh mà mắt nhìn đâu vậy?

Anh có cần phải nói ra sự thật mà ai cũng biết như vậy không =.=

- Ăn đi. Coi như mời em ăn vì lần trước đã mời anh kem.

Sao anh lại có thể hiểu ý tôi như thế cơ chứ. Cần một miếng thịt, càng cảm thấy nuối tiếc mà. Quá ngon so với quy định.

- Anh này, lời đề nghị lần trước còn hiệu lực không?

Anh ngạc nhiên nhìn tôi rồi nheo mắt nghi ngờ.

- Không nhẽ em dễ mua chuộc đến vậy? Đừng nói là chỉ vì mấy xiên thịt này nhé?

Anh có cần nói trúng tâm đen em vậy không hả Hoàng Nguyên? Nhưng xét cho cùng thì chẳng qua anh cũng đẹp trai đi, nếu anh mà tầm cỡ chí phèo thì dù có là đầu bếp nhà hàng 5 sao thì cũng còn lâu mới lọt vào mắt xanh của An Thy này nhé!

- Anh đừng hạ thấp bản thân mình không bằng xiên thịt nướng như thế chứ! Nhưng đúng là thế thật.

- Đây An Thy! Cho dù có là thật thì em cũng có cần phải nói hăng ra như vậy không?

- Thì anh cũng vì que kem mà tỏ tình với em còn gì?

- Đấy không phải tỏ tình.

- Thì cũng đại loại thế.

- Nhớ sau này có một đứa con trai cho em ăn thịt bò rồi em lại bỏ anh đi theo nó thì sao?

- No no. Sao anh có thể nghĩ em dễ dãi như vậy? Nếu nó đẹp trai hơn anh thì em mới bỏ anh theo nó được chứ.

- !!! Anh suy nghĩ lại rồi. Anh chưa muốn phá sản đâu. Em ăn quá nhiều, sẽ ăn hết phần anh mất. - anh cười rồi lấy que củi khều khều đống lửa.

- Nhưng mà em xinh

- Và còn hay tự sướng nữa. Trước kia mới quen em, em đâu có thế này nhỉ?

- Thì lúc đấy em giả nai mà. Định tán anh nên mới thế chứ.

- Anh hỏi thật một lần nữa, chẳng nhẽ trước kia em thích anh chỉ vì anh đẹp trai thôi à?

- Anh còn cái gì khác để em thích nữa à?

- Em không cần phải thẳng thắn như vậy đâu. Ít ra em cũng phải nói vì anh tốt tính, galant, đá bóng giỏi hay gì đó nữa chứ?

- Vậy à? Bây giờ em mới biết đấy!

- !!!

- Thôi, em về trại của lớp đây! Em ăn no rồi (*- -*)

Thấy mình cũng đều thật. Ăn no phải mộng đi mất. Nhìn mặt anh đến là buồn cười. Như kiểu “cảm thấy bị lợi dụng” ý.

Vào trại của lớp thấy chúng nó đang mở vài cái sòng bạc. Người ta nói “Đen tình đỏ bạc”. Mình tình đang đen chẳng khác gì đ* t xoong nên xông vào luôn. Thế quái nào mà vẫn thua hết nhè thế này. Chơi tá lả mỗi ván có một, hai, ba nghìn. Thế mà ngồi một lúc đã thấy thua mất năm chục rồi. Tức! Không chơi nữa. Nhảy sang hội bói toán. Lối tôi có nhỏ Thuỳ mệt mê bói toán và cực kỳ tin vào tâm linh...một cách thái quá. Nhìn nó lúc nào cũng như kiểu chuẩn bị lên đồng làm lễ. Tỉnh thoảng phán linh tinh mà cũng chuẩn phết.

- Này mày, xem cho tao đi! - tôi nhảy vào giữa hội.
 - Đặt đi. - nó lấy ra một cái đĩa con con.
 - Đặt gì?
 - Thành ý.
 - Tiền ý. Mày chưa bói bao giờ à? - thấy tôi có vẻ ngơ ngơ chưa hiểu nên con Như nhiều chuyện.
 - Bao nhiêu?
 - Tùy tâm.
 - Hai nghìn được không?
 - Được. Thành ý của mày lớn quá cơ. - nhỏ Thuỳ chép miệng.
 - Được cái kẹo mút rồi đấy.
 - Một cái ai ăn ai dừng. Mày muốn các thần đánh nhau tranh cái kẹo mút của mày à?
 - Tưởng mấy thần chỉ ngồi không ăn cơ mà? Xong mày lại ăn hộ chứ gì? Bói đi, lằng nhằng thế?
- Nhỏ nhìn tôi không chớp mắt tầm 10s gì đó rồi nhắm mắt lại phán:
- Có tình khí.
 - Đang ế bỏ mọ ra.
 - Sắp rồi. Mày sắp tìm được ý trung nhân.
 - Nó có đẹp trai không? - tôi cười cười nhưng cũng chẳng tin lắm. Hồi con này bói đề một tiết sai chả làm cả lũ chết còn gì.
 - Thiên cơ bất khả lộ.
 - Thôi đi mẹ! Lắm chuyện.
 - Phải tôn trọng thần linh. Tao thề, lần này quả không sai đâu.
 - Thần linh cái con khỉ. Gọi thần linh của mày ra đây mà đánh nhau với tao :v
 - Vớ vẩn. Thần linh sẽ trừng phạt đấy. Thần linh sẽ ban phước cho chúng ta. Ali baba anna tabi sida. - nó vừa khấn vừa nhúng tay vào “nước thánh” rồi vẩy vẩy.
 - Nước si đa hử mày. Ờo, đừng có mà vẩy virus HIV ra đây. Lây cả lũ chết bây giờ.
 - Phải phui cái mồm mày. Nước thánh, cái này là nước thánh đấy. Ăn nói bậy bạ thần linh trách phạt đấy.
 - Nước đá* trẻ con thì nói thẳng.
 - Trời ơi! Mày cứ ăn nói linh tinh các thần phạt cho đấy. Tao không đùa đâu.
 - Tao thích thần Hy Lạp đẹp trai cơ bắp cơ. Không thích mấy ông thần già yếu xấu xí đâu.
 - Con lạy mẹ. Bói thì bói còn không bói thì lượn đi để đến lượt người khác.

Con này nó bị ngộ rồi. Thần linh với cả thần thánh cái qué gì chứ. Mê tin nó cũng phải có mức độ. Chẳng biết nó học tà đạo gì ở Ấn Độ hay Thái Lan mà người nó thấy toàn toả ra tà khí. Đừng vội thắc mắc. Thì tôi chém gió thế chứ tà khí con khỉ gì :v Mình sắp lây bệnh của nó rồi cũng nên. Cái gì mà “Tình khí” với cả “Ý trung nhân”? Kệ đi, mong là thật. Liệu anh ấy sẽ đẹp trai manly như Lee Min Ho hay baby cute như Song Joong Ki? Hay lạnh lùng boy theo phong cách Âu Mỹ? Thôi, đẹp theo kiểu gì cũng vẫn là đẹp, miễn đẹp đủ để ta ngắm no khỏi ăn cơm được là được :v

23. Chương 22: Góc Nhỏ Trong Tâm Hồn

Chủ nhật, cái ngày mà tôi dự định sẽ ngủ nướng xuyên lục địa xuyên quốc gia. Một sự thật mà hầu như ai cũng biết đó là tôi là một con sâu ngủ. Ấy vậy mà có cái thằng thần kinh uống thuốc quá liều nào đó lại không biết điều đó. Đồ con lợn --

- Thy ơi! Anh yêu em!!!!

Xoảng

- ĐỒ ĐIÊN! ĐỂ YÊN CHO BỐ NGỦ! YÊU ĐƯƠNG QUÁI GÌ. CÚT NGAY!!! - Tôi điên tiết phi luôn chậu hoa nhỏ xuống sân sau khi nhìn thấy cái thằng Huy mặt lợn óc đười ươi ấy. Cái thằng vô duyên!! Tuy rằng chị đây có đang ế thật nhưng không bao giờ vì một phút ngu người mà “nàng kiều lỡ bước” nhé! Riêng thằng này có mang cả xe tải thịt nướng đến cũng còn lâu mới dụ được tôi. Vớ vẩn.

- Thấy chưa. Anh đã bảo chú rồi. Con em anh nó les mà không nghe.

Xoảng

- ANH CÓ TIN EM MÁCH MẸ LÀ ANH BỎ MẤY CÀNH HOA LY CỦA MẸ ĐI TẶNG GÁI KHÔNG?

Hình như tôi vừa vạch áo cho người xem lưng thì phải. Xong. Nhìn sang ban công mấy nhà hàng xóm, mấy người đang tập thể dục cũng đứng hình nhìn tôi chằm chằm. Chuyện gia đình không nên để mọi người bàn tán -- Vậy mà... Thôi kệ đi! Có phải mình đâu mà lo. Quả này lão Khoa chết chắc. Mai kéo lại lên “trang nhất” báo xóm cũng nên.

Mặc kệ. Chị đây chẳng care đâu. Định vào ngủ tiếp mà tỉnh xừ nó rồi. Lấy điện thoại mở list nhạc lâu rồi không nghe, nghe lại có cảm giác như hồi tôi vẫn hay nghe mấy bài này vậy. Có lẽ âm nhạc là thứ để lưu giữ lại cảm xúc. Sặc. Sao hôm nay mình vẫn thơ lai láng dữ dội vậy nhỉ?

”Vẫn biết anh đang kể bèn.

Mà trong lòng sao cứ nhớ mong nhiều thêm.

Trái tim em vừa nghe thật êm những rung động,

trong lòng em còn vẹn nguyên bối rối.

.....

Nợ anh yêu tình yêu đầu tiên như thế, nợ anh yêu từng đêm luôn mong tin nhắn từ em.

Nợ ai đó mang đến em yêu thương, đong đầy thế giới này và giúp em thêm tin vào em...

[Nợ ai đó cả thế giới - Phạm Quỳnh Anh]

Ngày ấy, có một người luôn chờ tôi mỗi sáng và cùng tôi đến trường, luôn cùng tôi ngồi trên xe bus đến cuối bên ngắm nhìn đường phố mỗi lúc trái nắng trở trời tôi lên cơn ương ương dở dở. Ngày ấy, có người vẫn thường nhét một bên tai nghe vào tai tôi, chính là bài hát này.

- Mà nợ tao cả thế giới đấy nhé! - nó cười khi khi tình nghịch nháy mắt.

- Ủ. - tôi cũng cười vì sự trẻ con của nó.
- Mà phải trả lại tao cả hai thế giới.
- Thằng điên.
- Cho vay thì phải lấy lãi chứ!
- Thằng điên.
- !!!.... Ồ. Bó điên đấy.

-
- Tao phải đi xa mày ạ.
 - Bao lâu mày về?
 - Lâu lắm và rất xa nữa.
 - Bây giờ thế giới phát triển rồi mà mày. Đi nửa vòng trái đất ngồi máy bay cũng chưa đến một ngày là đến nơi. Khoảng cách không là vấn đề. Điện thoại, internet để làm gì?
 - Chỗ tao đến không có mấy thứ đó.
 - Đùa nhau à? Vùng sâu vùng xa hay miền núi hải đảo thì bây giờ cũng có hết rồi nhá! Cứ làm như thăng thiên không bằng.
 - Ủ.
 - Mày ừ cái gì? Thằng... bố không đùa đâu. Mày đi đâu? Đừng có nói là...
 - Ủ.
 - Tao đã bảo không đùa rồi nhá!
 - Tao bị máu trắng. Không tìm được tuý thích hợp.
 - Mày điên à? Tao không thích đùa kiểu này đâu.
 - Chuyện này mang ra đùa được à?
 - Để tao đi thử, biết đâu phù hợp.
 - Đến nhóm máu mày còn khác tao nữa là.

-.....

-.....

- Mày còn bao lâu?
- Một tháng.

Ngày nó đi, tôi không khóc. Tôi thật là vô tâm. Thậm chí tôi đã không đếm đưa tiễn nó. Tôi sợ...sợ phải chứng kiến cách mà nó bỏ rơi tôi. Nhưng chẳng phải nó còn vô tâm hơn ư? Nó đã bỏ rơi tôi đến một thế giới mới. Nơi đó nó sẽ có bạn mới, liệu nó có còn nhớ rằng từng có một người bạn là tôi?

Chẳng biết nước mắt rơi ra từ lúc nào, tôi nhớ nó.

- What the hell? Thật không thể tin nổi. - cửa phòng tôi đột nhiên mở ra. Thằng giẻ rách nhìn tôi chăm chăm kinh ngạc.
- THẰNG VÔ DUYÊN KIA! Sao dám tự tiện vào phòng con gái thế hả. Nhớ...
- Tao mở thử thôi. Ai biết được mày không khoá cửa phòng.
- Ngụy biện. Tao ở nhà sao phải khoá cửa phòng. - tôi chợt nhớ ra mình vừa khóc, rút vội giấy ăn trên bàn lau đi. - Nhìn cái gì mà nhìn. Chưa thấy con gái khóc bao giờ à?

- Rồi. Nhưng mày thì chưa.
- Tao không phải con gái chắc? Mà cái gì kia.
- Guitar. Mày nhìn mà không biết à?
- Bày đặt. Có biết chơi đâu mà vác sang đây làm gì?
- Ai bảo không biết chơi. Tao mới học đấy.
- Chơi thử tao nghe xem nào. Bài Bay giữa ngân hà của Nam Cường ấy. Hát luôn nhé.
- Ồ. Bài này tao thuộc.

Vòng đu quay cứ mỗi phút giây lại càng bay lên cao.

Đường như với tới muôn đám mây đang hoài trôi lững lơ.

.....

Rồi bàn tay khẽ nắm lấy nhưng vô tình không ai hay,

Rồi lòng anh khẽ ấm áp như ly cà phê sữa thơm,

Ngồi bên em mà tim bối rối thời gian ơi đừng trôi nhanh quá,

Để anh giữ lấy từng phút giây được bên em...

Cảm giác của tôi bây giờ là gì nhỉ? Một chút bình yên. Thằng này hát cũng hay đấy chứ? Sao lần trước nghe nó hát như Chai-en chuyển thể nhỉ?

Nhìn kỹ thấy nó cũng đẹp trai mà nhỉ? Sao lâu nay mình không thấy vậy nhỉ?

Cảm ơn mày ở bên lúc tao buồn mà không hỏi lý do.

- Dạy tao chơi với được không?
- Mày có mà chơi ăn hại.
- Bién! Bién ra khỏi phòng tao. NHANH!!!!

Tác giả: Xin lỗi mọi người vì sự chậm trễ này. Lần này hẳn hai chap, end luôn nhé ^__

~

24. Chương 23: Khánh Lâm ~

Bố tôi luôn cho rằng, ở Mỹ tôi sẽ có điều kiện tốt nhất để phát triển bản thân. Nhưng tôi lại không thích sự phức tạp ở đó, tôi muốn về Việt Nam, quê hương thứ hai của tôi và cũng là nơi mẹ tôi yên nghỉ. Lúc bé, gia đình tôi sống ở Việt Nam. Sau khi mẹ tôi mất, bố và tôi chuyển sang Mỹ. Có lẽ sinh ra ở Việt Nam nên tôi có cảm giác dường như mình thuộc về nơi này. Bằng mọi cách có thể, tôi đã thuyết phục thành công bố mình cho tôi về Việt Nam.

Lúc mới về nước, mọi thứ với tôi còn khá lạ lẫm. Có lần, khi đang đứng ở ban công ngắm cảnh vật, tôi bỗng nhìn thấy một đứa con gái ngồi dựa vào cổng nhà bên cạnh và ngủ. Hẳn là ngủ cơ đấy. Sao lại có đứa con gái tùy ý như vậy cơ chứ. Tôi nảy ra ý định trêu chọc cô ấy một chút.

Dù cũng đoán rằng cô ấy chắc chắn phải hiền lành gì nhưng cô ấy danh đá hơn tôi tưởng. Sự hiếu thắng của một thằng con trai khiến cho tôi càng muốn trêu chọc. Rồi sau đó nữa, chắc hẳn mọi người cũng biết rồi đấy, tôi bị chửi một trận tơi bời.

Ngay từ đầu, tôi định học lớp chuyên Anh vì đây là sở trường. Hồi ở bên Mỹ tôi còn sử dụng tiếng Anh nhiều hơn tiếng Việt ấy chứ.

- Cái đũa bên cạnh nhà mình ấy. Bằng tuổi anh đúng không?

- Vâng. - thằng Bun uể oải nằm bịch xuống giường.

- Lớp nào vậy?

- Toánnnnn.

- À.

Toán à? Hay tôi cũng học lớp toán nhỉ? Cũng coi như là có chút quen sơ sơ một người. Dù sao thì vẫn tốt hơn một lớp toàn người xa lạ.

- Khoan. Đừng có nói là anh thích chị Thy đấy nhá! Nhanh vậy?

Thằng nhóc này! Đang ngủ mà bật dậy. Có cần quá khích vậy không?

- Anh hỏi cho biết thôi. Hàng xóm với nhau.

Một lần nữa nó hỏi loạn lên khi biết tôi học lớp toán.

- Jack. Chẳng phải anh nói chỉ hỏi cho biết thôi sao?

- Ủ. Thì đúng là thế mà.

- Thế còn vụ đổi ý định sang học lớp toán thì sao? Trùng hợp đến như vậy?

- Thì nếu học lớp chuyên anh thì sẽ phải học nâng ôn văn nữa. Tiếng Việt của anh không tốt lắm.

Tôi cũng chẳng biết lý do thực sự là gì nữa. Chỉ biết rằng bỗng nhiên đặc biệt thích toán.

Cô ấy thích một đàn anh khoá trên, đáng tiếc anh ta đã có bạn gái. Không ngờ cô ấy lại dám to gan đi phá đám buổi hẹn hò của người ta, còn bỏ thuốc cô bạn gái anh ta nữa chứ. Nên nói thế nào nhỉ? Thật khó tưởng tượng. Rất cá tính, đến mức cá biệt. Và rồi tôi lại bị cuốn vào mấy trò nghịch ngợm phá hoại người khác của cô ấy nữa. Cô ấy thuộc tuýt người “Trẻ không nương, già không tha”. Cô ấy không thích trẻ con cho lắm. Tôi thường thấy những cô gái rất quý mến trẻ con, dù có không thích cũng luôn tỏ ra là mình thích. Nhưng cô ấy lại không như vậy.

Cô ấy luôn cho rằng mình rất thông minh. Nhưng thực ra cô ấy cũng rất dễ lừa. Cô ấy không chỉ xấu tính mà còn rất tham ăn. Nhưng giây phút nhìn thấy cô ấy khóc, tôi đã nghĩ rằng từ giờ sẽ làm cô ấy luôn cười. Vì cô ấy khóc nhìn rất xấu xí.

Ngồi bên em mà tim bối rối thời gian ơi đừng trôi nhanh quá,

Để anh giữ lấy từng phút giây được bên em.

Một ngày đông lạnh của hơn một năm sau, lúc này chúng tôi đều đã học đại học. Không quá sớm cũng không quá muộn đâu nhỉ? Tôi định sẽ bày tỏ tình cảm của mình. Tôi hẹn cô ấy đến nhưng đã dạo vòng quanh hồ mấy vòng rồi mà tôi vẫn chưa dám mở lời. Nội tâm tôi cũng đấu tranh dữ dội lắm chứ. Nếu cô ấy từ chối thì sao? Liệu mối quan hệ có thể tự nhiên như trước? Không! Mình đẹp trai thế này cơ mà? Từ chối là từ chối thế nào?

- Này! Tao có chuyện muốn nói. - cô ấy lại là người lên tiếng trước.

- Ủ. Nói đi.

- Tao muốn con tao sau này có quốc tịch Mỹ.

- ??

Không phải chứ? Cô ấy định đi lấy chồng đấy à?

- Ý tao là...là...tao muốn mày làm bạn trai tao. Đồng ý hay muốn xuống hồ?

-...

Cô ấy rất đáng yêu phải không? Nhưng tôi lại muốn trêu chọc cô ấy một chút.

- Không...

Chưa kịp nói hết câu tôi đã bị cô ấy đẩy xuống hồ thật. Độc ác thật đấy! Trời lạnh như thế này mà cô ấy nở lòng nào đẩy tôi xuống hồ rồi ngúng nguẩy bỏ đi. Tôi nhận ra rằng không nên chọc giận những người nói là làm như cô ấy.

Sau khi tắm gội và lau khô tóc, tôi vội lấy điện thoại nhắn tin cho cô ấy.

“Ai ghét mày, tao sẽ ghét người đấy. Mày ghét ai, tao sẽ ghét người đấy. Ai thích mày, tao sẽ ghét người đấy. Mày thích ai tao cũng ghét người đấy. Chỉ cần người có liên quan đến mày tao đều ghét.”

Một tin nhắn chứa đầy ngụ ý như vậy mà ai ngờ tôi lại nhận được tin nhắn trả lời vồn vồn ba chữ “Kệ mẹ mày”. Liệu có phải cô ấy ngốc quá mức quy định không?

“Vì tao cũng thích mày. Anh không muốn làm bạn trai em. Anh muốn em làm bạn gái anh. Lần sau nghe hết câu rồi làm gì thì làm nhé! Mang thuốc cảm sang đây đi.”

~ End

~Cái kết như vậy có làm hài lòng mọi người không? ^__^ Có ai hóng ngoại truyện 2 không để mình còn viết thêm? :v

25. Chương Ngoại Truyện: Con Nhà Tông

Tên Khánh Lâm đó thật sự rất đáng ghét. Nhìn người yêu nhà người ta tâm lý tình cảm mà thấy thật tủi thân. Có lần, tôi hỏi hắn:

- Tại sao anh lại yêu em?

- Vì anh rảnh mà.

Một người dễ thương, đáng yêu, tốt bụng như tôi biết bao nhiêu thứ mà nó không khen được cái gì. Ít ra cũng phải “Anh yêu con người tính cách của em” hay “Tình yêu là không có lý do” hay gì gì đó lãng mạn như người ta chứ? Sao tôi lại có thằng người yêu chẳng tâm lý chút nào như thế này? Lại một lần khác, tôi hỏi hắn:

- Sau này, anh sẽ không vứt bỏ em chứ?

- Không bao giờ.

- Tại sao?

- Vứt sao nổi. Em béo quá mà.

Sau lần đó, tôi giận dữ mất mấy ngày. Còn nhắn tin cho hắn “Chia tay đi!!!”. Ngay lập tức tôi nhận được phản hồi “Anh đang ở dưới nhà em, xuống lấy KFC đi”. Vậy là tôi quên luôn việc mình phải chia tay với cái thằng người yêu đáng ghét đó. Không phải là tôi dễ dụ mà là kim lòng không nổi trước đồ ăn mà thôi!

Từ bé, tôi đã thích làm luật sư. Nhưng nghĩ lại thấy phải học nhiều quá nên sau đó chuyển sang thích làm ngân hàng để đếm tiền. Nhưng sau đó nữa, tôi lại muốn làm tiếp viên hàng không. Vậy nên tôi quyết định thi vào sư phạm. Trước kia tôi bị giáo viên hành đủ rồi. Vì vậy giờ tôi cũng đi làm giáo viên để hành tiếp lũ trẻ. Đùa thôi chứ tôi muốn tiếp xúc nhiều với lớp tuổi teen để sau này mình không bị già hoá. Tôi sẽ trở thành một giáo viên mẫu mực nhất quả đất được học sinh yêu quý. Sau đó tôi sẽ thăng tiến dần dần lên chức Bộ trưởng bộ giáo dục, đổi mới nền giáo dục nước nhà, mở ra một kỷ nguyên mới cho đất nước. Thôi, hết giờ hoang tưởng rồi.

Học sinh, lũ quỷ ấy nghịch vô cùng mà cũng đáng yêu. Đôi lúc chúng cho tôi nhìn lại để biết bản thân mình hồi xưa dễ thương biết chừng nào :v Đám học sinh Tiểu học vốn dĩ rất thú vị. Có lần tôi từng thấy hai đứa bé đang cãi nhau. Cô nhóc nói rằng:

- Mọi chuyện đã kết thúc rồi.
- Nhưng tôi vẫn yêu cô. - cậu nhóc kia vẽ mặt đau khổ.
- Như thế cũng chẳng thay đổi được gì cả. Tôi đi đây. - cô nhóc quay lưng bỏ đi.
- Tôi đã yêu cô thật lòng. Đồ khốn! - Cậu nhóc gào lên rồi dầm vào tường.

Chứng kiến cảnh đấy mà tôi đánh rơi cốc cà phê đang cầm. Thật là... Là do lũ trẻ đang dậy thì sớm hay là do bị nhiễm phim ảnh quá nhiều đây?? Loạn quá rồi mà.

Hôm nay có tiết dự giờ, là hiệu trưởng đến dự giờ hẳn hoi. Bình thường tôi vẫn hay vẽ đường tròn bằng giẻ lau thôi nhưng hôm nay đầu tư hẳn một cái compa cỡ lớn. Lúc vào lớp, tôi nói với đám học sinh:

- Các em có thấy hôm nay lớp có điều gì đặc biệt không?

- Hiệu trưởng ạ.

- Sai! Bỏ qua hiệu trưởng đi, hiệu trưởng chẳng là cái thá gì cả.

Nhìn mặt hiệu trưởng cứng đờ, khoé miệng giật giật đến là buồn cười. Ý tôi muốn nói đến là cái compa, bọn trẻ này thật không tinh ý gì cả. Hiệu trưởng cái gì chứ? Cũng may hiệu trưởng là chồng tôi nếu không bình thường là chết chắc.

Thỉnh thoảng hẳn có đi uống rượu. Tuy biết là vì công việc nhưng tôi đặc biệt ghét mùi rượu. Có lần hẳn về nhà khá khuya, đi đứng loạng choạng, giọng nói lè nhè:

- Em! Em có yêu anh không?
- Không. Tôi chưa giết anh là may đấy! - tôi khó chịu đáp nhưng vẫn cố dìu hẳn vào nhà.
- Khổ tôi thế này! Vợ mà đòi giết chồng...Giờ còn không yêu nữa...

Xong hẳn nằm ăn vạ khóc như trẻ con. Nhiều lúc thế này hẳn lại đáng yêu mặc dù cũng vẫn có chút đáng ghét.

Trước giờ hẳn vốn không hay bộc lộ tình cảm như người khác nhưng có lẽ tình cảm là thứ cảm nhận bằng trái tim chứ không phải lời nói.

Nhật ký phá hoại nên kết thúc ở đó. Tính ra kế hoạch ban đầu cũng coi như thành công. Chỉ có điều cô phá hoại người ta xong rồi phải mông bỏ đi. Cô đã tìm cho mình một nửa thực sự dành cho mình. Đạp chậu cướp hoa? Không không, cô nhân từ lắm. Cô chỉ đạp chậu thôi, sau đó đi mua cây hoa khác.

Đến khi đứa con gái của hai người ra đời, đến đứa bé này cũng phải ghen tị với mẹ mình. Cô bé vẫn luôn tự hỏi rốt cuộc cô có phải đứa bé họ nhật ở thùng rác về không vậy? Có lần, bố mẹ cô cãi nhau. Mẹ cô bỏ vào phòng không nói chuyện với bố cô. Bố cô bỗng nhiên đưa cho cô một lọ hoa bảo cô mang vứt đi. Cô vâng lời liền làm theo. Ai ngờ, khi cô vừa quay vào nhà bỗng thấy bố cô chạy vào phòng hét lớn:

- Em ra mà xem con mình kia! Đang yên đang lành lại đem vứt đi lọ hoa em thích nhất.

Vậy là cô bị ăn mắng để bố mẹ cô làm hoà. Trà My, ngay từ khi sinh ra đã được ông trời sắp đặt cho một cuộc đời bị hai kẻ là bố mẹ cô ghét lạnh. Có lẽ kiếp trước cô làm điều gì đó nên tội. Có lẽ kiếp trước cô là nữ phụ chuyên phá rối hai bọn họ đến với nhau. Coi như kiếp này cô bị bọn họ báo thù -.- Nhưng cô vẫn cho rằng một người hiền lành tốt tính như cô thì dù có là kiếp trước đi chăng nữa cũng không thể làm chuyện gì thất đức. Vậy phải chăng vì số phận quá ghen tị với nhan sắc của cô nên mới bày trò hãm hại? Cũng có thể cô giống như lọ lem, phải trải qua bao gian khổ mới có thể tìm thấy bạch mã hoàng tử của đời mình rồi hưởng hạnh phúc trọn vẹn?

Hoàng tử ơi anh ở phương trời nào? Phải chăng anh đang vượt chông gai gian khó để đến bên em? Hay anh bị bụi gai đâm chết rồi? Đường tình duyên của cô không được tốt lắm. Đã thế lúc nào cô cũng bị hai kẻ thích diễn trò hạnh phúc làm gato phát khóc. Ngày 14 tháng 2, trong khi cô phải ở nhà xem phim như một con tự kỷ thì hai người đó dẫn nhau đi nhà hàng sang chảnh mặc dù cô đã năn nỉ gây lười cũng không cho đi cùng. Ấy vậy mà khi về nhà mẹ cô lại còn “ngạc nhiên” hỏi cô:

- Valentine mà không đi chơi hả con?
 - Con mới chia tay rồi. À không, con bị đá. - cô cho miếng thêm snack vào mồm, mắt vẫn dán vào màn hình TV.
 - Chắc. Chắc tại mày ăn nhiều quá đấy mà. - mẹ cô ngồi xuống bên cạnh với tay lấy một gói snack khác bóc ăn.
 - Mẹ đã nghe câu này chưa? Chúng ta không thể kéo dài cuộc đời nhưng có thể mở rộng nó.
 - Có liên quan gì không?
 - Câu đấy có nghĩa là: Tuy chúng ta không thể cao thêm nhưng có thể tiếp tục béo.
 - Thế rốt cuộc là làm sao mà lại chia tay?
 - Anh ta nói rằng giữa con không có sự tin tưởng tối thiểu với anh ta thì làm sao có thể tiếp tục ở bên nhau.
 - Mày không tin nó cái gì?
 - Anh ta nói anh ta có thai. Con có bị down đâu mà tin cái chuyện vớ vẩn đấy. Cái thằng đốn mạt sở khanh mà. Nó dám chơi con như thế chứ.
 - Nhà mình còn chai acid. Huỷ dung nhan nó đi. Mẹ sẽ giúp mày.
 - Thôi khỏi cần ạ. Con đã thủy mị dí đầu nó vào bồn cầu rồi.
- Người ta nói con nhà tông không có lông thì có cánh quả là chẳng sai. Cô quả là mẫu phụ nữ thủy mị của thời đại. Cô vẫn luôn tự nhủ: Hoàng tử ă! Dẫu anh có chết ở bụi gai nào thì cũng nhớ báo mộng bảo em đến hốt xác.

26. Chương Ngoại Truyện 2: Chai Nước, Thuốc Xổ & Berberin

Trà My, con gái độc nhất trong một gia đình có truyền thống bỉ bựa. Đương nhiên, cô cũng thừa hưởng đức tính tốt đẹp đó. Nói là truyền thống nhưng thực chất mới truyền đến đời của nó là đời thứ hai. Mà hai trong tiếng Anh là số nhiều rồi còn gì? Coi như là truyền thống cũng được mà nhỉ? Nhân một ngày rảnh rỗi sinh nông nổi, hai mẹ con lăm chiêu nhà này bày trò hãm hại thiên hạ chơi. Cũng hơn 40 rồi đấy, chẳng còn trẻ trung gì đâu, nhưng “mẹ trẻ” An Thy vẫn tràn đầy xuân sắc và đam mê ngắm trai đẹp như ngày nào. Đương nhiên rồi, ngắm trai đẹp đâu phân biệt lứa tuổi? Già là không được ngắm mấy em trai trẻ chắc? À mà khoan, ta đâu có già hả con tác giả kia?! Thế đấy, những bà cô già thì thường không chịu nhận mình già. Già đâu rồi mà vẫn suốt ngày đầu độc dạy dỗ con trẻ mấy trò nghịch ngu.

Nhân cơ hội ông xã đi công tác vài ngày, bà mẹ trẻ có chút ngứa ngáy chân tay vì đã lâu chẳng có làm phi vụ gì hot. Hai mẹ con bàn bạc nhau mua nước khoáng đóng trai và kim tiêm về. Ày, đừng vội nghĩ xấu cho hai mẹ con nhà chúng nó nhé, nhà nó không có tiêm virus HIV hay virus ghê lở hắc bào, ebola gì gì đó đâu. Mẹ con nhà nó tốt lắm, chỉ tiêm thuốc xổ vào thôi. Thực ra là vì thương xót cho mọi người hiện nay có quá nhiều chất độc hại trong người do thực phẩm nhiều độc hại và môi trường ô nhiễm, mẹ con nhà nó chỉ có lòng tốt giúp mọi người thải độc cơ thể thôi mà? Quá là tốt bụng luôn ấy chứ!

Nước khoáng vẫn còn nhãn mác nguyên vẹn, chỉ là được tiên dung dịch thuốc xổ một cách tỉ mỉ từ phía trên gần nắp chai, bình thường ít người để ý đến điều bất thường đó. Đúng là thành tâm giúp người mà, lập hẳn kế hoạch tỉ mỉ cơ đấy =.=

Xong xuôi, hai mẹ con bày ra ngoài cửa ngồi bán. Được cái nhà mặt phố tiện hại bố thằng làm quan. Nhà thì giàu nứt đổ vỡ vách mà bán nước suối kể cũng hơi kì, ngồi mòn cả mông mà vẫn không thấy ma nào đến mua. Hai mẹ con chuyển sang phát miễn phí. Đồ miễn phí thì ai chẳng ham, đương nhiên người đến nườm nượp. Thế đấy, con người thường nghĩ đến cái lợi trước mắt mà hại chính bản thân sau này.

Một cậu thanh niên đẹp trai mà xấu số dừng xe bên đường bước vào mua nước.

- Cô ơi cho cháu gửi tiền.

- À, đây là sản phẩm mới của công ty phát miễn phí để lấy ý kiến khách hàng ý mà. - mẹ trẻ liền thoáng. Bà cô này cũng không đến nỗi thất đức, ít ra hại người thì không lấy tiền của người ta nữa.

Cậu thanh niên trẻ đẹp trai đương nhiên là có phong thái hút gái rồi. Nhỏ Trà My nhìn này giờ không chớp mắt. Định thương tình đổi lại chai nước không chứa độc được nhưng lại nhận được cái nháy mắt khó hiểu từ mama đại nhân nên lại thôi. Mẹ trẻ cố bắt chuyện dụ cho cậu thanh niên ngồi lại chờ thuốc phát tác.

- Cô à, cho cháu mượn... nhà vệ sinh một lúc được không? - cậu thanh niên ngại ngần nói, trên trán lấm tấm mồ hôi.

- Được được. Cháu cứ tự nhiên. - nói rồi bà cô trẻ nháy mắt ra hiệu với con gái.

Nhỏ My cũng chưa hiểu lắm nhưng cũng chỉ 3s sau liền thông nào chạy vội theo cậu thanh niên về phía nhà vệ sinh.

- Anh, chờ đã. - Trà My chặn trước cửa, mặt gian xảo.

- Có gì lát nữa nói, anh đang gấp.

- Anh gấp chứ có phải em đâu? Anh, làm bạn trai em nhé?

- !!!

What the hell? Cậu thanh niên thầm nghĩ không hiểu mình đang gặp phải cái kiểu tình huống gì đây? Được tỏ tình ở cái nơi dị hợm này là sao?

- Nếu anh không đồng ý đừng hòng vào đó. - cô nhóc đắc trí.

Anh đang lạc vào cái thế giới quái quỷ gì vậy? Ngày hôm nay là ngày gì đây? Đâu phải cá tháng tư đâu? Trời, trời, sáng nay anh bước chân nào ra trước vậy?

- Anh suy nghĩ nhanh lên không là không kịp đâu.

- Tùy em. Thế nào cũng được!!

Ở một ngôi nhà kỳ quái nào đó, có một anh chàng chạy vội vào nhà vệ sinh đóng cửa cái rầm, có một cô nhóc vừa đi vừa hát vừa cười như đỡ đại.

Vậy đấy, câu chuyện tình yêu lãng mạn bắt đầu từ đó. Dạ vâng quá là lãng mạn với hội FA, tội nó còn đang ngồi nhà khấn vái cầu mưa kia kìa.

Chàng trai, con nhà gia giáo bình thường, thuộc thể loại thanh niên nghiêm túc. Cô gái, thừa hưởng truyền thống gen kiệt xuất của gia đình. Dùng một cái, ông trời cho hai con người ở hai thế giới này đâm sầm vào nhau. Có lẽ...kiếp trước anh hại quá nhiều người...nên kiếp này gặp phải con nhỏ này. Hơi giận đối người yêu, nó liền bỏ thuốc == thuốc gì thì ai cũng biết rồi đấy. Báo hại chàng ta trong túi lúc nào cũng phải thủ sẵn berberin đề phòng.

Một chuyện tình ngay từ lúc bắt đầu đã kỳ cục. Sau này còn kỳ cục hơn.

Năm năm sau

~Trong bệnh viện, một chàng trai vừa nhập viện lần thứ 7 trong năm vì vợ bỏ thuốc xổ quá liều dẫn đến kiệt sức vì mất quá nhiều nước.

Ngày hôm đó là một sai lầm! Sai lầm lớn nhất trong cuộc đời Ngô Thanh Tùng này. Đáng ra ngày hôm đó anh không nên vào đó uống nước. À không, đáng ra không nên đi qua đoạn đường đó mới phải. Không, đáng ra nên ở nhà không đi thăm thằng bạn nằm viện. Mà đáng ra là nó không nên tai nạn. Thằng mất toét!!! Ra đường mất cứ hếch lên nhìn gái để đâm vào xe chở lợn. Mà khoan, nên hận con lợn. Thanh Tùng đã thề sẽ hận loài lợn đến suốt đời. Điều đó được chứng minh bằng hành động từ giờ anh sẽ ăn thật nhiều thịt lợn cho bỏ ghét. Loài vật đáng ghét này nên bị tuyệt chủng. Tùng ơi, hình như anh bị lây ác độc từ mẹ vợ anh rồi X X

Ra viện, anh tự nhủ lần này phải trả thù người vợ yêu quý của anh. Phải cho ả ta biết mùi vị mà anh đã phải chịu đựng suốt bao lâu nay. Kỳ công ra về người chồng tốt chuẩn bị bữa tối gia đình hạnh phúc. Cần

thận bỏ thuốc vào bát canh gà của vợ, ấy vậy mà đời lại không như là mơ. Vợ anh chỉ ăn một thìa rồi đổi bát đòi ăn bát của anh vì...nhìn bát anh có vẻ ngon hơn. Rồi rồi, đổi thì đổi, dù sao mẹ cũng ăn một thìa rồi. Bỏ liều cao như vậy chắc thuốc vẫn phát tác. Anh không ăn nữa là được chứ gì? Nhưng mẹ vợ oái oăm lại trừng mắt:

- Sao? Anh chê bát tôi ăn rồi không ăn nữa hả?

- Không không...anh...ăn.

Thế đấy, cần rằng ăn nuốt nước mắt chảy vào tim. Ai bảo vợ anh quá cao tay cơ? Có chết cũng phải kéo anh theo cùng. Nhưng vấn đề lớn nhất ở đây là nhà bây giờ chỉ có một nhà vệ sinh và vợ anh đang thống trị. Nhà vệ sinh còn lại đang sửa chữa. Đúng là ở hiền mà không gặp lành mà. Anh đành muối mặt chạy sang “mượn” nhà vệ sinh nhà hàng xóm. Thật là không biết giấu mặt vào đâu. Cuộc đời anh vốn là đường thẳng, chỉ vì vợ anh xuất hiện mà gặp toàn ổ gà.

~ End

~P/s: Gửi tặng Tùng My Couple ;)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ke-hoach-pha-hoai>